

Giới thiệu Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống

Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống câu chuyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Giang Chi Lam với cách tạo tình huống đầy bất ngờ dễ dàng cuốn hút người đọc.

Nàng là nương tử bất ngờ từ trên thiên giới rơi xuống dung nhan cũng bình thường không có gì mà phải mê đắm về gia thế càng không có gia thế, không ngờ lại rơi trúng phải phủ chỗ hèn.

Những lần đụng mặt sau đó khiến hần phải đau đầu suy nghĩ về những trò quái gở đó, hần có thấy nuối tiếc và nhớ nàng nếu nàng ngã trở về “Thiên giới”, liệu kết thúc truyện sẽ ra sao??

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương thứ nhất

Các bạn học sinh, chúng ta ở 'khu vui chơi hoàng kim cốc' lưu lại trong ba giờ, mọi người phải lên xe đúng giờ....."

Sau một hồi linh đội ân cần chỉ bảo, vậy cuối cùng nghỉ? Học sinh nữ lớp mười hai rục rịch ngóc đầu dậy. Lúc này các nàng không thể chờ đợi được mà sẵn sàng đi đến chỗ được xưng là khu giải trí có quang cảnh lớn nhất Đài loan này, ban đầu các nàng đây nghe nói khu vui chơi hoàng kim cốc có thật nhiều trò chơi mới đưa vào công trình? Các lão đầu lớp mười hai thoáng cái liền thoát khỏi áp lực kia bởi vì học bù mà bồi dưỡng thân thể yếu ớt, tất cả sức sống đều lại xuất hiện đôi mắt - trông mong chuyến đi du lịch tốt nghiệp đến sớm, bởi vì một phiếu chơi đùa ở khu vui chơi hoàng kim cốc, điều kiện hấp dẫn người như vậy làm cho số người mỗi lớp tham gia đông nghẹt, hướng về phía khu vui chơi hoàng kim cốc chỗ nào cũng có người tham gia, nó chính là chuyến đi tốt nghiệp cuối cùng!

"Này! Đinh Kiếm Thư nhanh lên một chút nữa, chúng ta đi chơi 780 độ xoay tròn, nếu không nhanh lên một chút đi xếp hàng, có thể khi trở về đến đội ngũ chúng ta vẫn còn không được đi.

Đinh Kiếm Thư tròn mắt một cái, nàng luôn luôn đối với mấy cái trò chơi mới chạy bằng điện này không có gì là thích thú. Bên tai không ngừng truyền đến tiếng thét chói tai của cô gái, nàng sắp chịu không nổi! Những người đó ăn không có gì gói có phải sợ hay không? Cũng đừng đùa!

"Oh! Con rùa nhà ngươi, nhanh lên một chút nữa, nếu không thả chim bồ câu ngươi a!"

Bạn học nữ một nửa uy hiếp một nửa cười giỡn hướng về phía Đinh Kiếm Thư mà hô.

"Các ngươi tha cho ta đi! Ta chịu không nổi âm thanh decibel kỳ dị cực cao xuyên não, xin thương xót mà tội nghiệp cho ta đi! Ta không muốn chết trẻ."

"Đây chính là tự ngươi nói, không đợi ngươi a!"

Đinh Kiếm Thư hướng về phía bạn học hát tay, ý bảo "Tránh mau tránh mau" !

Bạn học nữ làm thật bỏ lại Đinh Kiếm Thư, chạy đi xếp hàng.

Bà vai nàng suy sụp, làm tâm trạng một người giải thoát, đại phun oán khí.

Đinh Kiếm Thư đội một cái mũ lưỡi trai ở đình đầu, một cặp kính mát màu đen như mực kê ngạo dưới ánh mặt trời, tất cả tóc đều cuộn vào trong cái mũ.

Thân cao 165cm, cũng chỉ có 45 cân, người không biết nàng sẽ nhận lầm nàng là một bé trai bị suy dinh dưỡng, mặc dù phía sau đầu nàng có buộc một chùm tóc quả dưa chính tề, có thể nói tóc dài cứng nhắc, nhưng vẫn là mười lần thì có chín lần người ta xem nàng là một bé trai. A! Ai kêu Đinh Kiếm Thư vóc người cao gầy không nói, còn là một cái "Băng giặt quần áo" ! Từ xa nhìn lại cùng thân trúc dùng phơi quần áo không có gì khác biệt.

Lại bàn về gia thế với dung mạo của Đinh Kiếm Thư, thật sự rất khó để so sánh.

Đinh Kiếm Thư lớn lên bình thường lại là con cưng của tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đinh Thị, nàng có bảy anh trai trưởng đáng đáp vô cùng khôi ngô tuấn tú, diện mạo của nàng thuộc loại bình thường nhất trong toàn bộ người ở Đinh gia, nàng là người vui nhộn cũng lại là người được cưng chiều nhất.

Bảy anh trai kia của nàng có thể còn cưng chiều Đinh Kiếm Thư hơn so với vợ chồng Đinh Thị, đối với nàng vĩnh viễn là bảo vệ quá mức, nhưng Kiếm Thư cũng không vì vậy mà kiêu căng, cũng không tiết lộ bối cảnh cùng gia thế hiển hách của nàng. Trong cố gắng của nàng, nàng tranh thủ để có thể học phổ thông trung học như mong muốn, có một cuộc sống học sinh bình thường.

Dĩ nhiên, phải ở dưới điều kiện có rất nhiều hậu đãi như nàng bái lạy danh sư ẩn sĩ, tạo ra một thân võ công tốt người ngoài không biết.

Nếu không, với những nhà Đĩnh gia dùng các biện pháp bảo vệ nghiêm mật và yêu chiều nàng, đâu chịu để nàng "Cô đơn"?

Thật ra thì, Đĩnh Kiếm Thư vẫn luôn cảm thấy người nhà thật kỳ lạ, nàng đi ở trên đường cũng sẽ không có người liếc nhìn nàng một cái, thật là sợ danh tánh của cả nhà lớn nhỏ của nàng.

“Ồ!”

Đĩnh Kiếm Thư thờ dài, chẳng có mục tiêu dạo chơi chung quanh, có lúc, nàng rất ưu sầu đa cảm, có lúc nàng lại lạc quan cởi mở, cái dạng cảm xúc gì cũng có thể phản ứng xuất hiện ở trên người nàng, âm tình có chút bất định ngay cả tính cách riêng của mình Đĩnh Kiếm Thư cũng mơ hồ không rõ. Nàng là đối lập với chòm sao Thủy Bình, yêu tự do, không cưỡng ép, chòm sao Thủy Bình lại dễ dàng thay đổi, mặc dù, Đĩnh Kiếm Thư luôn luôn phủ nhận mình dễ dàng thay đổi.

Bây giờ là cuối tháng mười hai, gặp thời tiết lạnh, chỉ có điều, khí hậu ở nam Đài Loan chính là như vậy, luôn luôn ấm hơn so với trong miền bắc. Mặt trời kia thật là xứng đáng với chức vụ a! Thành thật mà nói, Đĩnh Kiếm Thư thật là có chút nóng.

Khu vui chơi ở hoàng kim cốc này đúng thật là lớn, mà còn buôn bán thịnh vượng, đổi mắt nhìn lại đều là biển người như tuôn trào, mỗi hạng mục đều có rất nhiều người xếp hàng, tất nhiên, những tiếng gào thét chói tai này bắt đầu lấp đầy trong không khí, thì ngược lại những khu phong cảnh kia thì hơi có chút vắng lạnh.

Không tự chủ, Đĩnh Kiếm Thư đi về phía đường mòn nhỏ yên tĩnh kia.....

~~~~~

Ban đầu đi, nàng cũng là hướng về phía khu vui chơi có tên là hoàng kim cốc mà đến. Khác biệt chính là, Đĩnh Kiếm Thư cảm thấy hứng thú chính là cảnh sơn thủy ở hoàng kim cốc.

Chẳng biết tại sao, hoàng kim cốc cho nàng một cái ham muốn thăm dò rất mãnh liệt.

Khu vui chơi hoàng kim cốc là thiết lập tại giữa sơn cốc, mà chung quanh vùng núi rừng rậm huy hoạch thành khu chơi trò chơi, khu thịt nướng, khu cắm trại, các loại khu phong cảnh, thiết bị chơi trò chơi đều rộng khắp ở trong sơn cốc, cơ bản địa hình quy hoạch được không tệ. Bỏ qua một bên không nói tới những thiết bị trò chơi mới mẻ chạy bằng điện này, phong cảnh của hoàng kim cốc thực sự là đẹp. Nhưng, ở sâu trong nội tâm của Đĩnh Kiếm Thư lại có luồng rối loạn.

Không phải như thế! Nơi này không nên là như vậy.

Đĩnh Kiếm Thư vầy vầy đầu 0 trời ạ! Ta đang suy nghĩ gì?

Nàng lấy tay vỗ nhẹ cái trán, không nghĩ tới mình nhầm chán như vậy.

Nhìn xem cảnh vật chung quanh mình, Đĩnh Kiếm Thư phát hiện bản thân bất tri bất giác mà đi vào trong rừng núi, hơn nữa còn là nơi vắng vẻ đưa mắt nhìn không có người ở.

Rõ ràng quá lạnh!

Đĩnh Kiếm Thư suy nghĩ một chút, vẫn là rời đi nơi đây thật là tốt!

Nhưng, cẩn thận lắng nghe, nơi xa truyền đến tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng chim hót riu rít, giống như tiếng gọi thiên nhiên thò nguyên thủy, đang khen ngợi vẻ đẹp hoang dã nguyên thủy kia, giống như sâu trong tâm linh được gắn liền đến linh hồn người ta, một cỗ xung động tự nhiên nảy sinh trở lại.

Đĩnh Kiếm Thư hưng phấn mà chạy về phía nơi truyền âm thanh kia.

Đây không nhìn còn tốt, nàng nhìn thực muốn té xỉu!

Cái gì tiếng gọi tự nhiên? Cái gì yên tĩnh không người nào? Trước mắt kia là một ngôi nhà hai tầng bằng gỗ tuyệt đẹp mặc dù không có đạt tới tình cảnh nước chảy không lọt, cũng được coi là thịnh vượng, người bán hàng rong xung quanh nhà gỗ cũng kiếm lời chết được.

"Ông trời của ta cản trở..."

Đĩnh Kiếm Thư không khỏi nghi ngờ mới vừa rồi có phải đang nằm mộng hay không, bởi vì cái kia lúc dọc trên đường đi cũng có không ít du khách đấy! Nhìn lại chỗ tiếng người nọ huyền ảo, đột nhiên Đĩnh Kiếm Thư toát ra một viên mồ hôi lạnh lớn chừng hạt đậu.

Sẽ không phải là gặp tà chứ?

"Ai nha! Hừm, thật là thần kì, cũng thật chính xác!"

Một cô gái qua sát bên người cùng Đình Kiếm Thư, về mặt khám phục mà nói với đồng bạn.

"Nói đúng nha! Ta cũng không nói cho hấn biết tên của ta, thế nhưng hấn lại biết! Ngay cả ngày sinh tháng đẻ cũng không sai, quả thực thật lợi hại!" Đồng bạn kia nói.

Nhìn hai bóng dáng người kia rời đi, Đình Kiếm Thư nhú mày.

"Nguyên lai là coi bói, thật sự có thần kì như vậy?" Lòng của Đình Kiếm Thư không khỏi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía ngôi nhà gỗ kia.

Lại nói: "Được rồi! Tối cũng đã tới, thì vào xem một chút đi!"

~~~~~

"Được, hôm nay tới đây thôi." Nói xong, Tư Mã Văn Khúc tay nâng chuyên nghiệp tươi cười, không hề quan tâm đến mấy người kia? Các nữ sinh hết lời muốn nhờ, xoay người vào chỗ nghỉ ngơi, đem chuyện còn lại toàn bộ giao cho trợ thủ xử lý.

Từ sau khi Tư Mã Văn Khúc về phòng nghỉ ngơi, toàn bộ bên trong bác vật quán đã vắng lạnh đi rất nhiều, chỉ còn một số du khách tham quan đồ cổ, số lượng không nhiều không ít. "Chủ nhân, chúng ta mau trở về đi thôi! Thời gian không còn sớm."

Nguyên lai tên kia là trợ thủ bên người bảo vệ Tư Mã Văn Khúc.

"Ừ."

Khi Tư Mã Văn Khúc muốn rời đi, có người gọi hấn.

"Chờ một chút, coi bói."

Ai ngờ Tư Mã Văn Khúc cũng bỏ mặc không quay đầu lại, cất bước bước đi.

"Này! Ta đang gọi ngươi." Đình Kiếm Thư chặn đường.

"Tiểu tử, không được thái quá." Tên kia bảo vệ kia kiên quyết nói.

"Quên đi! Không việc gì, coi như là hữu duyên đi, hôm nay phá lệ một lần."

Tư Mã Văn Khúc cười cười, tự quay đầu lại mà đi về phía lầu hai của bác vật quán.

Đình Kiếm Thư lại góc ở đằng kia, không biết rõ người coi bói trẻ tuổi thanh tú này đang đùa dỡ thủ đoạn gì.

"Ngươi thật may mắn, còn không đi theo lên lầu." Bảo vệ tiêu nói.

"Để làm gì?"

"Ngươi tìm chủ nhân làm cái gì?" Bảo vệ tiêu hỏi ngược lại.

Nhất thời Đình Kiếm Thư không hiểu rõ tình hình, nhưng là sau đó đuổi theo Tư Mã Văn Khúc.

Đám đông ở góc lầu hai bác vật quán đã thưa thớt, Tư Mã Văn Khúc đang đứng lặng im ở một bức đồ họa, ánh mắt suy nghĩ nhìn chăm chú bức họa kia, giống như là nhìn ra sinh mệnh nó ở chỗ bức vẽ, đôi mắt kia dường như có thể nhìn thấu huyền bí qua các thời đại.

"Niên đại của bức tranh này cũng đã lâu rồi? Hình dáng hoa văn cũng hết sức mơ hồ." Đình Kiếm Thư cũng bắt chước Tư Mã Văn Khúc mà nhìn chăm chăm bức họa trên tường kia.

"Là rất lâu, ung phi."

"Cái gì?"

"Không có gì, Đình tiểu thư." Tư Mã Văn Khúc đưa ánh mắt dời tới trên mặt Đình Kiếm Thư.

"Hiếm thấy!" Đình Kiếm Thư rất kinh ngạc. "Ngươi không cảm thấy ta giống bé trai sao? Tuy là ta để tóc dài." Quả thực thần kì! Ta cũng còn không nói lên đại danh mà!

Tư Mã Văn Khúc cười nhưng không nói.

"Ngươi đứng lên nhìn rất trẻ." Đình Kiếm Thư chưa từng gặp qua người coi bói trẻ tuổi như vậy.

"Ngươi hoài nghi năng lực của ta?" Tư Mã Văn Khúc cười nói.

"Cũng không hẳn vậy, chẳng qua là có chút kinh ngạc."

"Phải không? Ngươi muốn biết cái gì?"

"Vậy ngươi biết cái gì về ta?"

Tư Mã Văn Khúc tươi cười, nghiêm túc nói: "Ta nói ngươi sau này sẽ là nhất quốc chi hậu."

"Cái gì?" Mắt kính râm đeo trên sống mũi của Đinh Kiếm Thư rút xuống, bởi vì nàng quá kinh hãi. "Ngươi có biết đó là quá vô lý không?" Nếu như nói là một đại tổng giám đốc phu nhân vậy còn có thể nghe được, bởi vì lấy bối cảnh hiển hách của Đinh Kiếm Thư mà nói, chính xác sẽ làm được! Nhưng, bây giờ chính là thời đại dân chủ, cũng không có quốc vương hoàng đế, đâu còn sẽ có cái gì hoàng hậu, Vương phi chứ? Tất nhiên, ngoại quốc không được rồi, cha nàng cũng không thể đem nữ nhi bảo bối gả đi nước ngoài.

Tư Mã Văn Khúc cũng không tức giận, hắn đưa ánh mắt nghi vấn tới bức họa đồ cổ kia, còn nói: "Thế giới này nguyên bản chính là thiên kỳ bách quái, có đủ những cái lạ, lấy lĩnh vực hiểu biết của loài người xem ra là hết sức không hợp với lẽ thường, cũng không nói rõ lý do được."

"Đây cũng là." Đinh Kiếm Thư cũng không phản đối luận điểm của Tư Mã Văn Khúc. Nhưng, Nàng cảm thấy lời của Tư Mã Văn Khúc rất hoang đường. "Đúng rồi, ngươi họ gì?"

"Tư Mã, Tư Mã Văn Khúc." Hắn tự động nói lên tên đầy đủ của mình.

Tại sao ngươi vẫn nhìn chằm chằm vào bức họa đồ này? Chẳng lẽ ngươi nhìn ra nguyên dạng của nó? Không thể nào? Bức họa đồ này vừa rách lại vừa mờ nhạt quá chừng.

"Người trong bức đồ này giống như, từng là một vương triều gì đó?"

"Phải không? Vương triều nào? Người nào chứ?"

Quá thú vị, Đinh Kiếm Thư chẳng biết tại sao, trong lòng chợt tuôn ra một ham muốn dò thám không thể cứu vãn, còn có, một chút quen thuộc..... Một chút giống như đã từng quen biết cùng cảm giác mất mát.....

"Đó không phải là cái thời đại thuộc loại gì đó. Đó là thuộc về ung cốt thời đại triều Thiên Ứng Vương gì đó, cách nay cũng có một ngàn năm niên đại."

Đinh Kiếm Thư rung mình, nàng bắt đầu hoài nghi mình tại sao phải đứng ở chỗ này nghe Tư Mã Văn Khúc hồ ngôn loạn ngữ, nàng còn phát hiện mình rất bội phục hắn, bây giờ nghe buổi nói chuyện trực giác ốt giống như bị sét đánh, nếu Tư Mã Văn Khúc không phải là nhất thời biết được quá nhiều thiên cơ mà "Trêu chọc", chính là mình sẽ không chịu nổi kích động liên tiếp, tinh thần rối loạn. Nhìn!

Đề tài này chẳng những không làm chuyện mình, còn càng kéo càng xa.

"Triều Thiên Ứng Vương? Trong lịch sử có cái triều đại này sao?" Trời ạ! Ngớ ngẩn, câu hỏi tuyển sinh đều đã chuẩn bị sẵn sàng, mà Đinh Kiếm Thư sở trường nhất chính là lịch sử, trong hai mươi lăm bộ sử của Trung Quốc cũng không có cái gì là ung yển nha.

"Ta có thể nói cho ngươi biết những thứ này..."

Tàn khốc đánh chết! Bắt đầu cũng không kết thúc.

"Ngươi còn không có nói cho ta biết người trong bức họa kia là ai? Mà còn nói với ta một đồng chuyện không quan hệ với ta, còn không có cùng ta coi bói đây."

Tư Mã Văn Khúc cười nhưng không nói.

Lúc này——

"A!" Đinh Kiếm Thư! Ngươi cũng ở nơi đây nha? Thật là đúng dịp, chúng ta cùng nhau đi dạo đi!"

Một người bạn học cùng lớp không đợi Đinh Kiếm Thư bày tỏ ý nguyện, đoàn người lôi kéo nàng bước đi, dường như không có thấy nàng quay đầu lại....

Nhìn bóng dáng Đinh Kiếm Thư, Tư Mã Văn Khúc cười một lần nữa. "Về mặt thi triển."

"Chủ nhân." Bảo vệ tiêu ứng tiếng nói, chờ sai khiến.

"Thông báo lão bản của nơi này, gọi hắn đem bức họa cổ đưa cho tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đinh thị."

"Vâng" bảo vệ tiêu lập tức làm việc.

Tư Mã Văn Khúc nhìn chăm chú thật sâu vào bức họa cổ, phát giác trên bức họa cổ có mấy hàng chữ mờ nhạt không rõ? Tư Mã Văn Khúc phát hiện. Hắn hướng về phía người trong bức họa cười cười nói: "Cuối cùng ngươi cũng đợi được đến ngày hôm nay rồi. Không cần cảm ơn ta, ta chỉ là biết thời

biết thế, cũng coi là có duyên phận, ha ha ha....."

Tư Mã Văn Khúc tiêu sái phát tay một cái, mang theo tiếng cười sang sảng rời đi.

Trong lúc mơ hồ ——

Thân ảnh mờ nhạt của con ung trên bức cổ họa kia, phát ra tiếng kêu rất nhỏ, ngay lập tức ánh mắt thoáng qua chớp động một cái...

~~~~~

"Này! Cũng có mê cung!"

"Oa! Cho nên nó quảng cáo rùm beng."

"Đương nhiên, nó chính là rừng mê cung, không giống như một tiểu mê cung bình thường."

Bạn học nữ đang thảo luận sôi nổi, Đinh Kiếm Thư bên cạnh lại lo lắng nàng chưa nhận được kết quả.

"Được, ai sợ ai, chúng ta đi qua nó đi!"

"Ừ, nói đi là đi!"

Các bạn học nữ như ông vớ tổ mà chạy đi tới mê cung, Đinh Kiếm Thư cũng bị kéo đi theo cùng, bởi vì cái gọi là "Muốn chết mọi người cùng nhau chết"! Quả nhiên, các rừng mê cung không phải là giống nhau, tinh thần can đảm đầu trận tuyến của các nhóm nữ sinh này mười phần trong tình trạng rối loạn, cuối cùng cũng hiểu tại sao công vào mê cung treo bốn chữ kia——"Nhất gan chớ thử!"

Bởi vì thiết kế của mê cung này là sử dụng địa hình tự nhiên, đặc biệt cũng không có quy hoạch làm đường. Bấy thiết kế đặc biệt, tác dụng đáng sợ, các rào cản - cản trở cũng không ít, này? Các học sinh nữ mất hứng thú chơi, đã bắt đầu lo lắng hậu quả đi không ra.

"Oa! Nguy rồi! Mười phút nữa nên tập hợp lên xe."

"Cái gì? Chúng ta bây giờ ngay cả Đông Tây Nam Bắc cũng không làm rõ được, lối ra thì càng khỏi phải nói, mê cung này có chừng vài công mẫu (hơn 100 mét vuông), hơn nữa lại còn ở giữa sườn núi!"

"Ta nghĩ chúng ta được cứu rồi! Nơi đó có điện thoại khẩn cấp có thể thông báo cho nhân viên an ninh."

"Cũng chỉ được như vậy."

"Cứ như vậy, một nhóm người thất vọng về phía bên ngoài cầu viện, trong lúc các nữ sinh cùng nhau đi về phía dùng trạm điện thoại khẩn cấp kia thì vẫn chưa phát giác dân mù đường Đinh Kiếm Thư đã mất tích.

~~~~~

"Đùa gì thế? Lại phóng thả ta như chim bồ câu, này——Vưu Tú Tư, Vương Thi Văn, Giang Ly Linh——"

Đinh Kiếm Thư căng cổ họng hô to tên bạn học, tiếc là, một chút hưởng ứng cũng không có, đây đã là lần thứ N.

Đinh Kiếm Thư ngẩng đầu nhìn, trên đầu là lá cây um tùm, nguồn ánh sáng dần dần yếu đi, thời gian không còn sớm, nàng vội vàng nhìn đồng hồ.

"Xong đời! Mười phút nữa sẽ phải tập hợp lên xe."

Đinh Kiếm Thư cố gắng bước nhanh hơn để có thể ra khỏi mê cung, miệng không ngừng mắng.

"Đáng ghét! Là ai nói muốn chơi mê cung? Cây cỏ này tại sao sinh trưởng cao như vậy để làm gì? Ngay cả đường chẳng muốn mở ra, làm như ta là người khai hoang à? Oh! Ngày, tảng đá kia là đặc biệt tìm ta làm phiền sao?" Đinh Kiếm Thư không ngừng lấy tay vệt ra cây cỏ cao ở trước ngực nàng, ánh mắt cẩn thận xem kỹ trên mặt đất có cái gì ổ gà, hố bẫy hoặc tảng đá thối hay không.

Nhưng thật ra là nàng xui xẻo chọn tuyến đường khó đi nhất.

"Cầu treo!" Hai mắt Đinh Kiếm Thư sáng lên.

Nha đầu này cũng không xem xem dây thừng trên cầu treo thô sơ này có ổn hay không, có kiên cố vững chắc không, phía dưới đoạn nhai sâu hay không, hết thấy liên cắt bước mà lên.

Quả nhiên, chỉ đi đến phân nửa, "pằng" một tiếng, dây thừng đã bị đứt hoàn toàn, Đinh Kiếm Thư xúi quẩy đến níu dây thừng cũng "xa rời" đi.

"Ái——"

Một tiếng kinh thiên địa, quỷ thần khiếp tiếng thét thê thảm chói tai đang hướng về bốn phương vọt tán ra, toàn bộ khu vui chơi hoàng kim cốc giống như thành phố chết loại yên tĩnh, lúc này đột nhiên bay tới bên ngoài một tiếng thét chói tai rõ rệt.

Cũng chỉ kém có mười bước hướng tới, nhân viên an ninh thật vất vả tìm kiếm chỗ tiếng thét thất thanh chói tai của bạn học Đinh Kiếm Thư, có ba nữ học sinh bất tỉnh.

"Xong rồi! Đoạn nhai này ít nhất có hai, ba trăm mét!"

Nhân viên an ninh ghé vào nhai biên phủ coi, về mặt hết sức kinh hoàng mà tìm kiếm bóng dáng Đinh Kiếm Thư.

"Hai, ba trăm mét...."

Bạn học Đinh Kiếm Thư đều sợ tới mức chân mềm nhũn, mặt không có chút máu, liền bắt đầu vùng lên mà giành khóc, mọi người bắt đầu tự trách mình không háo hảo chú ý Đinh Kiếm Thư, một đồng các nữ sinh ôm thành một đoàn mà khóc.

"Đừng khóc! Đừng khóc! Chúng ta mau hướng ra phía ngoài cầu viện nha!"

Khóc rống ở bên trong, chân trời dường như phản phát mà truyền đến một tiếng kêu của chim ưng, nhưng không ai chú ý tới.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Bầu trời bao la xanh thẳm tương khảm đoá đoá đám mây ảo mộng tựa như tuyết trắng, mặt trời mới mọc phía đông đang từ từ mà bay lên, sáng sớm những bông hoa có sương đọng cúi đầu, lặng lẽ chờ đợi ánh mặt trời phủ xuống.

Chợt, phía góc chân trời truyền đến từng trận trào dâng tiếng chim ưng, từ xa đến gần, bởi tiếng Ưng Minh, giống như là tuyên cáo thiên hạ, nó là bá chủ vương giả trên không trung, kèm theo tiếng kêu vang đến tận trời của chim ưng kia mà xuất hiện chính là một đám điều hâu.

Chúng nó bay vút qua bầu trời, không đồng đều trở về và liên tục không ngừng bay lượn, như thể để đảm bảo địa bàn là không hề hấn gì, có kẻ thù ẩn nấp hay không, đôi mắt chúng nó sắc bén không ngừng mà dò xét mặt đất phi nhiều và xinh đẹp này.

Hồi lâu, mặt trời đã hoàn toàn lộ ra mặt, điều hâu như thể hoàn thành nhiệm vụ của mình đều tự bay đi, bay về phía căn cứ chung kia của chúng nó—— Ưng Cốc.

Ở Ưng Cốc, luôn có thể nhìn thấy tư thế chim ưng bay lượn chen chúc. Bốn mùa như xuân, phong cảnh tuyệt lệ trong Ưng Cốc là một lãnh thổ giàu mạnh—— Triều Thiên Ưng Vương.

Triều Thiên Ưng Vương lấy Ưng Cốc là căn cứ địa của Vương triều, thống trị toàn bộ phi nhiều màu mỡ ở Đức Quốc.

Hôm nay, lúc mặt trời mới mọc phía đông, liền có một đôi kỵ sĩ cười khoái mã hướng về phía Ưng Cốc vội vàng chạy tới cấm vệ quân, tốc độ bọn họ vô cùng khẩn cấp đang tiến tới gần Ưng Cốc.

Bọn họ chưa tới cửa cốc cũng đã có một số đông người trong triều xếp hàng đứng ở bên ngoài cửa cốc kính cẩn nghênh tiếp, nguyên lai là Ưng Vương quay về cốc.

Một đôi kỵ sĩ kia nhanh chóng đi qua cửa cốc, mà đi thẳng đến Hoàng Thành, dọc đường có không ít dân chúng ra nghênh đón, chắc hẳn ngoài cửa lớn Hoàng Thành đang có văn võ bá quan chờ đợi a!

Vốn là không người nào biết lần này Ưng Vương đi ra ngoài cung, bằng không cũng sẽ không kinh động toàn bộ trên dưới Ưng Cốc như thế, còn có một điều rất quan trọng là——

Ngày hôm nay là gian thần có mưu kế mà vẽ ra kế sách "Ngày lập phi"!

Cũng bởi vì nguyên nhân này, tối thượng Ưng Vương mới chịu hòa tốc chạy về.

Ưng Vương vừa về tới trong cung, chưa kịp thay y phục liền chạy tới đại điện nơi lập phi, đi theo phía sau hắn là mười hai cận vệ nổi danh—— mười hai thiên ưng kiệt xuất. Khi Ưng Vương và mười hai thiên ưng kiệt xuất - xuất hiện ở trên đại điện, Tường Vân Cung thì vốn là hân hoan, bầu không khí sinh ca hát vang liền trở nên đông lại.

Ai nấy đều thấy được Ứng Vương vô cùng tức giận, trên mặt của hắn dường như bao phủ một loại hàn băng ngàn năm không tan, ngội lạnh hờ hững, mà đôi mắt thâm thúy lại càng bốc cháy không thể vãn hồi lửa giận, còn có luồng khí phách cùng uy nghiêm của vương giả, đủ để khiến bách quan trên điện cùng các phi tử tuyền chọn phía sau khiếp sợ phá vỡ can đảm lão thử.

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Ứng Vương dùng khẩu khí lạnh như băng hỏi.

Bên trong cung điện không người nào dám hỏi bẩm Ứng Vương, mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người.

"Toàn bộ câm rồi?" Ứng Vương dùng khẩu khí hết sức mạnh mẽ lại nói: "Quan đại thần, người có cao kiến gì?"

"Bẩm Vương Thượng, đây là bọn thần vì người tiến hành đại điển lập phi."

Quan đại thần dùng thái độ cùng giọng điệu vô cùng a dua nịnh hót thưa lại, hắn tự nhận làm nghi lễ đại sự nghiêm trọng này.

"Đại điển lập phi? Ta có hạ lệnh việc này sao?"

Cặp mắt đen nổi giận kia của Ứng Vương nhìn chằm chằm khuôn mặt quan đại thần kia, giọng nói lạnh đến có thể đông lại không khí xung quanh, khiến tự đáy lòng người sinh lòng sợ hãi.

"Đây. Đây. Ừm! Mấy ngày qua thần được Thiên Thần chỉ thị, sớm ngày lập Ứng Phi mẫu nghi thiên hạ, cho nên."

"Cho nên liền tự mình quyết định? Thật to gan!"

Quan đại thần nghe vậy, vội vàng quỳ xuống xin tội tự biện bạch nói: "Thần là vì nghĩ cho tối thượng Ứng Vương, không biết Ứng Vương sẽ vì việc này mà thịnh nộ, thần đáng chết! Xin Ứng Vương thứ tội!"

Hừ! Hào cho một cái lão gian tiểu nhân xảo quyệt.

"Vương Thượng, quan đại thần vốn là có hảo ý. Huống hồ Vương Thượng cũng nên sớm ngày thành thân." Thừa Tướng nói. Mặc dù hắn không thích thái độ và cách làm của quan đại thần, nhưng từ đầu đến cuối hắn hy vọng Ứng Vương sớm ngày thành thân, cai trị tốt triều Thiên Ứng Vương sớm lập một Thái Tử, như vậy mới có thể củng cố vương quyền, làm yên lòng dân.

Ứng Vương xoay nhìn Thừa Tướng Bất Nhi vẫn luôn trung thành, khẩu khí vẫn lạnh lùng nói: "Người cũng cho là như vậy?" Quan đại thần lại cướp lời đáp: "Vương, ngài nhìn một chút, gia thế tất cả các nàng đều là minh bạch, cô nương xuất thân danh môn, hơn nữa tất cả tựa như tiên nữ!" Ha ha, quan trọng nhất là con cung của quan đại thần hắn cũng ở trong đó.

Lòng dạ của quan đại thần, Ứng Vương sớm đã nhất thanh nhị sở rồi, tuy nhiên, Ứng Vương cũng cần phải chuẩn bị làm thế nào để xử lý cho tốt.

Cái tâm ý đã nghi ngờ quan đại thần bất chính, lần này xuất cung, chính là để xử lý việc này.

"Vậy thì như thế nào?" Ứng Vương xem thường nói.

Hậu cung Ứng Vương giai lệ vô số, mỹ nữ Như Vân, hắn không quan tâm! Muốn Ứng Vương động tâm? Khó khăn!

"Đây. Đây chính là ý chỉ của Thiên Thần a!"

Quan đại thần cũng không tin đầu không lại Ứng Vương, các triều đại Ứng Vương đều rất tôn kính quý thần, quan đại thần cũng vô cùng coi trọng, quan đại thần luôn luôn cười nhạt đối với Ứng Vương duy chỉ có việc này là thay mặt hắn, nói về quý thần cũng không mưu cầu danh lợi và vô cùng tôn kính, làm cho địa vị quan đại thần rất xuống ngàn trượng.

"Ý chỉ Thiên Thần? Sao người không nói thẳng là ý chỉ của Thiên Thần muốn ta lập chi nữ quan đại thần làm phi!" Ứng Vương nói thẳng cười nhạt nói.

Đây "Tháng bảy nửa con vịt không biết sống chết" quan đại thần lại vui mừng nói: "Ứng Vương thánh minh!"

Thừa Tướng nghe thấy bách quan nói đến điều đó, sắc mặt đều thay đổi, vội vàng nhìn về phía Ứng Vương.

"Vương Thượng!"

Ứng Vương vung tay, ý bảo an tâm một chút chờ vội nóng nảy, sau lại cười lạnh nói:

"Đã là ý chỉ của Thiên Thần, ta đây liền phải tuân theo, ý trời không thể không làm theo."

"Vương thượng thánh minh! Xin mời Vương chúa thượng!"

Quan đại thần vui mừng khôn xiết, bây giờ muốn đoạt được ngai vàng của Ứng Vương ngày gần liền với thời gian không còn xa rồi, nắm quyền sau này sẽ là quan đại thần.

"Vương Thượng, ngài ngàn vạn lần nghĩ lại a!" Chúng thần gắng sức khuyên nhủ. Thật buồn cười, bọn đại quan - tiểu quan này trước kia còn nhất trí chờ

mong Ứng Vương lập phi, lúc này toàn bộ nhất phò "Ngàn vạn lần không thể lấy a" bộ dáng, nói rõ rồi, chính là sợ Ứng Vương chọn làm chi nữ của quan đại thần, như vậy bên trong triều Thiên Ứng Vương nhất định sẽ bắt đầu thay đổi, dường như mưu kế của quan đại thần đã công khai bí mật một nửa, nếu không phải là quan đại thần quá tin uy thế và ý vào tiền đề cùng một khối "Kim bài miễn tử", mà còn giữ lại được đầu trên người của hắn? Ngày hôm nay cũng sẽ không để cho hắn tác oai tác phúc như thế, ngay cả việc hệ trọng lập phi này cũng tự mình bày ra quyết định, quả thực quá vượt quá quyền hạn rồi.

"Vương Thượng a! Ngài." Cho dù Thừa Tướng phải chọc giận Ứng Vương, hắn cũng sẽ liều chết trình lên lời khuyên can thành thật.

Ứng Vương lại khua tay một cái, muốn mọi người chớ gấp gấp lo lắng.

"Ứng Vương ta lập tức nói rõ, quyết định thuận theo thiên mệnh tiếp nhận ý chỉ Thiên Thần, sau khi ta lập triều Thiên Ứng Vương, Ứng Vương ta sẽ lấy chi phi."

Quan đại thần dương dương đắc ý, khuôn mặt tất cả chúng thần lại trắng bệch, giống như bị tuyên án tử hình vẽ mặt như thẻ đống cảm hy sinh.

"Đã là ý trời như vậy, chi thể của Ứng Vương ta há lại là người phạm trần tục nữ?"

Quan đại thần nghe vậy, sắc mặt đại biến, hắn thế nào cũng không ngờ được Ứng Vương ra kỳ chiêu. "Vương, Vương Thượng."

Thừa tướng cùng đại thần, tất cả như nhột được đại xá, vẻ mặt tràn ngập hy vọng nói:

"Ứng Vương thánh minh! Ứng Vương thánh minh!"

"Nhưng, Vương Thượng, Thiên Thần rõ ràng bảo ngày là phải chọn được người lập phi."

Quan đại thần ý đồ vẫn hồi thế cuộc.

"Quan đại thần chớ cấp bách, nếu là trời cao đã định trước Ứng Vương ta bây giờ phải lập phi không thể không theo, lại là ý chỉ của Thiên Thần, tuyển chọn người tất nhiên là ý trời." Ứng Vương cười lạnh, nói tiếp: "Cho nên, Ứng Vương ta chỉ lấy chi thể do Thiên Thần ban tặng."

"Ứng Vương thánh minh! Ứng Vương thánh minh!"

Chúng văn võ bá quan vẫn luôn khâm phục cơ trí hơn người của Ứng Vương.

Sắc mặt quan đại thần hết sức âm trầm nói: "Đã là ngày hôm nay thành thân, thời gian tất nhiên quý báu, xin hỏi Ứng Vương có thể thấy được chi nữ do thiên thần ban tặng? Họ đến từ nơi nào?"

"Người!" Ứng Vương nén giận mà trừng mắt nhìn quan đại thần. "Đã là trời cho, phải từ trời mà đến, quan đại thần còn có nghi vấn?" Quan đại thần âm hiểm cười nói:

"Thần vốn là tôi tớ của Thiên Thần, nơi tuyển chọn người cùng ý chỉ ban tặng Thiên Thần tự mình quản lý a! Vương Thượng tối cao, thế tử của ngài người chọn lựa là một trong số đó."

Quan đại thần cố tình chỉ về hướng con gái của mình.

Đang lúc Ứng Vương nghiêm mặt lạnh lùng, chúng văn võ bá quan nhất thời cứng họng hết sức——

"Đụng" một tiếng vang thật lớn, ở đình cung Tường Vân Cung phá một cái lỗ thùng to, một vật thể gì đó rơi với tốc độ tự do từ Ứng Vương đưa tay có thể đỡ mà thả xuống.

Ứng Vương theo bản năng mà không lường lự liền đưa tay đón nhận vừa vặn!

Ứng Vương kinh ngạc mà nhìn "Vật thể không rõ" trong lòng—— một người vô cùng quý dị, chẳng lẽ thân thể là làm bằng sắt sao? Va chạm như vậy làm người ta lú lờ không nói nên lời, thế nhưng hắn chỉ có một vài chỗ bầm tím và trầy xước, thật là ngạc nhiên.

Mười hai kiệt xuất bên cạnh Ứng Vương lập tức quỳ xuống thỉnh tội. "Bọn thần đáng chết! Làm cho Vương thượng hoảng sợ!" Đối với Ứng Vương không thể không xem nhẹ hắn, cho nên không thể dùng chữ "sợ" để hình dung.

"Không sao." Mặc dù tình huống này có làm cho Ứng Vương có chút bối rối, bất quá, trải qua sự biến đổi lớn này chuyện cũng nên quyết định rồi.

Hắn đối với các đại thần đang trợn mắt há hốc mồm tuyên bố nói: "Lập tức chuẩn bị hôn lễ!"

"Vương. Vương. Thượng, ngài không phải nói đùa chứ? Hắn. Hắn. Hắn." Thừa Tướng ăn nói khéo léo, ngay lúc này cũng chỉ có thể lấp ba lấp bắp mà khó khăn nói.

Mà quan đại thần mặc dù cũng hết sức kinh ngạc, nhưng cũng cố gắng bình tĩnh, như hồ rình mồi mà nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Ứng Vương, hắn đang đánh cược!

Nếu như Ứng Vương lâm trận bỏ chạy, không cưới nam hài quái dị kia làm vợ, hẳn liền thắng, Ứng Vương sao có thể lập nam tử làm hậu?

Đây không phải là rất vô lý sao? Hơn nữa việc này trái với luân thường đạo lý, Ứng Vương chấp nhận được sao? Ai mà không biết Ứng Vương là một người bạo chúa vô cùng oai phong, hẳn mới không thể làm ra chuyện mất phong độ vương giả, lập nam tử làm hậu? Làm cho nước láng giềng nhạo báng Đức quốc sao? Ứng Vương tuyệt sẽ không làm nó xảy ra, cho nên, quan đại thần tự nhận mình thắng cơ hội là 99 phần thắng. "Ứng Vương, ngài khẳng định sao? Rõ ràng hẳn là một nam tử, chi hậu triều Thiên Ứng Vương của ta, há có thể là tên nam tử?" Quan đại thần âm hiểm cười nói.

"Nếu như theo như lời quan đại thần, ý chỉ Thiên Thần. Ông trời vừa ban thưởng người tuyển cho ta, ghi nhận nhân duyên của ta, Ứng Vương ta há có thể nghịch thiên mà đi?"

Và lại quân vô hí ngôn, chẳng lẽ lúc trước ta ở trước mặt mọi người truyền lệnh là trò đùa?

Ứng Vương giận dữ nói, đồng thời, cũng chú ý tới nam hài nhỏ bé trong lòng thần thờ dài một tiếng.

"Thần không dám." Quan đại thần âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Ứng Vương cười lạnh nói: "Niệm tình quan đại thần người một lòng đối với triều Thiên Ứng Vương ta hết sức trung thành tận tụy, sau ngày đại hôn hôm nay của Ứng Vương ta, chuyện quan trọng trong cung cũng đã hoàn thành một đoạn, trùng hợp biên quan hoàn thành thiên tự tháp cần gấp một người đức cao nhìn chúng thần quan trụ trì, ta liền đem chức vị quan trọng này chuyển giao cho người, trông người có thể không phụ mong đợi của ta, người liền có thể đi nhậm chức."

Trời ạ! Ứng Vương có phải điên rồi hay không, đó là tác phong bất thường a!

"Vương Thượng, ngài thật muốn." Thừa Tướng không thể tin được hỏi.

"Quân vô hí ngôn, mau mau chuẩn bị đi."

Ứng Vương bắt kẻ hậu quả, dù sao hôm nay không đuổi quan đại thần đi sẽ không chịu thua.

Chỉ cần quan đại thần vừa đi, tất cả cũng dễ xử lý, hẳn là Ứng Vương, hẳn nhất định không chế hết thảy mọi người, nam hài tử trong lòng chính là Thiên Thần giúp hẳn xoay chuyển một bước nguy hiểm mà thôi!

Đùa gì thế! Chi thế Ứng Vương của hẳn tuyệt đối là độc nhất vô nhị. Nam tử!? Vĩnh viễn không thể nào là Ứng Phi được chọn!

Vĩnh viễn không thể!

~~~~~

Ứng Vương đang ăn vận ở tẩm cung, bọn người hầu đang bề bộn chuyên tâm chăm chú thay y phục cho hẳn, đang bận loạn hết sức, người hầu truyền thanh nói: "Vương Thượng, Thừa Tướng cầu kiến."

"Truyền hẳn vào đi!" Chỉ chốc lát Thừa Tướng liền tiến vào tẩm cung của Ứng Vương, tiến hành một cái chi lễ của quân thần.

"Vương."

"Ta biết chuyện người lo lắng, bất quá, không làm như vậy, liền không có cơ thích đáng đuổi quan đại thần đi."

"Nhưng, ngay lúc đó Vương Thượng ngài cũng không thể lấy hôn nhân làm trò đùa a!"

"Trò đùa!?"

"Thần lỡ lời, tội thần đáng chết vạn lần!" Thừa Tướng thỉnh tội nói.

"Là mạo hiểm chút, bất quá, quan đại thần rời khỏi Ứng Cốc, hết thảy cũng có thể tìm phương pháp bỏ cứu."

Ứng Vương thần nhiên nói.

"Vây. . . . Vương Thượng a! Thế nhưng hôn lễ là quan đại thần thay mặt Thiên Chúa chủ trì, mà còn chiếu cáo thiên hạ a!" Đến lúc đó toàn bộ người ở Đức Quốc đều sẽ biết, sau đó không lâu, nước láng giềng cũng sẽ bỏ phái sứ giả cử lễ vật chúc mừng đến Đức Quốc, đến lúc đó, cho dù giải quyết quan đại thần rồi, trái lại vấn đề lại lớn hơn nữa, càng làm người đau đầu! Ngô Vương."

Ôi! Liền lại làm hồng lương duyên trời ban tặng cho một nam hài, vậy. . . . . Vậy phải làm sao bây giờ?

Ứng Vương ăn vận xong xuôi, cách giờ lành còn có khoảng hai canh giờ.

"Đến lúc đó rồi nói sau! Đúng rồi, làm sao có thể từ trên trời rớt xuống một người?"

Hoàng cung canh phòng hết sức nghiêm ngặt, người bình thường không thể dễ dàng có thể lên vào, nhưng, Ứng Vương không tin Thiên Thần gì đó lại

ban thưởng phi tử cho hần, chẳng biết tại sao còn có thể từ trên trời rơi xuống

"Vậy đương nhiên là trời cao ban ân a! Vương Thượng cũng cho là như vậy, có phải không?"

Mặc dù Thừa Tướng không ủng hộ quan đại thần, nhưng, hần rất tin tưởng quý thần.

Ứng Vương lạnh lùng mà liếc nhìn Thừa Tướng một cái, không nói. Bởi vì nếu như là hần nói ra lời nói thật nói hần không tin quý thần, vậy không phải là đập bẻ chiêu bài sao? Thừa Tướng đang muốn nói chút gì nữa thì——

"Vương Thượng! Vương Thượng! Không xong rồi." Một gã kỵ sĩ một trong mười hai hộ vệ, bất chấp lễ độ mà xông vào tẩm cung Ứng Vương.

"Chuyện gì kinh hoàng như vậy?" Ứng Vương có chút không vui hỏi.

"Vậy. . . . . Thần vốn là nói. . . . . Ách!" Một trong mười hai kết xuất hộ vệ của hần, không biết nên gọi Ứng Phi tương lai như thế nào.

"Luu Phong, người biết tính tính nhẩn nại của ta không cao!"

"Dạ, Vương Thượng. Là Vương Phi tương lai. . . . ."

"Thế nào?" Ứng Vương có chút tức giận.

"Đại náo Thanh Loan Cung. . . . ."

Ứng Vương nghe vậy, vẻ mặt tức giận bất ngờ nảy sinh cùng. . . . .

~~~~~

Xui xẻo vậy trời!

"Các người dừng lại gần đây, bằng không ta sẽ đập bẻ."

Đình Kiếm Thư đang cầm lấy một cái bình hoa bạch ngọc đắt tiền đe dọa một đám người hầu.

"Công tử, người đừng đập nữa, lệnh vua chúng tôi là khó cái, giờ lành gần kề, xin người mau thay y phục."

"Cái gì công tử? Lại thêm cái gì y phục? Ta không phải đã nói ta không quay phim à? Các người tìm người khác có được hay không?"

Đình Kiếm Thư gần như cầu xin mà hô.

Khi Đình Kiếm Thư vừa mở mắt, một đám nam nhân đang cởi quần áo của nàng!

Đình Kiếm Thư liền thưởng cho bọn họ mỗi người một con mắt gấu mèo 0.0, thiếu chút nữa nàng đã bị phơi sạch rồi, nàng cẩn thận nhìn cảnh vật xung quanh càng thiếu chút nữa là ngất xỉu! Nàng nhớ mình chơi xong mê cung ở chỗ vui chơi hoàng kim cốc, sau đó không may rơi xuống vách núi. Nhưng, Làm sao. Làm sao có thể đến xưởng quay phim này chứ? Nhìn cách bố trí tráng lệ kia, tiện tay có thể đập đồ sứ đắt tiền, dạ mình châu lớn đến hù chết người, tựa như ảo mộng nhẹ như màn tơ. Trái lại! Rốt cuộc trong một ngày nàng chịu đủ bao nhiêu kích động a! Cho dù là kỳ tích trong nháy mắt di chuyển được rồi, nhưng, thật là đáng sợ! Không thể tưởng tượng nổi, thật đáng kinh ngạc.

Một gã người hầu đột nhiên đánh về phía Đình Kiếm Thư, ôm lấy cái bình hoa bạch ngọc, lập tức có 3 - 4 tên người hầu bắt lấy Đình Kiếm Thư, bắt đầu muốn trừ đi quần áo của nàng, bởi vì bọn họ đã không có thời gian đi trấn an "Ứng Phi nương nương" tương lai! Mặc dù, tân nương là nam hài tử.

"Dừng tay a! Sắc lang, bất lịch sự nha—— cứu mạng nha—— oa, quá ghê tởm, người đừng sờ loạn.

Đình Kiếm Thư đã quên bản lĩnh tuyệt vời của mình, chính là hoa dung thất sắc mà kêu la, vội vàng "giữ mình" quan trọng hơn.

"Nguyên do là xảy ra chuyện gì?"

Đến khi Ứng Vương chạy tới Ứng Loan Cung chỉ thấy một cảnh tượng——

"Xác" đồ sứ đầy trên đất, một người nam hài tóc tai bù xù kêu la, 4 - 5 người hầu mặt mũi đã bầm dập nhưng lại quần chết lấy nam hài kia.

"Vương Thượng." Đồng người kia hoảng sợ quỳ xuống thỉnh an.

"Uy! Người tới thật đúng lúc, mau nói cho đạo diễn ta không phải là diễn viên, ta muốn mau nhanh về nhà." Đình Kiếm Thư vội vàng đến gần Ứng Vương, cho rằng hần chính là cứu tinh.

"Láo xược! Vẫn còn không quỳ xuống." Thừa Tướng bên cạnh hét lớn.

"Quý cái gì mà quý? Ta đã nói rồi, ta không phải là diễn viên a! Ta không biết."

"Ngươi!" Thừa tướng vốn định giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất dày này, lại bị Ứng Vương ngăn lại.

"Dáng vẻ của ngươi đây là gì? Giờ lành sắp tới, lại chưa ăn vận xong?"

Ứng Vương nhìn hấn trước sau như một lạnh giọng nói, không mang theo tình cảm nói.

"Nô tài tội đáng muôn chết!" Người hầu bên cạnh cũng luống cuống, may mà, mặc dù tính cách của Ứng Vương lãnh ngạnh, Ứng Vương cũng là hiểu lễ, luôn luôn tùy việc mà xét, chỉ nhìn bộ dạng người hầu chật vật, liền biết bọn họ đã toàn lực rồi.

"Không thể nào? Như vậy sẽ phải lãnh cái chết?" Đinh Kiếm Thư tròn to mắt nhìn.

"Đi xuống đi! Tìm bốn gã võ sĩ đến hầu hạ hấn thay y phục."

Ứng Vương hướng về phía bốn người hầu chật vật hạ lệnh nói. Người hầu kia theo tiếng rời đi.

"Lại—— y phục? Võ—— sĩ?" Không thể nào? Quá tàn nhẫn rồi, Đinh Kiếm Thư nàng cũng thấy rõ sẽ không đóng kịch a!

Nước bọt của Đinh Kiếm Thư cũng còn mất kẹt ở cổ họng không thể thuận lợi nuốt xuống, quả nhiên có bốn gã cao lớn, thân thể to lớn vạm vỡ tiến vào, hướng về phía một người nam tử ăn mặc đồ chót kia quỳ xuống hành lễ, lại tự động đi tới về phía Đinh Kiếm Thư.

Đinh Kiếm Thư nghĩ, chẳng lẽ lại muốn cởi ra quần áo của nàng sao?

Suy nghĩ điều này, Đinh Kiếm Thư không khỏi toát mồ hôi lạnh mà kêu la:

"Tránh ra! Tránh ra! Đừng đụng ta, ta cảnh cáo các ngươi. Ta. Đinh Kiếm Thư ta là không dễ đối phó. hướng về phía họ mà rống a.

Đinh Kiếm Thư vừa kêu la vừa lui về sau, bốn gã đại hán kia liền vẫn tiến tới gần, cho đến lưng của Đinh Kiếm Thư đến tường không đường thối lui.

Mắt thấy một đôi song "Ma thủ" kia liền kéo tới, Đinh Kiếm Thư bất chấp tất cả, ở trong đầu bắt chiêu thức ngăn chặn, vừa đỡ liền nhanh như chớp đánh trúng con mắt trái của một gã đại hán, đánh trúng mắt phải của một tên khác, lại nhân cơ hội đá trái đá phải, vừa khéo đánh trúng ma huyết người ta, vì vậy tránh được một kiếp đấy.

Ứng Vương thấy giờ lành sắp tới, bốn gã võ sĩ kia lại bị tiểu nam hài suy dinh dưỡng mà thôi một đạo, lập tức kêu dừng.

"Đủ rồi! Bốn người các ngươi đi xuống, Thừa Tướng cũng lui xuống trước đi!" Ứng Vương lấy vẻ mặt âm lãnh, giọng lạnh như băng nói với Đinh Kiếm Thư: "Rốt cuộc ngươi đối không?" Ứng Vương suy nghĩ có nên đích thân động thủ hay không.

"Ta đã nói ta sẽ không diễn kịch, kêu đạo diễn thay người nha!" Ứng Vương mau chóng xuất hiện ở trước mặt Đinh Kiếm Thư với tốc độ nhanh chóng làm người ta không kịp chớp mắt, không nói hai lời mà ở Đinh Kiếm Thư còn chưa kịp phản ứng thì nắm kéo quần áo lỏng cườ cùng áo trong của nàng xuống, kết quả——

Một cái là sợ ngay người, một là quá kinh hãi! Cho nên, Đinh Kiếm Thư cùng Ứng Vương mắt to mắt nhỏ trừng nhau, ai cũng nói không ra lời.

Một hồi lâu, Ứng Vương mới hồi phục lại tinh thần, điều đầu tiên chính là chớp lấy cái chân bên trên giường, nửa người trên ở đây của Đinh Kiếm Thư chưa thanh tỉnh hoàn hồn.

Sau đó, Ứng Vương gọi một đám cung nữ bên ngoài và ra lệnh chuẩn bị y phục tân nương chính tông, nguyên bản tưởng rằng tân nương là thân nam nhi, cho nên chuẩn bị trang phục qua thiết kế cải tiến đặc biệt, há biết, nàng này không phải là 'hấn'!

Ở dưới ngực nha đầu kia cho tới bên hông vô có quần thật dày áo vải vững chắc, Ứng Vương còn đặt biệt dặn dò phải gỡ xuống đồ vật kia, cần phải thay bộ dáng khác làm cho nha đầu kia thập phần biến thành như cô nương.

~~~~~

Đang lúc mơ mơ màng màng, Đinh Kiếm Thư cảm giác được mình bị một đám người ôm lấy đi khắp nơi, huyền não tiếng người, nghe không ra bọn họ đang nhiệt liệt cái gì. Có người kêu nàng lạy, nàng liền chẳng biết tại sao mà lạy, kêu nàng quỳ, nàng cũng không tranh giành quỳ, người ta dắt nàng đi khắp nơi, nàng cũng mù quáng mà đi theo, bây giờ kêu nàng ngồi chờ, nàng cũng thật sự ngồi chờ nha——

Quái lạ! Tại sao nàng phải chờ? Chờ cái gì?

Sau một hồi suy nghĩ sâu xa như vậy, ý thức của Đinh Kiếm Thư dần dần thức tỉnh, hơn nữa còn đem tất cả chuyện từ đầu đến cuối từng đoạn ngắn một tiếp nối lại. . . . .

"A—— a——"

Lại là một tiếng kinh thiên địa, tiếng thét chói tai quỷ thần khiếp.

"Vương Phi, người làm sao vậy?"

Có 3 - 4 cung nữ nghe tiếng không để ý lễ nghi xông vào, lo lắng hỏi.

"Vương . . . . . Phi? Ta?"

Đinh Kiếm Thư không chịu nổi! "Bum" một tiếng ngắt đi. "Không xông rồi, Vương Phi té xỉu rồi. . . . ." Các cung nữ lúng ta lúng túng mà gọi ngự y, mời Ứng Vương. . . . . Tất cả hỗn loạn, đã không ai nhớ được việc ấy bắt đầu lúc nào.

~~~~~

"A."

Đinh Kiếm Thư ngơ ngạo mà mờ mắt, những thứ ác mộng trong đầu dường như còn chưa tan đi, làm nàng có chút đau đầu. Chỉ mong tỉnh lại ảo mộng trở thành khoảng không, mọi thứ trở lại bình thường mới tốt.

Nàng thật vất vả từ trên giường ngồi dậy, bên tai liền truyền đến âm thanh của một nam tử xa lạ:

"Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh."

Má ơi! Rốt cuộc là ai? Từ trước đến nay chưa từng nghe qua giọng nam lạnh băng lại tràn đầy uy nghiêm như vậy, thật không công bằng!

Thanh âm của hắn trầm thấp mạnh mẽ, giàu từ tính, thật sự là bị cái giọng điệu cao cao tại thượng này đập cho rồi.

Đinh Kiếm Thư nhìn về phía nam nhân ngồi ở trên ghế cao bên cạnh, nàng chợt ngẩn ra!

"Ngươi. . . ." Trời ạ! Nàng hoài nghi mình rốt cuộc có tỉnh chưa? Trong mộng tên sắc lang kia thế nào vẫn còn? Nhìn xung quanh, xong rồi! Rường cột chạm trổ, kỳ trân dị bảo, đồ sứ quý giá, nhẹ tì mản tợ. Còn có, kia 3 - 4 viên dạ minh châu lớn đến hù chết người! Đây rốt cuộc là không phải là trong xương phim? Quá chân thực rồi.

Nhìn sắc mặt tân nương bỗng nhiên trắng bệch, trong mắt còn lóe lên một chút vẻ sợ hãi, trong lòng Ứng Vương không hiểu sao mà dâng lên một cổ cảm giác khác thường, nhưng, hắn vẫn chưa để ở trong lòng, thế nhưng, hắn lại lấy giọng nói ôn hòa trước nay chưa từng có hỏi:

"Thế nào? Chỗ nào không thoải mái?"

". Đây rốt cuộc. Ta không phải là đang nằm mơ?"

"Không phải."

"Không phải? Vậy. Nơi này không phải là xương phim sao? Thế nào còn chưa có hạ diễn?" Đinh Kiếm Thư có linh cảm, tên nam nhân trước mặt nhất định sẽ nói cho nàng biết đáp án.

"Xương phim?" Cái quái gì? Sao từ trước đến nay cũng chưa từng nghe qua? Ứng Vương còn nói: "Không phải."

"Không phải?" Đinh Kiếm Thư hoảng sợ, vậy hết thấy gặp phải thật sự quá thái quá rồi! Ngẫm nhéo bấp đuôi, đau chết được! Quả nhiên không phải là đang nằm mơ, mà tên nam tử kia còn nói nơi đây không phải là xương phim! "Vậy ở đây rốt cuộc là nơi nào? Ngươi là ai?"

"Nơi này là tấm cung của 'chúng ta', ta là thống lĩnh Đức Quốc Mạc Kế Nghiêu——" Ứng Vương lại thêm vào một câu: "Trượng phu của ngươi."

Ứng Vương cũng không biết tại sao lại muốn nhấn mạnh nói mình là trượng phu của người nữ tử xa lạ này, tựa như cũng đã quên phải nghĩ cách chuyển phé phi này, dầu sao, hôn lễ này cũng là điều bất ngờ đột nhiên tới của nam nữ đôi bên, thậm chí ngay cả hậu lễ của nhà gái cũng chưa từng hỏi qua, hơn nữa, lai lịch của nàng vẫn còn là một người nữ tử bất danh a!

Đinh Kiếm Thư nghe vậy tròn mắt há hốc mồm, lúc này nàng mới chú ý tới Ứng Vương kia toàn thân hồng hào hoa lệ.

"Đùa phải không!"

"Ta cũng không nói đùa!" Mạc Kế Nghiêu lập tức thay đổi sắc mặt, khôi phục lại lãnh mạc cao ngạo thường ngày của hắn.

"Ta quan tâm nha!" Nàng lao xuống giường, tỉnh rồi đi nơi quý quái này.

"Chậm đã! Ngươi đi đâu?" Ứng Vương thấp giọng hỏi.

Đinh Kiếm Thư đi được một vài bước, nghe vậy lập tức xoay người, tức giận nói:

"Về nhà,"

Đinh Kiếm Thư khẳng định là mình gặp phải người điên rồi, xem ra kẻ điên này chính là rất có tiền, kẻ điên này tự xưng mình là vua, ha ha! Vậy chẳng phải nàng là hậu sao?

"Không được!" Ứng Vung mang chút tức giận nói, một tay giữ lấy tay phải của Đinh Kiếm Thư.

"Người này từ đâu chạy đến, buông ta ra!"

Đinh Kiếm Thư giãy giụa không thoát ra khỏi kiềm chế của Ứng Vung, không ngờ đụng phải một người dây dưa như vậy, võ công của nam tử này nhất định là cao hơn nàng.

"Câm miệng! Thật to gan, không ai được phép lớn tiếng thét lên như thế với ta, cho dù là người thân là Ứng Phi cũng thế."

Ứng Vung lại giữ lấy tay kia của Đinh Kiếm Thư.

"Ứng Phi." Đinh Kiếm Thư đột nhiên ngẩn ra, giống như bị người gõ mạnh một cái đã quên giãy giụa.

Ứng Phi. Đinh Kiếm Thư tựa như đã nghe qua cái tên gọi này ở đâu đó! Nàng nghĩ đến lời nói kia của Tư Mã Văn Khúc——

Người sẽ là nhất quốc chi hậu.

Chẳng lẽ.

"Nói cho ta biết, nơi này đến tột cùng là phương nào? Thời gian?" Đinh Kiếm Thư có một luồng dự cảm bất an, có lẽ. Có lẽ người nam tử trước mặt này không phải là kẻ điên, có lẽ lời hắn nói đều là sự thật.

"Ứng cốc, triều Thiên Ứng Vung."

Kỳ lạ, nha đầu này từ đâu đến? Người đang ở Đức Quốc ứng cốc của hắn, lại hỏi nơi đây là phương nào? Nói chuyện cũng rất kỳ quái. Ứng Vung nghĩ thầm.

"Ứng. Ứng cốc? Thiên Ứng. Vung triều?" Xong đời!

Bên tai Đinh Kiếm Thư truyền đến lời nói của Tư Mã Văn Khúc, vậy Tư Mã Văn Khúc nói Ứng cốc là thời đại hơn một nghìn năm trước, nếu lời nói đó là thật. Đinh Kiếm Thư không dám nghĩ tiếp.

"Người đến tột cùng là ai?" Ứng Vung dùng ánh mắt sắc bén giống như đôi mắt của phi ưng đánh giá tân nương từ trên trời rơi xuống này.

"Đinh Kiếm Thư, một người không nên xuất hiện ở nơi này." Đinh Kiếm Thư lắc lắc gương mặt thất vọng nói.

"Nếu tiện xin buông tay, sẽ đau."

Ứng Vung nghe vậy, lập tức buông tay, ánh mắt vẫn tập trung nhìn Đinh Kiếm Thư.

"Ta nhất định phải rời đi nơi này, xin người cho ta đi đi!" Đinh Kiếm Thư phải nghĩ cách về nhà mới được.

"Người sẽ không đi đâu cả." Ứng Vung thản nhiên nói, trong giọng nói lại để lộ ra kiên định."

Tại sao? Không! Ta là nói 'dựa vào cái gì'?" Đinh Kiếm Thư tức giận, hắn nghĩ hắn là ai?

"Dựa vào cái gì? Người là thê tử của Ứng Vung ta, phải ở bên cạnh ta."

"Nói đùa gì vậy! ? Ta đồng ý gả cho người lúc nào? Cừ hành hôn lễ lúc nào?"

"Người cho là trên người của người mặc chính là cái gì?"

Nghe vậy, Đinh Kiếm Thư quả thực nhìn thấy mình mặc một bộ "Đồ cổ giá trị phi thường" —— giá y cổ đại!

Nàng không nhìn được trùng to mắt, nghĩ thầm, cái này thật đặc sắc! Cả người mặc bộ tân nương lộng lẫy này lúc nào, sao nàng không có ấn tượng?

"A!" Đinh Kiếm Thư đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, sờ sờ dưới ngực. "Không có."

"Lại làm sao vậy?" Mạc Kế Nghiêu có chút tức giận.

Thiết áo vải dùng để luyện kinh công sao? Đinh Kiếm Thư không khỏi đem tầm mắt chuyển qua trên mặt Ứng Vung, nhớ lại siêu cấp lớn sắc lang này lột quần áo của nàng.

"Sắc lang người đây dám cởi quần áo của ta!"

Mặt Đinh Kiềm Thư đỏ bừng, đánh ra một quyền phản nộ, nhưng tiếc là bản thân không nhanh nhẹn, bị Ứng Vương chụp lại tay.

"Hừ! Không biết tốt xấu, là ai cho nguoi ngồi ghế Ứng Phi? Ta muốn nữ nhân nào mà không có? Dựa vào nguoi nam không ra nam, nữ không ra nữ về thù mị không có gì tốt để dòm ngó!"

Dã nữ nhân này dám lỗ mãng? Rõ ràng là muốn chết!

"Nguoi. . . ." Đinh Kiềm Thư chưa từng chịu qua cái hận nhục lớn này, nhớ lúc ở Đình gia nàng chính là một thiên chi kiều nữ, con tức này nàng làm sao nuốt xuống được?

Đinh Kiềm Thư sao có thể chịu thua, nhưng vận xấu vẫn cứ ập xuống nàng. Mạc Kế Nghiêu lại điểm huyết của nàng, làm nàng không thể động đậy, thật là đáng căm giận, thân không có hảo công phu, anh hùng lại không có đất dụng võ. Tuy nhiên, cái mà họ gọi là "hảo công phu" vốn là người ở Đình gia ba hoa khoác lác ngen ngoi đối với Đinh Kiềm Thư, tốt hay xấu, nàng cũng có thể hiểu được. Mặc dù ở trong xã hội hiện thực đã rất tuyệt vời, thế nhưng, ở "người cổ đại" trước mặt quả thực không đơn giản nha! "Buông tay! Dã man nhân! Sắc lang!"

Đinh Kiềm Thư không chịu khuất phục, Mạc Kế Nghiêu nhanh chóng chụp được cổ của nàng làm nàng đau buốt giống như bị phân thân, nhưng nàng cố nén lệ, cắn chặt răng quật cường mà hết sức chống đỡ.

"Lớn mặt! Không nguoi nào dám thét lên với ta, thế nhưng nguoi mắng ta! Rõ ràng là muốn chết!"

Mạc Kế Nghiêu nổi giận giống như mãnh sư, cái loại khí thế này làm nguoi sợ đến ruột gan đảo ngược thật sự làm Đinh Kiềm Thư mở rộng tầm mắt, cũng——

Sợ ở trong lòng

"Hừ. Nguoi có gan liền xuống tay đi, ta. Đinh Kiềm Thư. Cũng không. Sợ." Nàng khó khăn nói, tại ngay sau một khắc này đầu xương cốt thật giống như là bị sự phản nộ điên cuồng của sư tử vương bóp nát.

Dã nha đầu ghê tởm này! "Niệm tình nguoi còn có giá trị lợi dụng, thả nguoi sống tạm!" Ứng Vương cời bỏ ràng buộc đối với Đinh Kiềm Thư, đẩy nàng ra.

Mạc Kế Nghiêu khinh thường, về mặt của hắn cũng vẫn không xúc động, muốn trị dã nha đầu này cũng phải chờ đem quan đại thần đuổi đi làm cũng sẽ không muộn.

"Lợi dụng?" Đinh Kiềm Thư kéo cao giọng nói, mà vừa kinh hãi vừa giận.

Mạc Kế Nghiêu khinh thường liếc nhìn Đinh Kiềm Thư một cái, châm chọc nói: "Nguoi nghĩ rằng là nguoi có thể đảm nhiệm chi thể của Ứng Vương ta sao?"

Toàn thân trên dưới của nguoi cái gì cũng tệ, diện mạo bình thường, vóc nguoi bằng phẳng, luận về giáo dục không có giáo dục, luận về gia thế không có gia thế, ta đã chịu thích qua Ứng Phi nguoi, đã là một ân huệ lớn."

Về mặt Đinh Kiềm Thư cũng đã tức đến tái rồi, hai quả đấm nắm rất chặt.

"Nguoi cho rằng nguoi là ai? Dùng một nghìn vạn mời ta diễn kịch ta còn chẳng thèm đấy! Hơn nữa ta đồng ý gả cho nguoi chưa?"

"Rõ ràng là chính nguoi mặc danh ta bá đường!" Đinh Kiềm Thư rống về phía Mạc Kế Nghiêu, nàng là đứa trẻ xung động trăm phần trăm, lo trước ko lo sau, một mạch về đến nhà liền trời ko sợ, đất ko sợ.

Lúc này ngược lại Mạc Kế Nghiêu ôn hòa bình tĩnh hơn nhiều, lạnh nhạt như hắn, với giọng nói lạnh băng kia cũng đủ để làm đóng băng không khí, lạnh lẽo nói: "Ngươi~?" Ta ngược lại muốn hỏi, không biết nguoi làm thế nào trà trộn vào cung? Mục đích gì? Bất quá, nếu như nguoi ngoan ngoãn giả trang tốt vai Ứng Phi cho ta. Ta có thể tha cho nguoi một cái mạng!"

"Hừm—— nói giống như bố thí cái gì tựa như thiên đại ân huệ cho ta, hừ, nếu như ta muốn, cuộc sống của ta trải qua cũng giống như bà hoàng, ai thích làm Ứng Phi!" Tốt thôi, so với nói suông, bốn tiểu thư phụng bồi. Đinh Kiềm Thư nghĩ thầm.

Địa vị của Đinh Kiềm Thư ở Đình gia là hết sức quan trọng, mọi người cung chịu nàng - cung chịu không giống như lời nói, mọi người cung phụng nàng cùng nữ hoàng có gì khác biệt!

"Hừ! Tham mộ hư vinh, đã tâm đầy rẫy, còn không đủ để hình dung một phần mười của nguoi." Ấn tượng của Ứng Vương đối với Đinh Kiềm Thư là càng lúc càng kém, càng lúc càng chán ghét nàng.

"Không dám, không dám! Tiểu nữ từ ta có tài đức gì a!" Được, xem bản lĩnh nguoi lớn, hay là bốn tiểu thư lợi hại, ai chơi đùa ai còn không biết.

Nhìn thấy sắc mặt Đinh Kiềm Thư kia hé ra một tia xảo trá, Mạc Kế Nghiêu vô cùng giận dữ.

"Rốt cuộc cũng lộ ra cái đuôi hồ ly rồi." Hừ! Lại là một ác phụ giỏi về tâm kế.

Hồ ly? Lại đem nàng so sánh với hồ ly? Được! Đinh Kiếm Thư nàng chưa báo oan lão thù, đã đọc tên ra.

"Đúng vậy a! Ngẫm lại, đương đương Vương Phi thỏa nguyện qua cũng không tồi, được ăn, được mặc, được dùng, trà đưa đến tay, cơm đến miệng cuộc sống thật sự là một đại hưởng thụ."

Muốn Đinh Kiếm Thư làm Vương Phi? Được? Bây giờ nói không chơi cũng không được, nhìn nàng không phải là không thể hảo hảo đem quyền lực Vương Phi "Phát dương quang đại", hãy đợi đấy!

"Tốt nhất người đừng dờ dờ trò gì." Ứng Vương vô cùng khinh thường mà cười lạnh, tính nguy hiểm của cái cười lạnh là hai trăm phần trăm.

"Sau khi xong chuyện hiển nhiên sẽ không bạc đãi người." Hừ! Đến lúc đó Ứng Vương hẳn cao hứng, sau khi ban thưởng còn tiền nàng ra Ứng Cốc, nếu như làm cho hắn không hài lòng. "Người cẩn thận một chút."

Bỏ lại một câu này, Ứng Vương khinh thường xoay người ra tẩm cung.

Đinh Kiếm Thư nở nụ cười, nụ cười vô cùng nham hiểm xảo quyết, đưa mắt nhìn bóng dáng "Sắc lang" rời đi, nhàn nhạt mà phun ra một câu:

"Ta cũng vậy!"

Đinh Kiếm Thư dường như đã quên cái phiền não làm thế nào trở lại cuộc sống ở thời đại của nàng, hiện tại trong đầu nàng tất cả đều là nghĩ làm thế nào không phụ kỳ vọng của sắc lang, đảm nhiệm "xứng đáng với chức vụ" Vương Phi, thù này không báo không được.

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Phụ thân—— không phải người nói nhất định để cho ta ngồi lên vị trí Ứng Phi sao?" Chi nữ của quan đại thần tức giận tới mức giậm chân.

"Hừ! Làm sao mà biết từ trên trời rơi xuống một người lại làm hồng chuyện?"

Quan đại thần cũng rất tức giận nha! Con vịt đã bị luộc chín bay đi mất, thật là làm cho người chán nản.

"Ai nha! Người ta mặc kệ a! Phụ thân, người mau chóng suy nghĩ tìm cách một chút."

"Còn có thể sao? Ứng Vương không tin quý thần, bất kính với quan đại thần ta đây, ta ở trong mắt hắn vốn là tòi tẹt, hắn lại đem ta rồi đi Ứng Cốc, nghĩ đến thật là tức chết ta rồi, dù sao ta cũng từng một thời phong quan."

"Vây—— Vây Ứng Phi không phải là nam à? Ứng Vương nhất định là lợi dụng hắn lừa gạt chúng ta."

"Nói đến đây ta càng tức giận, hắn là 'nữ'."

"Làm sao có thể? Rõ ràng, rõ ràng....."

"Ngay lúc đó ta cũng không tin, nhưng, ngay cả cung nữ ta mua chuộc cũng chứng thực nàng là nữ, hừ! Xui xẻo."

"Oa—— mặc kệ, mặc kệ, ta không tin Ứng Vương yêu thích cái người lưỡng tính kia, hơn nữa, hậu cung của Ứng Vương giai lệ vô số, hắn sủng nhất chính là Hoa Lạc Vân."

Dáng dấp chi nữ của quan đại thần cũng vô cùng xinh đẹp, nhưng, ai kêu nàng là chi nữ của quan đại thần? Nếu không, muốn tiến thân vào hậu cung tranh sủng, cũng rất có khả năng.

"Đây cũng là." Quan đại thần như nghĩ tới cái gì đó mà vuốt ve cằm. "Nữ nhi a, ít nhất chúng ta cũng phải trút ra một chút oán khí, còn Hoa Lạc Vân này chúng ta không nên trêu chọc, nhưng, lúc Ứng Phi chưa được sủng ái ức hiếp một chút, thậm chí muốn nàng ấy rơi xuống tính ra là cũng dễ dàng."

Đúng vậy, ở xung quanh tẩm cung của Hoa Lạc Vân đều có cao thủ đặc phái của Ứng Vương trấn thủ bảo vệ, nhưng Ứng Phi kia không tốt vận như vậy, có mấy người binh lính tượng trưng đứng gác thì vô cùng may mắn.

Phụ thân, không cần suy nghĩ, xem là phải giá họa, vu oan, ám sát, giết bằng thuốc độc, toàn bộ dùng tới được rồi."

Đừng nóng vội, vậy cũng phải cẩn thận sắp xếp, không lộ dấu vết? Mới cao minh."

Hai cha con quan đại thần nhìn nhau cười âm hiểm.

~~~~~

Lông mày của Đinh Kiếm Thư hơi nhíu, dùng ánh mắt hết sức quan sát không dám gạt bừa, cứng đờ nhìn chăm chăm vào bộ y phục lụa mỏng trong tay cung nữ, muốn toàn thân nàng mặc bộ cổ trang phức tạp quá đủ ngược đãi rồi, và một bộ áo khoác ngoài gọn gàng lóa mắt, quần áo lộng lẫy dị thường, càng làm nàng lú lười không nói nên lời! Mặc dù nàng lớn lên ở nhà giàu có, Đinh Kiếm Thư mặc luôn luôn là chuẩn mực chỉnh tề, sạch sẽ, trang nhã là được, hơn nữa từ trước đến nay nàng luôn thích ăn mặc đơn giản thanh lịch, những thứ tân triều kia, quần áo và trang sức chói mắt một chút nàng luôn luôn mặc ít, mà nay, hàng thiêu kia khéo léo tinh tế, kiểu dáng lộng lẫy phức tạp của "bộ trang phục cổ" đối với nàng mà nói, đặt ở viện bảo tàng có giá trị hơn so với mặc ở trên người nàng. Huống chi, đối với thân cao gầy của Đinh Kiếm Thư mà nói, nàng tự nhận là hết sức khó coi, hơn nữa nàng luôn luôn không có thói quen mặc vậy, nếu không là bức bách với bất đắc dĩ, nàng thế nào chịu chấp nhận a?

"Vương Phi, xin thay y phục." Cung nữ Thúy Hương sợ hãi nói.

Thúy Hương là thị nữ dành riêng cho Ứng Phi, đối với nàng tân vương phi đứng đầu này, Thúy Hương vừa tò mò lại có chút sợ, nghe đồn Ứng Phi nương nương chính là thiên thần ban tặng, hơn nữa còn là "Từ trên trời giáng xuống" a! Khó trách Ứng Phi nương nương lại nhíu mày, nhớ ngày đó vì thay "Y phục thiên giới" mặc giả y cho Ứng Phi nương nương thì thật là kỳ quái!

Hoàn toàn bất tương với trang phục Đức Quốc—— dĩ nhiên, đó là y phục của thế kỷ hai mươi mà!

"Chẳng lẽ không có cái bình thường một chút, quần áo đơn thuần một chút sao?"

Đinh Kiếm Thư mặc một bộ y phục lụa mỏng màu tím nhạt, nếu không phải bên trong còn có vòng y phục lót, vậy cũng liền "Nhìn như cái gì" tối hôm qua sau khi Ứng Vương rời đi vẫn còn mặc cái kia, gọi cung nữ Thúy Hương giúp nàng đổi lại, Đinh Kiếm Thư làm sao có thể mặc cho người ta an bài chứ? Ai kêu Đinh đại tiểu thư "Mặt ác tâm thiện" lại là người mềm lòng, không chịu nổi Thúy Hương "Quý lạy, van xin" cùng nước mắt tấn công, mà làm cho nàng đổi lại mới thoát được khó khăn.

Vào lúc này, tất nhiên là lại vì y phục vô cùng lộng lẫy mà không nhân nhượng.

"Vương Phi, bộ này tốt lắm, màu sắc đơn giản, thủ công thêu đơn giản lại tao nhã."

Thúy Hương lại đổi một bộ y phục màu xanh nhạt có thêu mấy con bướm bướm.

Đinh Kiếm Thư chu mỏ một cái, lại lắc đầu. Nhưng, lại đột nhiên nói: "Bộ kia được rồi, cái màu tím nhạt kia."

Đinh Kiếm Thư chỉ vào một món đồ trong đồng y phục bên cạnh trong đó. "Bộ này?" Hóa ra Ứng Phi thích màu tím nhạt a! Thúy Hương nghĩ.

Bộ xiêm y màu tím nhạt kia cũng là thêu mấy con bướm bướm, vậy bị cùng cạnh tay áo dùng sợi thêu màu tím sậm thêu đường viền hoa đơn giản, đường đường với địa vị cao quý của Ứng Phi triều Thiên Ứng Vương mà nói, cũng có phần quá giản dị!

"Liên cái đó đi!"

"Vương Phi, người không xem cái khác ạ?"

"Không cần."

Thúy Hương không hiểu.... y phục đẹp nhất trong tòa núi nhỏ này cũng kém bộ y phục bình thường nhất của Hoa chủ nhân, mà nói đến y phục xinh đẹp nhất của Hoa chủ nhân kia, "núi nhỏ" của Ứng phi nương nương không thể so được rồi, mà Ứng phi mới là vợ Ứng vương nha! Hơn nữa, tối hôm qua Ứng Vương vẫn chưa hôn cung đi ngủ, tội nghiệp Ứng Phi nương nương.

"Vương Phi....."

"Ai nha! Thúy Hương, có thể đừng gọi ta Ứng Phi dài, Ứng Phi ngắn nữa? Đinh Kiếm Thư thật sự nghe không lọt tai.

"Sao được! Người chính là Ứng Phi của Triều Thiên Ứng Vương, đương nhiên chúng tiểu tỳ phải gọi người là Vương Phi."

Đinh Kiếm Thư tròn mắt một cái, giống như một con búp bê để cho Thúy Hương định đoạt thay bộ quần áo kia, vốn là nàng là không có thói quen để cho người giúp nàng thay quần áo, nhưng, nhìn vào những bộ trang phục cổ nàng hẳn là không phân biệt được a, Đinh Kiếm Thư tự nhận thức được.

"Thúy Hương, có phải Ứng Phi rất có quyền lực?" Đinh Kiếm Thư chột hỏi.

"Đương nhiên nha."

"Có phải là mọi người phải nghe lời của ta hay không?"

"Đúng nha, Vương Phi phụ trách quản lý việc lớn nhỏ trong hậu cung, thực ra thì cũng không còn có cái gì để cho người bận tâm, có nữ quan sẽ phụ trách phân công làm và giám sát, cũng có tuân theo một bộ cung quy, Vương Phi có thể chuyên tâm bồi dưỡng Ứng vương."

"Chỉ có như vậy?" Hừ, ai muốn đi bồi cái tên sắc lang vụng về kia. "Nếu như ta chỉ thị võ tướng hoặc đại thần để làm việc?"

"VẬY..... Có thể xem là chuyện gì, trên cơ bản bọn họ cũng phụng chỉ mệnh Vương Phi mà làm việc."

"Như vậy à!" Trong mắt của Đinh Kiềm Thư lóe lên một chút phản khởi, trong lòng bắt đầu tiến hành kế hoạch phải làm thế nào "Phát dương quang đại" quyền lực Ứng Phi.

~~~~~

"Hoa chủ nhân đến."

Bên ngoài tấm cung trướng thanh đến, lập tức có hai nhóm cung nữ nghênh ngang mà tiến vào đứng ở cửa phòng, sau đó, một vị tuyệt sắc nhân gian nhẹ nhàng mà san san bước đến, theo sát phía sau là bốn thị nữ "Nhân vật" tương đối lợi hại.

"Hoa Lạc Vân ra mắt Ứng Phi nương nương."

Đang lúc người tuyệt sắc này trong miệng hỏi an, nhưng không có hành lễ, sau đó bốn thị nữ dẫn đầu cũng rất có hình thức bắt chước hỏi an hành lễ, chỉ có điều, cảm giác được một đám người này rõ ràng là không có đem Ứng Phi để vào trong mắt.

Thúy Hương thân là thị nữ theo bên người Ứng Phi đương nhiên nhìn không được, không khách khí nói: "Tại sao Hoa chủ nhân không hành lễ với Ứng Phi?"

"Hừ! Ngươi là ai, dám thất lễ quả trách Hoa chủ nhân của chúng tôi?" Một nữ quan có bộ dáng kêu ngoạ là một trong bốn tỷ nữ rất có thể lực ở phía sau Hoa Lạc Vân nói.

Hoa Lạc Vân nghênh ngang mà ngồi vào chỗ ở trên ghế dựa của mình, đã rất không có đem Ứng Phi kia để vào trong mắt, quá đáng hơn chính là, còn nhẹ nhàng mà dựa vào đệm nằm thanh mảnh êm dịu.

Mặc dù hôm nay Đinh Kiềm Thư không biết thân phận tiên nữ là hạng nào, nhưng nàng vô cùng nổi giận - nữ nhân này không đem nàng để ở trong mắt, dù sao tấm cung này cũng là "Địa bàn" của Đinh Kiềm Thư, chủ nhân chính là Đinh Kiềm Thư nàng, lại thấy ngay cả tỷ nữ Thúy Hương đi theo cạnh nàng cũng vì làm một sự việc mà dường như bị trách mắng, Đinh Kiềm Thư sao nuốt xuống được oán khí này.

"Vậy ngươi là cái đồ gì? Dựa vào cái gì trách mắng thị nữ của ta?"

Phim truyền hình đã thấy nhiều, hoặc ít hoặc nhiều Đinh Kiềm cũng biết một vị phi tử nên có hành động và phản ứng như thế nào, nên có khí thế như vậy Vương Phi kia mới không làm khó được nàng.

"Nô tỳ chỉ là hạ nhân nên có thái độ mà thôi, Vương Phi."

Tên tỷ nữ kia rõ ràng là không có đem Đinh Kiềm Thư để ở trong mắt, giọng điệu và bộ dáng nói chuyện kia chỉ toàn là "Ngươi làm khó dễ ta". "Ngươi sao có thể dùng loại giọng điệu này nói chuyện với Ứng Phi?" Thúy Hương là bất bình dùm Đinh Kiềm Thư.

"Ta nói ngươi - tiểu nữ quan này có hơi quá nhàn sự sao?" Tiếng của Hoa Lạc Vân như hoàng oanh xuất cốc một loại êm tay nói tới, tràn đầy lười nhác an ủi nhỉnh hót lại mang theo sắc nhọn không thể coi thường.

"Nàng quan nhiều hơn nữa chuyện cũng không tới phiên ngươi quan." Đinh Kiềm Thư lạnh lùng nói, ánh mắt quan sát Hoa Lạc Vân. Hoa Lạc Vân có một khuôn mặt trái xoan, mày liễu cong cong không vẽ mà phẩm xanh đen, đôi mắt đẹp - đen trắng rõ ràng đúng là một đôi mắt hồ đào, sống mũi xinh xắn - thẳng tắp xuống là hai mảnh dày mỏng vừa phải với đôi môi, lại phối với nước da mịn màng trắng như tuyết kia dường như vô cùng mịn màng, kết hợp trên khuôn mặt xinh xắn là hể ra tất cả ngũ quan nhìn thật là mê chết người, cộng thêm tác dụng trang điểm tuyệt vời, Hoa Lạc Vân đẹp đến khuyhnh quốc khuyhnh thành, quần áo lộng lẫy quá mức ở Đinh Kiềm Thư là không theo kịp.

Đồng thời, Hoa Lạc Vân cũng liếc nhìn toàn thân trên dưới bình thường - không thể bình thường hơn của Đinh Kiềm Thư, nghĩ thầm, nha đầu xấu xí này thế nào so được với nàng?

Trang phục mộc mạc kia cũng thật là làm mất mặt Ứng Vương!

"Vương Phi còn không biết hậu cung. Lớn nhất nguyên là thuộc về Hoa chủ nhân, nàng là sủng cơ của Ứng Vương." Thúy Hương nhỏ giọng mà nói ở bên tai Đinh Kiềm Thư.

Sủng cơ? Đinh Kiềm Thư nghe vậy nhũn mảy. Nghĩ thầm, xem ra nàng cũng có thể hảo hảo phát huy một chút "Quyền lực" của Ứng Phi rồi.

"Vương Phi, Lạc Vân vốn là đặc biệt đến chúc mừng." Hoa Lạc Vân nói.

"Ta lại nghe không ra thành ý của ngươi ở chỗ nào, mùi vị chua xót kia cũng rất nặng nề." Bộ dáng của Đinh Kiềm Thư đầy nham hiểm.

Hoa Lạc Vân sẽ không để cho Vương Phi hữu danh vô thực này hù dọa nói "Sao chứ? Tưởng đêm qua Ứng Phi động phòng hết sức....."

"Ngược lại Hoa Lạc Vân đang hầu hạ Ứng Vương."

"Nga-?" Đinh Kiếm Thư nhẹ giọng lên tiếng, trong lòng tương đối không phải là tư vị. Sắc lang này! Nguyên bản một bộ dáng yếu đuối mềm mại đáng yêu của Hoa Lạc Vân này, bỗng nhiên trở nên vô cùng nam hiểm, sâu không lường được nói:

"Ta thấy tên ta thì nói rõ được rồi. Ta tự hào về điều này! Ở hậu cung này tất cả đều là thế lực của ta, tốt nhất ngươi nên thông minh một chút." Hoa Lạc Vân nói - tính chất uy hiếp là hai trăm phần trăm "Cũng đừng quên, Hoa Lạc Vân ta chính là sủng cơ bất nhất của triều Thiên Ưng Vương!"

"Chắc chắn chắc! Nữ nhân quả nhiên là hay thay đổi, mà người sủng cơ này hay thay đổi hướng đến mức độ dày công tu luyện cao, không biết nhu nhược và mạnh mẽ bảo vệ - bản tính nào là của ngươi?" Đinh Kiếm Thư lững thững bước đi thông thả đến trước người Hoa Lạc Vân, nhíu mày, mà cười bí hiểm

Hừ! Nữ nhân này, coi như khuôn vàng không thấy đáy, cũng có thể biết rõ tâm cơ của nàng! Những cái này là tiết mục truyền hình cô trang nói cho Đinh Kiếm Thư: Hoa Lạc Vân chính là cái loại nhân vật bất lộ tướng này, hồ khoác lên da dê ái thiếp (sói đội lớp cừu), để giữ được địa vị ái thiếp, bất luận ngầm hiểm độc - thủ đoạn hung ác đều có thể dùng đến, tất cả tâm cơ kia toàn bộ giấu ở trong bụng bày ra khuyên đảo? Sinh ra dưới dung nhan tuyệt mỹ, bất quá, Đinh Kiếm Thư là người ra sao cũng cân nhắc! Những cái chuyện phim truyền hình này nghìn bài một điệu, nàng sớm đã nhớ rõ thuộc lòng, thuộc nằm lòng! Cho rằng xem TV là giả a! Nếu như Hoa Lạc Vân này là đạo cao một thước, nàng chính là ma cao một trượng.

"Ít khua môi múa mép, nói về thực quyền, Hoa Lạc Vân ta nắm chắc phần thắng, ngươi chớ có cậy vào danh hiệu Ưng Phi mà áp chế ta, chỉ sợ đến lúc đó không người nào y theo phục lệnh mà xấu hổ đến không chỗ dung thân, và lại, ngươi vọng tưởng Ưng Vương sẽ sủng ngươi, bất quá là Vương Thượng phút chốc hiếm kỳ ngươi, khuyên ngươi nên tự mình biết mình, bằng không chính là tự rước lấy nhục mà thôi."

Trái lại Hoa Lạc Vân không coi ai ra gì mà tự lấy trà sâm của thị nữ mang tới uống vào trong miệng, kia phò khí định thần nhân (nhân nhĩ-thông thả), giữ bộ dáng cung chiêu mà kiêu ngạo, đường đường đem Ưng Phi—— Đinh Kiếm Thư—— như thế lơ đi.

Tâm của Thúy Hương hướng nhiều về Đinh Kiếm Thư cũng vô dụng, nàng là tiểu cung nữ há lại mạo phạm Hoa chủ nhân được nói? Huống chi Vương Phi không được sủng hiển nhiên thất thế, nếu như nàng tự mình cả gan thay chủ tử kêu oan, không dám đảm bảo bốn người đứng đầu hàng "yêu tỷ" xấu xa kia của Hoa chủ nhân sẽ không để cho nàng ăn bữa tối.

Cứ như vậy Thúy Hương không thể làm gì khác hơn là vô cùng căng thẳng ở bên cạnh, đồ mồ hôi lạnh mà cho Đinh Kiếm Thư làm "Tinh thần kích lệ", rất sợ Vương Phi bị Hoa chủ nhân ức hiếp lại không thể giúp được gì.

Trên mặt Đinh Kiếm Thư lộ ra nụ cười thâm sâu, nếu như người tử tử, không khó phát hiện nụ cười kia vô cùng làm người ta sợ hãi, âm hiểm, không có hảo ý, lại hàm chứa một cỗ tự tin cùng "Hứng chơi"

"Nói đủ chưa?" Nụ cười của Đinh Kiếm Thư vẫn như cũ không thay đổi, hai cánh tay vòng trước ngực, bày một cái dáng đứng "Rất vênh vang", nghiêng đầu liếc nhìn Hoa Lạc Vân. "Thế sự như đánh cờ, xin khuyên ngươi mọi việc đừng nên quá tự tin."

Thế sự vốn là khó lường, duy nhất đoán được chắc chắn chính là, Hoa chủ nhân ta đây tuyệt là ngươi theo không kịp, chẳng qua là ngươi chỉ có treo tên chính thể khách không mời mà đến."

Hoa Lạc Vân nhân nhĩ mà nhìn vào bàn tay thon dài của mình, giống như tự mình than thở có được một đôi tiện sát thể nhân mà khéo léo xem dưa ngón tay ngọc, căn bản chẳng thèm ngó tới Đinh Kiếm Thư "đứng thẳng" ở phía trước.

Khách không mời mà đến này e sợ cho là các hạ hóa sủng cơ sao! Trách thay! Trách thay! Oan uổng oan uổng một thị cơ lại không có học điều cung quy, ác bá đi tới phía chính cung nuông nuong ta đây! Phải bị tội gì?" Đinh Kiếm Thư cười hiểm một cái công bằng chính trực nói ra khí thế làm người ta không thể xem nhẹ, giọng nói hàm chứa uy hiếp của nhất quốc chi hậu.

"Ngươi....." Hoa Lạc Vân nghe vậy sắc mặt thay đổi, vốn là ngồi thẳng mà thân thể tựa như mềm nhũn, tức giận nói: "Ngươi dám đắc tội ta?"

Bốn yêu tỷ bên cạnh Hoa Lạc Vân này ý vào nuông chiều cực kì hưng thịnh của chủ tử mà kiêu ngạo, bây giờ lại còn to gan lớn mật mà khi dễ họ? Ngươi cũng cho là Vương Phi thất sủng, ? Nàng lười tấn công như mưa đá vào người duy nhất tứ cố vô thân Đinh Kiếm Thư.

"Ngươi ăn tìm gấu mặt hổ rồi! Dám bắt nạt Hoa chủ nhân chúng ta?"

"Ngươi coi chừng một bước ra cửa tằm cung liền bị người tính toán."

"Hừ! Cẩn thận Vương Thượng tìm ngươi tính sổ."

"Thật cũng để cho ngươi biết lúc phạt lòng Hoa chủ nhân của chúng ta kết cục ra sao! Toàn bộ hậu cung từ trên xuống dưới này có ai dám không tuân lệnh Hoa chủ nhân chúng ta? Chi bằng ngươi....."

Đôi mắt vừa lạnh lại vừa hàn kia của Đinh Kiếm Thư vô cùng sắc bén nhìn chằm chằm xuống, cuối cùng lời nói "uy hiếp" quá trớn của người thị nữ, vì vậy mà đem chữ nói ra lại nhanh nuốt trở về.

"Vào miệng" Đinh Kiếm Thư nghiêm túc mà dùng khẩu khí nghiêm nghị của chủ tử nói. Nàng nhanh chóng vì chính mình buông toàn bộ dáng vẻ vai diễn Vương Phi mà quát lấy.

TV a TV! Thật may mắn rồi nó "Dạy" đến mười tám năm a!

Bốn yêu tỳ của Hoa Lạc Vân tức thời thất thần.

"Vào miệng!" Đinh Kiếm Thư tăng thêm khẩu khí cùng âm lượng.

Sắc mặt của bốn nữ tỳ lộ vẻ hoảng sợ mà nhìn về phía Hoa Lạc Vân, Hoa Lạc Vân không hổ là hoa khôi sùng cơ bậc nhất của hậu cung, nên có sẵn đầy đủ mọi thứ thủ đoạn "Tu luyện", vậy "phô trương thanh thế" tự nhiên vận dụng thành thạo.

"Người dám!?" Hoa Lạc Vân hậm hực tức giận mà từ trên ghế nằm đứng lên, vênh vao tự đắc vênh mặt mà nghênh đứng ở trước mặt Đinh Kiếm Thư, dùng giọng nói cao ngạo cực cao nói:

"Người dám cả gan đụng đến một sợi lông của yêu tỳ, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người."

Về bên ngoài của Đinh Kiếm Thư thì cười nhưng trong lòng không cười lại giả bộ phải sợ hãi vô cùng nói: "A! Hảo sợ hãi, hừm! Làm ta sợ muốn chết....." Thúy Hương bên cạnh thấy cảnh không nhìn được mà cố nén cười trộm, vẻ mà bật cười, nàng rất nể Đinh Kiếm Thư, ý đồ ngừng cười. Nhưng, bất ngờ "Bốp bốp" hai cái tát đau rất mà dấn tới trên mặt Thúy Hương.

"Hừ! Tiện tỳ không biết sống chết!" Với tốc độ nhanh như chớp của Hoa Lạc Vân, ở phía sau thân của Đinh Kiếm Thư mà vung hai cái tát vào phía Thúy Hương, lại hướng về yêu tỳ hạ lệnh nói: "Bây đây, dùng kim khâu đem khâu miệng tiện tỳ này lại cho ta!"

"Không..... Không..... Hoa chủ nhân thứ tội!" Thúy Hương bị dọa sợ mặt trắng không còn chút máu khóc rống nói, vội vàng quỳ xuống hướng về phía Hoa Lạc Vân mãnh liệt dập đầu.

"Thúy Hương, ngươi làm cái gì vậy? Chớ đập đầu, cũng chảy máu rồi."

Đinh Kiếm Thư thấy tình huống bất thường, vội vàng kéo Thúy Hương đang quỳ mãnh liệt dập đầu đứng lên, nhìn mặt bị thương của nàng vừa khóc vừa sợ tới mức mặt không có chút máu, làm cho Đinh Kiếm Thư thấy liên đau lòng.

"Vương Phi, Vương Phi..... Mau cứu cứu Thúy Hương, cứu cứu Thúy Hương, Vương Phi....."

"Ai cũng không thể nào cứu được ngươi, hậu cung là Hoa Lạc Vân ta lớn nhất, mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của Hoa chủ nhân ta."

Thấy yêu tỳ bên cạnh đã phòng bị xong xuôi kim khâu, liền dội một tiếng của Hoa Lạc Vân thì tiếp nhận ý tưởng ngoan độc - Hoa chủ nhân tàn nhẫn nói: "Động thủ!"

"Làm như ta đã chết rồi sao?" Đinh Kiếm Thư ở bên cạnh đứng ra bảo vệ Thúy Hương, cả giận nói.

Thúy Hương như chim sợ cành cong mà trốn ở phía sau Đinh Kiếm Thư, nhưng, lại thập phần lo lắng cho an nguy của chủ tử mà gọi chủ tử:

"Vương..... Vương Phi cẩn thận."

Thấy bốn thị nữ ác độc muốn vòng qua Đinh Kiếm Thư đối phó Thúy Hương, Đinh Kiếm Thư thực không khách khí mà thưởng cho mỗi người một con mắt gấu mèo 0.0

"Oa—— ai nhát ai nòng..." Bốn xấu tỳ bị đám đầu lần lượt vỗ về kêu đau.

"Mở to mắt chút cho ta! Ai mới là chủ tử? Làm cho rõ ràng, dám đụng đến thị nữ của ta, ta liền để cho các ngươi xem một chút Hoa bà tám Hoa quyền đau, còn là bốn vương phi thiết quyền đau!" Đinh Kiếm Thư đằng đằng sát khí mà đe dọa bốn thị nữ ngồi ở trên sân nhà kia, lại chuyển sang Hoa Lạc Vân quát: "Người! Thôi bà tám, để thông minh một chút, nếu không ta chính cho ngươi chết đi sống lại, kêu trời - trời không biết, kêu đất - đất chẳng hay!"

"Người người người..... Ta phải nói cho Vương Thượng!"

"Cáo nha! Nói cho ngươi biết, ta sẽ thực hiện trước ngươi! Xem là ngươi hung ác, hay là ta độc!" Đinh Kiếm Thư đã tức giận, trước đó chịu đủ chèn ép của Hoa bà tám này - hòn dỗi toàn bộ trút lên đây, bây giờ nàng lĩnh hội miệng không đáng đo lường, muốn hù chết mỹ nhân độc địa tự cao tự đại phía trước, để tiêu tan mối hận trong lòng nàng.

"Hừ, hừ..... Ngươi cho là ta sợ sao? Ta sẽ làm cho ngươi hối hận không kịp, người đâu! Người đâu....."

"Hừ! Miệng lớn! Ăn quả táo như thế nào?"

Đinh Kiếm Thư cầm lên quả táo bên cạnh ở trên bàn, liền hướng tới phía Hoa Lạc Vân kêu người mà nhét vào miệng.

Một người dốc sức mà nhét, một người dốc sức mà kháng cự lại, hai người lôi kéo thành một đoàn khó khăn chia lìa, ngay cả bên cạnh? Bốn thị nữ xem mắt cũng hết sức choáng váng.....

"Đây là có chuyện gì?"

Một người đầy ắp hỏa khí tức giận, lại vang lên thanh âm lạnh như hàn băng.

"Vương Thượng! Người nhất định phải thay chủ nhân nô tỳ..... Ai yêu!"

Hoa Lạc Vân thấy người phía sau tới, lập tức hé ra bộ dạng đáng thương chịu đủ lắng nhục, dùng giọng điệu hết sức ủy khuất vừa khóc vừa vội muốn lao về phía trong lòng Ứng Vương, há liệu, Đinh Kiếm Thư đột nhiên vươn chân ra "Hoa đáng thương" vấp ngã, làm cho Hoa Lạc Vân ngã gục một cái vô cùng bất nhã.

"Hừ! Đáng đời." Đinh Kiếm Thư chưa ngoa tự chống vào eo thon nhỏ, vùng một cái về phía trước, đẩy lên tai họa vui vẻ mà đưa mắt nhìn đến tai nạn của Hoa Lạc Vân.

Thấy cảnh, Thúy Hương sợ hãi mà ghé về phía Đinh Kiếm Thư, bốn tỷ nữ kia vội vã chạy về phía Hoa Lạc Vân đỡ nàng đứng dậy, ? Tất cả nữ hầu cũng chưa hướng về phía Ứng Vương vẫn an, ai kêu tình cảnh này xưa nay chưa từng có?

"Ngươi ngươi ngươi! Vương Thượng....."

Hoa Lạc Vân quá tức, xoay người chạy về phía trong lòng Ứng Vương, khóc suốt suốt, liền trông mong Ứng Vương làm? Cho Đinh Kiếm Thư ném mùi đau khổ, thay nàng đòi một cái công đạo!

Há lại biết, người định không bằng trời định——. "Ngươi chạy tới nơi này làm gì?" Ứng Vương lạnh nhạt hỏi. Hắn cũng không có đưa tay ôm giai nhân trong lòng, ngược lại đem giai nhân đẩy về phía bốn tỷ nữ kia.

"Vương....." Hoa Lạc Vân kinh ngạc không thôi. Ứng Vương đích thật là "Lạnh" chút, nhưng, nàng chưa từng thấy qua vẻ mặt như vậy, làm cho nàng mất hết biểu cảm rồi.

"Trở về."

"Gì mà?" Hoa Lạc Vân cho là nàng không sai.

"Trở về!" Ứng Vương nóng nảy mà uống tay.

"Ngươi..... Hu....." Hoa Lạc Vân vô cùng ủy khuất mà vừa khóc vừa tông cửa xông ra, một đồng thị nữ kia cũng hốt ha hốt hoảng theo trở về, vẫn còn không quên chào Ứng Vương một tiếng.

Đinh Kiếm Thư buồn bực, bỏ mặc thờ ơ Mạc Kế Nghêu, cứ thế mà ngênh ngang hướng đi tới đại ý bên cạnh ngồi.

"Toàn bộ đi xuống cho ta, không có mệnh lệnh của ta không được phép đi vào." Mạc Kế Nghêu hướng về mười hai thiên ung kiệt xuất đi theo phía sau cùng Thúy Hương hạ lệnh nói.

Sau khi đợi toàn bộ tầm cung chỉ còn lại có đơn độc hai người ——

"Ngươi còn chưa 'Quay về'? Ta nghĩ ngươi đến tìm Hoa sủng cơ cho nên ngươi đã quên ai là 'thê tử' của ngươi." Đinh Kiếm Thư châm chọc nói.

Đinh Kiếm Thư cắn quả táo thơm ngọt mê người, cực kỳ a dua nỗ lực mà từng ngậm từng ngậm tiến công, trên thực tế, nàng đem quả táo kia tưởng tượng ra thành 'sắc lang' trước mắt, và 'Hoa bà tám' vênh vào tự đắc không ai bì nổi!

Cặp mắt kia của Mạc Kế Nghêu vô cùng lạnh lùng, đang chớp động với những đốm nhỏ đủ để lửa cháy lan ra đồng cỏ, ánh mắt kia nóng lạnh đan xen nhau công kích đáng sợ, nguyên nhân từ một chữ—— giận!

Thực ra thì, Mạc Kế Nghêu cũng không phải là theo như lời Hoa Lạc Vân ngủ lại trong tầm cung của nàng, đó là sau khi Hoa Lạc Vân dọa thám biết Mạc Kế Nghêu không ngủ cùng Đinh Kiếm Thư, hôm nay mới có thể lấy cớ này mà mãnh liệt đến nắm quyền. Thế nhưng hắn là ở trong ngự thư phòng đợi cả đêm.

Ngày hôm nay lâm triều, quan đại thần kia mặt dày mượn danh nghĩa đủ loại lấy cớ ở lại Ứng Cốc, chẳng biết lúc nào thì đã liên kết với nước khác ở bên ngoài, các nước lại thần tốc mà làm người ta lú lỏi, đều sai phái sứ giả đến thăm Ứng Cốc, không mời tự đến mà còn hùng hồn nói là chúc mừng đại hi Ứng Vương, hừ! Ai cũng đoán được là quan đại thần sớm có mưu tính chu đáo từ trước, nếu không sao chỉ trong một đêm, sứ giả các nước đều đã đến Ứng Cốc.

Mạc Kế Nghêu không thể không nhận biết được hành động cao chiêu này, về tình về lý, hắn cũng đáp lại "Thịnh tình chiêu đãi nồng hậu" sứ giả các nước. Cũng không biết quan đại thần này làm sao làm được, có nước còn là đích thân quốc vương đến a! Chỉ bằng điểm ấy, Ứng Phi không thể không tham dự "Hồng Môn Yên" của quan đại thần gây ra. Nhưng, đã nhà đầu không có nuôi dạy này, cảnh ăn đồ xem không giận chết cũng đủ mất hết mặt mũi của triều Thiên Ung Vương rồi, nữ nhân tâm thương này của hắn đúng là thê tử danh chính ngôn thuận của Mạc Kế Nghêu! Làm cho hắn không phát hỏa cũng khó.

Hắn rất muốn hung hăng bóp chết nàng, đã có ngàn vạn lý do làm hắn không thể không nén xung động này, đương nhiên là ngàn vạn khoa trương quá mức, nhưng, biểu hiện của hắn hãy còn không nên lạm dụng lý do hết sức khất khao với Đinh Kiếm Thư, lúc này không phải vì tránh không được hội yến mà phải đến "Dặn dò" nàng sao? Cho dù Mạc Kế Nghêu đã trong cơn giận dữ, vẫn là phải chờ sau khi sửa sang chỉnh lý nàng!

"Không cần lúc nào cũng cay nghiệt nhắc nhở ta thân phận ngươi là Ứng Phi, ta có thể nâng ngươi lên trời, cũng có thể giẫm ngươi xuống đất, đừng quên

ngươi chỉ là một quân cờ trong tay ta, tốt nhất ít động chạm Hoa Lạc Vân, bằng không ta sẽ không để cho ngươi sống dễ chịu." Mạc Kế Nghê hướng về chỗ ngồi của Đinh Kiếm Thư, dùng giọng nói tràn đầy mạnh mẽ nói.

"Thế nào? Đau lòng? Cái nữ nhân hồ ly tinh tựa như báu vật đó làm ngươi đau đến như thế? Nghe nói hậu cung mỹ nữ như mây, khẩu vị của ngươi cũng thật là lớn, một lần nuốt được sao? Ta nghĩ họ không đánh nhau cũng khó, chỉ có điều..... Có Hoa Lạc Vân âm hiểm xảo trá kia ở đây, e rằng không ai dám cùng nàng tranh nữa?"

Đinh Kiếm Thư cắn không xong quả táo lớn kia, đành phải đặt thả lại trên bàn.

Mạc Kế Nghê không nói, chẳng qua là dùng ánh mắt lạnh chưa từng ôn nhu kia chuyển qua nhìn chăm chú vào Đinh Kiếm Thư, trên mặt của hắn đoán không thấy bất cứ cảm xúc gì, ngược lại hắn có thể cảm giác được so với trước đó bình tĩnh rất nhiều.

Đinh Kiếm Thư tuyên bố nói, lại còn sử dụng ánh mắt khiêu khích: nói cho ngươi biết, tất nhiên bản thân ta là Ứng Phi thì xứng đáng có quyền lực, ta mặc kệ ý nguyện của ngươi như thế nào, đã lấy ta làm vợ..... Hắc hắc, những nữ nhân ở hậu cung kia cũng nên giải tán đi? Đường như đáng đáp hơi có về thủy mị, mà có thể không cần làm việc nữa? Cái gì ái thiếp, sủng cơ? Ta không thể không thanh trừ!"

"Phải không? Dựa vào ngươi! Có bản lĩnh?"

"Dĩ nhiên!"

Hồi lâu, cũng không có ai lên tiếng. Một lát sau, Mạc Kế Nghê kia trầm thấp giọng nói có lực mà phú từ tình vang lên, nói:

"Sứ giả các nước đều đã đến Ứng Cốc." Đinh Kiếm Thư không quan tâm hắn, tự mình quan sát nhìn tác phẩm bài trí trong tầm cung.

"Trong đó có vương giả, cũng có hầu tước. Buổi tối có hội yến." Mạc Kế Nghê còn nói.

Nàng liếc Mạc Kế Nghê một cái, ý bảo: chuyện liên quan gì đến ta!

"Ngươi phải tham dự." Tâm Mạc Kế Nghê không cam lòng, không muốn nói chuyện.

"Nga-?" Đinh Kiếm Thư thật không tính đến hắn lại bắn ra đến những lời này. "Chẳng lẽ ngươi đặc biệt đến báo cho biết việc này?"

"Ngươi đừng làm cho ta mất thể diện, ngươi cũng không dậy nổi đâu! Nếu xảy ra sự cố, đầu trên cổ ngươi phải cẩn thận một chút." Mạc Kế Nghê lạnh lẽo mà uy hiếp nói.

Khí thế kia của hắn đủ để làm cho người ta sợ hãi khiến người quên mất nhịp tim, hơn nữa khí thế uy phong凛冽 của vương giả làm cho Đinh Kiếm Thư không khỏi run lên.

Nam nhân này như giận điên lên, nhất định là dọa tim người ngừng mất thôi, thật là đáng sợ!

"E rằng đừng gọi ta đi." Đinh Kiếm Thư rất có khí khái mà chống trả lại.

"Ngươi không đi phải không." Ngươi cho là Mạc Kế Nghê ta mong muốn hả?" Tốt nhất ít mở kim khẩu, ít làm chuyện mờ ám, tương ăn đoan trang một chút.

"Tại sao không bảo ta làm một cái cốc gỗ thôi." Đinh Kiếm Thư khinh thường nói, nhìn sắc lang kia nói nàng cứ như đồ mất dạy."

"Nếu như có thể, không còn gì tốt hơn."

Mạc Kế Nghê nhìn cách ăn mặc cùng bộ dáng của Đinh Kiếm Thư vài lần, nói "Bây đâu!"

Chỉ chốc lát sau, Thúy Hương cung kính mà theo tiếng đi vào.

"Vương Thượng có gì phân phó?"

Thay bộ trang phục tốt khác cho Vương Phi, chuẩn bị tham dự tiệc tối."

"Dạ!"

Sau khi Mạc Kế Nghê dặn dò xong, cũng không quay đầu lại liền rời đi tầm cung. Chẳng qua là Đinh Kiếm Thư ra sức mà trừng mắt nhìn hắn, cho đến khi nàng cảm thấy hai tròng mắt vô cùng đau nhức mới thôi. Quái! Ta xong rồi - tại sao phải thuận theo ý của hắn? Đinh Kiếm Thư tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

A! Để cho ta chết đi!

Rõ ràng biết người cười không nổi thì lại cứ phải giả bộ làm ra vẻ vô cùng vui vẻ bộ dáng thông khổ biết bao nhiêu? Đinh Kiếm Thư đã tính không ra vẻ mặt mình đây ngoài cười nhưng trong lòng không cười đã treo nụ cười bao lâu, tuy là ngồi ở trên ghế đệm mềm lớn, nhưng nàng có thể cảm thấy cái mộng đã tê dại rồi. May mà, những câu hỏi chỗ đề tài đầy trời của sứ giả làm hại nàng chịu "Cực hình" đều bị Mạc Kế Nghê đánh trở về từng cái, bằng không bảo nàng làm sao trả lời vấn đề châm châm kiến huyết khí thế bức người kia?

Đừng tưởng rằng vì việc làm này của Mạc Kế Nghê mà sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sắc lang này chỉ sợ nàng mắc lỗi.

"Ứng Phi quả thật là thiên thần ban tặng? Từ trời mà giáng xuống? Thái độ của một gã sứ giả hết sức lỗ mãng hỏi Đinh Kiếm Thư, hắn đang tò mò về bộ dáng bí ẩn của người nữ tử này. Huống chi, từ khi tiệc tối bắt đầu đến bây giờ, cũng có tới một canh giờ rồi, Ứng Phi này vẫn là cười nhưng không nói.

"Đương nhiên, đây là toàn bộ bách quan trong triều? Đều biết chuyện, mà lại là chính mắt thấy a! Sứ giả Tát Nhĩ Ba."

Thừa tướng thay Đinh Kiếm Thư hỏi đáp, trong giọng nói may có tỏ vẻ ngạo mạn không khó phát hiện.

"Phải không? Vậy Ứng Phi chẳng phải là rất được sủng?" Lại một người nói.

Thân phận người này cũng lớn, là Ô Lỗ quốc vương, hắn cố tình nhìn về phía Ứng Vương, vừa nhìn liền biết lại giả bất thiện.

Ứng Vương quay lại hắn cười lạnh một cái.

Hừ! Vênh vang nói khoác! Không làm giảm bớt nhuệ khí của người sao được?" Ngày hôm nay là chúc mừng đại hi của Ứng Vương, bốn quốc đặc biệt tặng một bảo vật." Ô Lỗ quốc vương sai người đem bảo vật trình lên đại điện, bảo vật kia chỉ là một viên hồ lô hết sức tầm thường. Làm toàn bộ sứ giả các nước cùng trọng thần triều Thiên Ứng Vương đều nhìn "bảo vật" này của Ô Lỗ quốc thì ngược lại toàn bộ hút một hơi khí lạnh, im lặng, nín thở trầm ngâm mà nhìn Ứng Vương ngồi ở trên cao.

Chỉ thấy một chút ý cười của Mạc Kế Nghê cũng không có, vẻ mặt bình tĩnh trầm ổn đang tán phát ra một cỗ cảm giác áp bách khiến người ngạt thở, tựa hồ như làm động lại cái không khí ở toàn bộ Tường Vân Cung, làm cho hô hấp cũng cảm thấy hết sức khó khăn. Hắn dùng ánh mắt sắc nhọn lạnh lùng của hắn "Bắn chết" Ô Lỗ quốc vương kia một cái, vẻ mặt lại tự nhiên mà uống vào một ngụm rượu.

Oa oa! Người ta làm cho người nhục nhã như thế, người còn bình thản? Bội phục! Bội phục! Đinh Kiếm Thư đem mọi thứ thu hết vào trong mắt, trong lòng nghĩ đến.

"Ứng Vương có biết vật bảo này ở đâu?"

Yến thượng? Mọi người tựa hồ có thể cảm thấy tim từ từ mất đi chức năng, Ô Lỗ quốc vương này dám ăn tìm gấu mật hồ mà đổ dầu vào lửa, tuyệt thêm sương, chẳng lẽ không thể không chọc giận hùng bá nhất phương Mạc Kế Nghê là không được sao? Nói về quyết định sự sống chết của người khác chỉ sợ ngay cả Ô Lỗ quốc vương cũng không đủ sức a!

"Sao Ô Lỗ quốc vương không giải thích rõ ràng." Mạc Kế Nghê thật muốn xem tên đâm bạo Ô Lỗ quốc vương này muốn giờ trò gì.

"Không dám." Ô Lỗ quốc vương từ trên ghế đệm mềm đứng lên, hắn cầm đỉnh rượu kia kêu ngạo mà đi đến người hầu đang giữ hồ lô, cố tình nhấc tay làm lộ ra viên viên nhẫn kim cương lớn phát sáng trên ngón tay mập ngấn thô bỉ đến không chịu nổi, sau khi mô phỏng hồ lô vài lần, cười nham hiểm nói: "Cái này gọi là hồ lô thông minh, có thể đo lường mức độ thông minh của con người."

Nói đùa! Yến Thượng? Mọi người có thể nhìn ra được Ô Lỗ quốc vương cố tình làm khó dễ, là muốn Mạc Kế Nghê lúng túng đây mà.

Mạc Kế Nghê không nói, hắn vẫn như cũ dùng ánh mắt thâm thúy kia đánh giá Ô Lỗ quốc vương, đợi đường đi nước bước tiếp theo của hắn.

Nhưng thật ra mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được ngược lại đám sứ giả các nước lại mong đợi trò tốt kế tiếp, mượn cơ hội thăm dò một chút thực hư uy danh lan xa của Đức Quốc.

Bản lĩnh của Mạc Kế Nghê là không ai bằng, ngược lại cho là bên trong triều Thiên Ứng Vương nhân tài đông đúc, người có tài đức tràn ngập.

"Thiên Ứng Vương đưa mắt hướng về phía Ô Lỗ quốc vương, chính là ám chỉ ta không có tài đức? Mạc Kế Nghê khí định thần nhàn hỏi.

"Không dám! Không dám! Người nào chẳng biết nhân tài ở Đức Quốc của đương kim hoàng thượng xuất hiện lớp lớp, chẳng qua là bốn vương hy vọng mượn cơ hội này để chứng thực tác dụng kỳ diệu của bảo vật này mà thôi." Ô Lỗ quốc vương xảo quyết mà nhìn chăm chăm một hồi lâu vào Đinh Kiếm Thư. Từ lúc Đinh Kiếm Thư thấy Ô Lỗ quốc vương kia không biết sống chết đem ra viên hồ lô này, nụ cười của nàng liền thu lại, Ô Lỗ quốc vương kia không an phận lại tiếp tục dùng ánh mắt đảo quanh nhắm thẳng trên người của nàng, thật giống như nàng dường như lộ ra trọn vẹn, hắn không thể đem tròn mắt của hắn móc ra!

Nhưng, tuyệt đối không có ngờ tới Mạc Kế Nghê bên cạnh lại đem nàng ôm gần sát về phía hắn, giống như đang tuyên bố nàng tựa như là nữ nhân của hắn!

Trong khoảng thời gian ngắn Đinh Kiếm Thư cũng thất thần rồi, bất quá, nàng cũng không bỏ qua lơ đãng liếc mắt hần một cái—— ý giống như nói với hần là hy sinh lớn!

"Bỏn vương chỉ muốn mời Ứng Phi xinh đẹp nhất của bữa tiệc quý quốc người đến dò đoán trí thông minh ra sao? Nhưng, không chỉ định Ứng Vương a, bởi vì? Khắp nơi đều biết Ứng Vương tài trí hơn người." Ha ha! Bối rồi sao! Bối rồi sao! Đợi lát nữa Ô Lỗ quốc vương nhất định không e dè mà châm chọc một phen.

Đinh Kiếm Thư cảm thấy Mạc Kế Nghê nắm lấy tay nàng chặt lại chút rồi, lực nặng chút, nhưng, nàng không có nhàn rồi mà gắng hỏi hần, chẳng qua là nhủ nhủ lông mày, sắc mặt lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Ô Lỗ quốc vương bản thiếu làm cho nàng khinh bỉ trăm ngàn lần kia.

"Nhã ý của Ô Lỗ quốc vương xin lĩnh tâm lòng, Vương Phi còn chưa quen thuộc các đại thần trong triều, chỉ sợ không thể nào giúp được." Mạc Kế Nghê lại lần nữa ngăn cản nói thay cho Đinh Kiếm Thư.

"Đúng vậy a, Ô Lỗ quốc vương, tại sao không thay đổi dùng vì thần công hiển sức lực thể nào?" Thừa tướng vội vàng nghĩ ra kế chu toàn lâu dài.

"Thể nào, chẳng lẽ triều Thiên Ứng Vương uy chấn tứ phương là làn sóng hư danh? Sợ Ứng Phi không cẩn thận vạch trần tình trạng thiếu thốn nhân tài mà xấu hổ? Sứ giả Tất Nhĩ Ba vì xem kịch vui mà khiêu khích mà phản bác lại thừa tướng.

"Này....."

Thừa tướng chưa kịp thanh minh, lại bị người ngắt lời nói.

"Đúng vậy a, Ứng Vương, sao không để cho sứ giả các nước mở mang tầm mắt? Chúng tôi chính là không quản gian lao vất vả đường xa xa xôi mà đến, cũng không thể bảo chúng tôi thất vọng mà đi về?"

"Đúng vậy a! Quả là thất vọng..."

Tiếng hưởng ứng đề nghị này của Ô Lỗ quốc vương được khởi lên, hóa ra là bọn họ đã quên là đến chúc mừng đại hi của Ứng Vương, cũng không phải là đến xem viên "Hồ lô thông minh" kia diễn trò, chẳng qua là, trái lại giả mượn chúc hôn làm nguyên do dò xét thực hư là mục đích cuối cùng, lúc này ông trời giúp đỡ cho cơ hội tốt làm sao có thể dễ dàng bỏ qua? Dù sao phải chết Ô Lỗ quốc vương cũng chết trước nha, bởi vì cái gọi là "Chết đạo hữu, miễn từ bản đạo" !

Đinh Kiếm Thư trời sinh tâm hiệp đạo, ở trong mắt nàng mọi người là đang khi dễ Đức Quốc, làm khó dễ "sắc lang" kia, ghê tởm hơn chính là đại sắc ma Ô Lỗ kia, dường như lợi dụng nàng như đoán chắc nhất định nàng sẽ đưa tới vận xui cho Đức Quốc, như thể mong đợi chờ mong nàng náo loạn mà cười lớn một cái, quan trọng nhất là cho rằng nàng là đứa ngốc! Tức chết người đi được.

Cọc cái không phát ra uy của phái nữ, còn tướng nàng là mèo bệnh a?

"Đã là như vậy, không bằng Vương Thượng để cho thần thử xem." Hắc hắc, có đáng có về chứ? TV dạy mười tám năm, chính là dạy có phương pháp, không làm khó được nàng.

Nghe vậy, Mạc Kế Nghê đem tiêu điểm thay đổi phóng tới vào trên người Đinh Kiếm Thư. Hần còn chưa cho phép nàng thì trái lại Đinh Kiếm Thư đã tự nói với Ô Lỗ quốc vương:

"Ta nói Ô Lỗ quốc vương, sẽ để cho bỏn vương phi dò đoán như thế nào?" Đinh Kiếm Thư đi thẳng vào vấn đề nói.

"Không thể tốt hơn rồi! Chỉ cần Ứng Phi có thể nêu ra trọng lượng của một vật giống với trọng lượng của hồ lô không kém một chút liền ngay có thể!"

Điều mà họ gọi là đánh sắt khi còn nóng, không hảo hảo lợi dụng Ứng Phi "Ngu ngốc" sao được!

"Vậy! Ô Lỗ quốc vương là có ý định làm khó dễ nha!" Tề tướng bất bình nói.

"A! Chẳng lẽ triều Thiên Ứng Vương, ngay cả một chút vấn đề nhỏ này cũng cảm thấy khó giải quyết?" Ô Lỗ quốc vương khiêu khích nói.

Ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Kế Nghê mị sâu không lường được, rất bình tĩnh mà yên lặng xem xét.

"Chuyện cười! Vấn đề này há lại khó khăn chẳng! Đinh Kiếm Thư nói với lão thần khắp nơi.

"Phải không? Dám thỉnh Ứng Phi đã có đáp án rồi?"

"Đúng vậy, ta dám cam đoan cái đầu trên cổ của Ô Lỗ quốc vương tuyệt đối cùng sức nặng của hồ lô không kém một ly!" Đinh Kiếm Thư tràn đầy tự tin nói.

"Cái gì! Ngươi....." Ô Lỗ quốc vương kinh hãi. "Nói bậy!"

"Làm sao có thể chứ? Nếu như Ô Lỗ quốc vương không tin, có thể 'thử' là cân trọng lượng đỉnh đầu cao quý của ngài, ta cam đoan trọng lượng của hồ lô cùng trọng lượng của cái đầu của ngài không kém một ly!"

"Ngươi ngươi ngươi....." Ô Lỗ quốc vương nhất thời cứng họng, mà còn tức giận đến giận sôi máu, thẹn đến muốn chui xuống đất, hẳn lại không thể phân bác ở thế nào? Không đúng sao? Không bằng chúng ta chứng thực ngay tại chỗ thử xem như thế nào?" Nụ cười thiên sứ kia của Đinh Kiếm Thư làm cho người ta sợ hãi, khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Đứng..... Làm sao có thể không đứng chứ? Ưng Phi quả thật là cơ trí hơn người." Ô Lỗ quốc vương vì bảo vệ cái đầu ở trên cổ, tránh khỏi phải "Đại chuyển vị trí", không thể không nhân tội, chỉ có điều giọng điệu kia cũng có chút tâm không cam tình không nguyện.

"Quá khen, quá khen, bất quá ta chỉ là một nữ tử bị oan uổng mà thôi, so với đại thần trong triều, chút bản lĩnh này của ta đây không tính gì." Câu này, Đinh Kiếm Thư là nói cho những người chờ đợi xem nàng ra phán đoán.

Mặc Kế Nghêu không liếc mắt nhìn Đinh Kiếm Thư, chẳng qua là quay về vòng tay qua eo nhỏ nhắn của nàng, lại nâng ly rượu uống vào trong miệng, nhờ nút vuốt lên sự rung động không nên xuất hiện lần nữa, hiệu quả cũng không tốt, ngược lại có bộ dạng cổ vũ thanh thế, mặc dù bất ngờ phát hiện đã nha đầu này có chút đầu óc, bất quá, hẳn không cho là mình sẽ thay đổi ấn tượng với nàng, diện mạo bình thường như thế, đáng người không có gì đẹp để nói..... Căn bản không xứng với tiêu chuẩn của hắn, chờ đem quan đại thần xử lý xong xuôi, vụ đầu tiên phải làm chính là phế phi.

Các đại thần này quả là đặc ý đem Đinh Kiếm Thư thổi phồng như thần như tiên, nàng không thể làm gì khác hơn là lần nữa phủ nhận, hơn nữa bảy miệng tám lời của đám sứ giả ra sức hỏi lung tung này kia, Mặc Kế Nghêu lại không thay nàng chủ trì gánh vác, hại nàng há to miệng để đối phó với gần trăm cái miệng, mệt cũng mệt chết nàng rồi, nàng còn phải giả bộ một bộ dáng đoan trang hiền thực, mà treo lên nụ cười lễ độ, tư thế ngồi ngay ngắn đang ngược đãi eo thon nhỏ cùng cái mông của nàng.....

A! Trời ạ, tha nàng đi! Van cầu người.

~~~~~

"Đáng ghét, không thể tưởng tượng được nha đầu kia thật là có chút tài năng." Quan đại thần tức giận mà chụp nắm đại ý.

"Phụ thân, chẳng lẽ kẻ này thất bại sao? Lòng của chi nữ quan đại thần lo lắng hỏi phụ thân quay về từ tiệc tối mà nổi giận dè dè.

"Xem ra, là chúng ta tính toán không chu đáo, đánh giá quá thấp nha đầu kia rồi." Quan đại thần âm trầm nói.

"Ta sớm đã hoài nghi rồi, dựa vào Qua Lạp kia, có thể có bao nhiêu hành động?"

Nhưng lại biến khéo thành vụng, bây giờ giá trị của nha đầu kia tăng vọt, toàn bộ ánh mắt tập trung tất cả trên người nàng, PHI!

(PHI: phun nước bọt)

Sớm nên cảnh giác cao độ là vừa, cái đầu phi - não phi - mặt heo của Ô Lỗ Quốc Vương, vừa thấy chính là loại thành sự không có, cùng bại sự có dư!"

"Phụ thân, không cần cấp bách, để nữ nhi nói cho nhất đại phi tần biết....."

Chi nữ quan đại thần thăm dò mua chuộc từ trong miệng nữ hầu của phi tần đến nói mà, toàn bộ đầu đuôi góc ngọn bẩm báo về phía phụ thân, bộ dáng được hình dung xinh đẹp kia chỉ thiếu không có diễn luyện lại lần nữa mà thôi.

"Thật có chuyện này ư? Nha đầu kia dám hướng thiên mọn can đảm chống lại Hoa Lạc Vân? Mất mặt? Lẫn lộn nàng không nói, lại còn phóng ra lời ngaoan độc?"

"Dạ, hơn nữa Vương Phi còn đem bốn gã kiều ngao khoa trương kia, tỷ nữ không coi ai ra gì một người đánh một quyền, thật sự là hả lòng hả dạ, bốn người xấu tỷ kia sớm nên trừng trị nghiêm khắc, họ ý vào Hoa Lạc Vân hống hách lộng hành khắp nơi."

Mặc dù Ưng Phi là tình địch số một của chi nữ quan đại thần, vốn là thế không lưỡng tập, cả đời không qua lại với nhau, nhưng, nhìn ở Ưng Phi gián tiếp thay nàng trút ra một ngụm oán khí với nữ quyền hậu cung, không thể không vì hành động này của Ưng Phi mà vỗ tay khen ngợi!

"Thật sự? Nhìn không ra nha đầu kia còn rất cay cú." Đáy lòng của quan đại thần đang đo lường tính toán bản lĩnh mới của Đinh Kiếm Thư. "Nữ nhi ngaoan, không phải con nói Vương Thượng cũng có mặt? Phản ứng của hắn như thế nào?"

"Hắn à? Phụ thân, người nhất định không nghĩ tới, nghe nói Vương Thượng vẫn không chỉ trích trách tội Ưng Phi một tiếng, trái lại hướng về phía Hoa Lạc Vân hạ lệnh trục khách a! Ta cũng có thể tưởng tượng được về mặt của Hoa Lạc Vân kia xem ra xấu hổ đến muốn đào một cái lỗ để trốn, hơn nữa nàng còn vừa khóc vừa chạy một mạch trở về khóc." Nói đến đây, chi nữ của quan đại thần dừng lại bộ dáng thích thú nhìn có chút hả hê.

"Cái gì? Sủng cơ bậc nhất của Ưng Vương lại..... Ân! Xem ra, có lẽ chúng ta có thể mượn cơ hội một cước đá văng Hoa Lạc Vân." Quan đại thần xảo quyết, về mặt nham hiểm cười giả tạo nói.

"Vậy kế sách giải quyết Vương Phi có cần tiếp tục không?"

"Đương nhiên! Hai người bọn họ đều là họa lớn trong lòng của chúng ta, còn là một cước đá văng, Nhớ lấy, mọi việc phải cẩn thận một chút, không nên để lộ tin tức, làm thật cẩn thận? Bại lộ, sẽ thua thiệt tất cả, chúng ta có mười cái mạng cũng không đủ chết."

"Phụ thân, người yên tâm, chúng ta đánh ngủm giờ trò sau lưng, mọi thứ đều có thể thần không biết quỷ không hay."

Cha con của quan đại thần hăng hái mà bàn bạc, trăm phương ngàn kế là vì quyền thế và danh lợi, vị trí danh giá đầu tiên, và muốn được làm người chiến thắng một mảnh giang sơn quý báu!

~~~~~

Liên tiếp mấy ngày, hầu hết những đám sứ giả có thân phận Vương Cung Hầu Tước vẫn còn "Chết lại" ở Ứng Cốc, động một tí liền mở tiệc chiêu đãi, Đĩnh Kiếm Thư thật không chịu được việc "giả bộ" hành hạ, giả bộ thật vất vả! Ngày hôm nay, nàng quyết định không giả bộ nữa, làm sao ngược đãi bản thân như thế a? Dù sao tiêu điểm cũng đã thay đổi rồi.

Chỉ có điều, như đã nói qua, Đĩnh Kiếm Thư thật sự rất tức.

"Quá ghê tởm!"

Đĩnh Kiếm Thư vỗ mạnh cái bàn một cái, Thúy Hương hầu hạ bên cạnh sợ hết hồn.

"Vương Phi, người làm sao vậy?"

Kể từ lần trước sau khi Đĩnh Kiếm Thư đứng ra cứu Thúy Hương khỏi bị Hoa Lạc Vân hành hạ, Thúy Hương bằng lòng chết mà vì nàng làm bất cứ chuyện gì, mặc dù địa vị cao quý của Đĩnh Kiếm Thư là Vương Phi, ngoại trừ thay y phục và dùng bữa ra, không hề mượn tay kẻ khác, càng không thích Thúy Hương nối gót theo sau, bởi vì Đĩnh Kiếm Thư ngại nàng quá dong dài, thế nhưng, Thúy Hương biết chủ tử đây thương nàng.

"Thúy Hương, người cũng không biết, mấy ngày qua Hoa bà tám đều dính vào bên người sắc lang, có sắc lang thì có Hoa bà tám."

Đĩnh Kiếm Thư càng nghĩ càng nổi giận!

"Vương Phi chỉ chính là....." Sắc lang? Hoa bà tám? Vậy.....

"Không phải là Mạc Kế Nghê và Hoa Lạc Vân sao!"

"Vương Phi———" Thúy Hương cả kinh nói: "Cẩn thận tai vách mạch rừng a! Lời này truyền ra ngoài có thể rất nguy?"

"Sợ cái gì? Phía trước phía sau của tẩm cung lớn như vậy, trong trong ngoài ngoài chỉ có bốn người, hai người 'xa' ở bên ngoài cung canh phòng, ở chỗ này ta và người mà thôi, còn sắc lang kia khi nào hồi cung qua nữa? Mấy lần đầu 'Bị bắt đắc dĩ' không tính a! Ai cũng đoán được hắn đến ngâm mình ở chỗ Hoa bà tám"

"Lời nói là không có lỗi..... Nhưng mà....."

".....Ai da! Được rồi, được rồi! Để ta gia giáo tốt cả nhân ta và kiềm chế suy nghĩ, ta sẽ xem trường hợp, tốt xấu ta cũng là xuất thân vọng tộc."

"Vương Phi..... Chẳng lẽ người không cảm thấy quá không công bằng sao? Người chính là nhất quốc chi hậu, lại chỉ có một tiểu tỳ nữ 'làm đẹp' cùng vài thủ vệ? Chỗ của Hoa chủ nhân có thể có một đồng lớn? Có đủ thị nữ và một đám thị vệ tinh anh, nghĩ đến tẩm cung Ứng vương này vốn cũng có Thiên Ứng Thập Nhị Kiết thay phiên kịp thời bảo vệ." Thúy Hương thật sự âm ỉ thay cho Ứng Phi, ở trong hậu cung, căn bản không ai kính trọng Ứng Phi, ngay cả Ứng Vương cũng chẳng thèm quan tâm, có, chỉ có thượng triều? Quan lại yêu quý nữa! Nhưng, bọn họ cũng không quan tâm chuyện trong hậu cung.

"Muốn nhiều người như vậy để làm chi? Phiền chết, dường như làm chuyện gì cũng có mấy chục ánh mắt dõi theo, có cái gì tốt?"

Đĩnh Kiếm Thư không đồng ý nói.

"Thế nhưng....." Thúy Hương vẫn rất bất bình thay cho nàng.

"Những chuyện nhỏ nhặt kia không tính là gì, trái lại cả giận quá mức với Mạc Kế Nghê cùng Hoa Lạc Vân chứ? Dường như Hoa Lạc Vân tựa như là Ứng Phi, mỗi lần mời rượu khách thì nàng ấy dính ở bên người Mạc Kế Nghê, tiếng làm nũng - động tác làm nũng lại hết sức yêu kiều mà nũng nịu, ngồi ở một bên thật sự là khiến ta nổi hết cả da gà; những sứ giả gì đó đến đây nha, toàn bộ lại càng giống như ong mật thấy mật, toàn bộ ánh mắt khao khát dán về phía trên người của Hoa Lạc Vân!"

"Vương Phi..... Không phải là người ghen chứ?"

Đĩnh Kiếm Thư luôn luôn đối đãi với Thúy Hương như tình tỷ muội, thời gian qua Thúy Hương muốn nói gì đã nói gì, lúc trước Đĩnh Kiếm Thư vẫn còn rất khách lệ nàng a!

"PHI! Ghen? Ăn no không có chuyện gì làm nha? Chẳng qua là bị lạnh nhạt mùi vị hết sức không dễ chịu, hơn nữa, tên Mạc Kế Nghê kia lại cũng không bỏ rơi ta, có quan tâm Hoa Lạc Vân, có ý gì sao! Làm như ta ăn hình không thấy nữa a?"

"Nhưng, thoát đầu đám sứ giả đều rất bội phục người!"

"Hừ..... Xưa đâu bằng nay, ai kêu Hoa Lạc Vân xinh đẹp như tiên nữ? Phi tử bình thường như ta đây coi là gì? Đơn giản chỉ là đang làm nền cho nàng, ta cũng mặc kệ." Cho nên nói, Đinh Kiếm Thư ghét nhất bị người trông mặt mà bắt hình dong! Mạc Kế Nghêu tự cho mình là cao nhất.

Hóa ra Vương Phi tức giận là vì nguyên nhân này à? Vương Phi, đó là bọn họ không có mắt, đừng tức giận mà hại thân thể." Thúy Hương an ủi.

"Nói đúng nha, đẹp bên trong mới quan trọng." Đinh Kiếm Thư không quên dí dỏm mà thổi phồng mình một chút. "Người như thế giống ta thật là khó có người thứ hai."

"Đúng nha! Có ai sẽ từ trên trời mà giáng xuống à?" Thúy Hương sùng bái mà hưởng ứng.

Từ trên trời giáng xuống? "Là trở ngại... Chẳng có ai là từ trên trời mà rơi xuống?" Đinh Kiếm Thư đau khổ nói, được Thúy Hương nhắc tới như thế, nàng mới biết "Vết thương" đau, nàng vẫn cho rằng không muốn nghĩ đến thì sẽ không đau, nhưng, nàng sai rồi.

Không biết bao nhiêu đêm mất ngủ, mình là rơi lệ thẳng đến trời sáng, nàng sợ đau, cho nên không dám nghĩ.

Nguyên nhân là không dám nghĩ, nàng biết hết thảy những cái này đều không phải là nàng có thể tự chủ, số phận tạo hóa trên người, phải chăng chỉ có ông ta là biết nàng có cơ hội trở lại thế kỷ 20.

Nhà —— quá xa.....

~~~~~

"Cách— Ứng Phi của chúng ta cũng thật nhàn rồi nha! Lúc rảnh rồi hãy đến Yêu Nguyệt đình nha?" Hoa Lạc Vân khinh thường mà liếc mắt nhìn cách ăn mặc bình thường của Đinh Kiếm Thư.

"A! Nguyên lai là Ứng Phi! Tiệc tối ngày hôm qua sao không thấy Ứng Phi tham dự? Bộ trang phục này của Ứng Phi..... Có hơi..... Ách....." Ô Lỗ quốc vương cũng không quên câu kết với Đinh Kiếm Thư tạo ra mâu thuẫn. Dưới mấy ngày quan sát, Ứng Phi không được sủng lắm? Mọi nơi đều biết chuyện, nếu đã không có người ra mặt thay nàng, muốn bắt nạt nàng lại càng không có kiên nhẫn nữa!

"Ứng Phi nha! Bộ trang phục này của người sợ rằng có chút mất thân phận, mọi người ở đây có ý nán lại thức uống này một chút, người ở đây chỉ sợ tiếp đón không chu đáo." Sứ giả Tát Nhĩ Ba nói rõ mời Đinh Kiếm Thư "Đời đi".

Một? Sứ giả mạnh mẽ làm hộ hoa sứ giả cho Hoa Lạc Vân, ánh mắt ái mộ lưu chuyển ở trên người của Hoa Lạc Vân, căn bản không biết phải che dấu; mà Hoa Lạc Vân chính là đang mừng rỡ vẫy gọi bấy ong khắp nơi tới cái đĩa, dường như e sợ thiên hạ không biết bộ dáng quốc sắc thiên hương của nàng cỡ nào, nhất là để đối phó Đinh Kiếm Thư.

Hôm nay có lẽ là quá xung khắc, ngay cả đến cái đình để nghỉ chân "Hóng mát" tiện đường ngắm thưởng thức? Hiếm thấy hoa xuân khoe sắc, cảm nhận một chút chim hót hoa thơm không khí trong lành của thiên nhiên, cũng xúi quẩy mà gặp phải oán gia, đang mất hứng 0 trách, ta ở trong đình 'nhà mình' ngồi một lát là làm phiền ai? Ngay cả 'người ngoài' cũng quan đến trên đầu của ta!"

Đinh Kiếm Thư sớm quyết định không có làm ra vẻ "Tài đức vẹn toàn" mà đón ý hùa theo? Háo sắc, đoan trang hiền thực gì đó? Đứng sang một bên đi! Dùng để cư xử với bọn họ thật sự là lãng phí.

"Có đúng không? Bàn về quyền lực, vẫn tìm không ra 'người trong nhà' không chịu giúp ta! Ứng Phi người nên thức thời một chút." Hoa Lạc Vân ý vào thế lực của nhiều người, cộng thêm thù cũ chưa báo, nghiêm nhiên một bộ dáng ra lệnh người, xem ra, không nhân cơ hội này chinh kẻ thù không đội trời chung một chút là không chịu từ bỏ ý đồ.

"Ứng Phi, chúng ta? Sứ giả, vương hầu đều đã biết rõ người không được cung chịu còn nói không có thực quyền, ngay cả Ứng vương cũng không thể giúp người giải quyết tai họa này." Ô Lỗ quốc vương quyết định mở ra con át chủ bài Đinh Kiếm Thư.

Một đám sứ giả bên cạnh không người nào chịu thay Đinh Kiếm Thư xả giận, trái lại toàn bộ chờ xem kịch vui; bộ dáng của Hoa Lạc Vân cười âm hiểm liếc nhìn Đinh Kiếm Thư "Thù này không báo không phải 'mẹ' con".

"Nga~? Phải chăng ta nên vui mừng chưa đem họa phát sinh nhỉ?" Về mặt Đinh Kiếm Thư bình tĩnh mà ngồi ở trên ghế đá hoa, giọng điệu rất thành thoi.

"Nếu người không đi quá nhanh, Ứng Phi." Sứ giả Tát Nhĩ Ba không có hảo ý nói.

"Vân vân! Chư vị vương hầu, ngày thường tiểu nữ từ bị Ứng Phi lăng nhục, ngày hôm nay không thể để cho nàng sống dễ chịu, Lạc Vân không thể không đòi một cái công đạo." Hoa Lạc Vân bày ra bộ dạng đáng thương bị ngược đãi mà yêu cầu.

"Dĩ nhiên được rồi! Đại mỹ nhân." Ô Lỗ quốc vương cười mỉ mỉ lại sắc sắc nói, thừa cơ lại nắm bàn tay ngọc non mềm của Hoa Lạc Vân ăn đậu hủ một chút.

"Hoa sủng cơ cũng không tránh khỏi quá càn rỡ chứ? Lại ngang nhiên mặc cho Ô Lỗ quốc vương trêu ghẹo? Người lại còn rất hứng thú, không kén ăn....." Đinh Kiếm Thư khinh thường mà liếc nhìn tên béo phì thô bỉ toàn thân trên dưới đều là kim ngân châu báu.

Ô Lỗ quốc vương nghe vậy xanh cả mặt, một thân "Mỡ heo" đều nhanh tức ra rồi. Đinh Kiếm Thư cố tình làm như không thấy, cố ý làm Hoa Lạc Vân và Ô Lỗ quốc vương tức chết, còn nói: "Nếu Ứng Vương biết người phóng túng như vậy mà mặc cho người tiêu khiển..... E rằng..... Kết cục của người

cũng không quá tốt?"

"Ngươi....." Hoa Lạc Vân vì bảo vệ hình tượng không dám tùy tiện đánh, đành phải nhìn đám sứ giả diễn trò cầu cứu.

"Chư vị vương hầu tước gia, xin ở lại làm chủ cho Lạc Vân...." Tuyệt chiêu của Hoa Lạc Vân—— nước mắt tấn công lại lần nữa tái hiện ra gang hồ.

Hoa Lạc Vân biết thân phận của những sứ giả này là những công tôn vương hầu, nếu như Đinh Kiềm Thư gặp phải bọn họ, chịu thiệt chính là nàng ta!

"Hừ!" Đinh Kiềm Thư đối với hành động này của Hoa Lạc Vân hết sức khinh thường.

"Ứng Phi, không nghiêm trọng như vậy, Hoa cô nương cũng không phải là cố ý như thế, người đại nhân đại lượng cũng đừng so đo, bình tĩnh một chút cùng Hoa cô nương nói một 'lời nói phải'."

"Đúng vậy a! Đừng vì vậy phá hủy hào hứng." Tỉnh ra là có mấy vị sứ giả biết rõ đạo lý nói lời công đạo. Những người khác chỉ mỉm cười gây áp lực mà ám chỉ Đinh Kiềm Thư nhận thức cái sai, bồi đền cái không đúng.

"Sai không ở ta." Đinh Kiềm Thư nói.

"Ngươi....." Hoa Lạc Vân cực kỳ giận dữ mà tức giận trừng mắt nhìn Đinh Kiềm Thư.

"Trùng cái gì mà trùng? Nói cho ngươi biết, bản vương phi là quyết định ở đây rồi, các ngươi muốn uống rượu mua vui tìm nơi khác đi, khuyên các vị một câu, nên đem trái tim đặt ở trên quốc gia xã tắc, chứ không phải là mê muội ở trong tửu sắc."

Mất mặt chết được nếu ngươi không đi, ta cũng không khách khí!" Hoa Lạc Vân đẹp hình ảnh yếu điệu, âm hiểm nói.

"Giờ chiều gì? Phóng lại đây đi!"

"Ha ha ha..... Để cho ngươi biết một chút về thế lực của ta! Ngươi đâu."

"Dạ!" Bốn gã binh lính cao tráng lên tiếng xuất hiện.

"Đem Ứng Phi 'mời' hồi cung!"

"Dạ! Ách....."

Đinh Kiềm Thư lạnh nhạt trừng mắt nhìn bốn gã binh lính kia một cái xem ra cũng có bản lĩnh đấy, làm binh lính chần chờ, không dám hạ thủ.

Người Đinh Kiềm Thư đang mất hứng, nàng cũng không sợ. "Dám động thủ thử xem xem, đừng cho là ta chỉ là chân tôm yếu đuối kiêu mèo bệnh."

Bọn họ nào dám nha? Người nào không biết tình thế lúc trước, bởi vì việc thay y phục mà bị Vương Phi đánh đập tàn nhẫn!

"Các ngươi sợ gì? Có ta gánh vác." Hoa Lạc Vân dùng uy nghiêm đảm bảo.

"Ta là Ứng Phi, ta lệnh cho các ngươi mời đem Hoa Lạc Vân hồi cung, tiện thể 'Thanh triều tiễn khách!'" Đinh Kiềm Thư bày ra dáng vẻ Vương Phi, từ chỗ ngồi đứng lên, bày ra một cái tư thế rất có uy nghiêm.

Một? Đám sứ giả xem cuộc vui, một vài người có thân phận vương hầu hợp lại xem, bắt đầu chú ý đến Đinh Kiềm Thư một nữ tử bình thường mang theo khí chất bất phàm.

"Dạ! Ách..... Không phải..... Không Phải, dạ! Ách....." Bốn gã binh lính tiến thoái lưỡng nan, cái lưỡi rối loạn ngay tại chỗ.

"Một? Vô dụng! Mau tránh ra!" Tinh thần và lý trí của Hoa Lạc Vân hoảng hốt, xông về phía trước mặt của Đinh Kiềm Thư liền tát một cái.

Đinh Kiềm Thư thông thả mà bắt lại tay của Hoa Lạc Vân ở giữa không trung, sử dụng một chiêu thuật bắt giữ.

"Ái - Hừm! Ái - Hừm! Đau quá, đau quá!" Hoa Lạc Vân than khóc, bộ dáng đáng thương ngăn nước mắt.

"Mau buông tay! Nàng chịu không nổi rồi." Sứ giả Tát Nhĩ Ba vội vàng kéo Đinh Kiềm Thư ra.

Ô Lỗ quốc vương vì mỹ nhân trước mặt trở tài anh hùng, thật không khách khí mà quăng một cái tát ở trên má trái của Đinh Kiềm Thư lúc nàng không kịp đề phòng.

? Miệng của đám sứ giả xem cuộc vui hút một hơi khí lạnh, má trái của Ứng Phi nóng bỏng nắm đầu tay e rằng trong khoảng thời gian ngắn sẽ sưng lên không còn hình dáng, dầu gì người ta cũng là một nữ tử, hơn nữa còn là một Vương Phi nha!

"Hừ! Chỉ thường một cái tát quá dễ dàng cho nàng rồi." Hoa Lạc Vân lập tức đến bên cạnh Ô Lỗ quốc vương người chịu thay nàng trút giận, hai mắt đầm lệ mà nói ra.

"Đây là một bài học nhỏ mà thôi, hử!" Ô Lỗ quốc vương ra vẻ vênh váo tự đắc nói.

Bốn tỷ nữ bên cạnh Hoa Lạc Vân làm người tàng hình một lúc lâu rồi, mọi người cười đến mức tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Đình Kiếm Thu ngông nghênh, lạnh lùng mà trừng mắt đôi nam nữ dương dương tự đắc ở phía trước, không nói hai lời——

"Bốp! Bốp! Boom! Với tốc độ nhanh như chớp của Đình Kiếm Thu, đầu tiên là quăng hai cái oán hận 'Thiết sa chương' ở trên mặt heo của Ô Lỗ quốc vương, lại mãnh liệt xoay người một cái vô cùng tuyệt đẹp quay về, cộng với một cú đập mạnh mẽ tràn đầy căm hận, làm Ô Lỗ quốc vương ngã ở trên mặt đất.

"Ồi - cách—— giết người a, người mau tới! Người mau tới a!" Ô Lỗ quốc vương đau đớn quay về, thật cũng không quên kêu người.

Hoa Lạc Vân mượn cơ hội dọa dẫm nói: "Người xong rồi! Dám đánh Ô Lỗ quốc vương? Máy người mở to mắt không trốn được.

Không cần vậy? Đám sứ giả từ trong khiếp sợ chưa hoàn hồn mở kim khẩu, Đình Kiếm Thu đặng đặng sát khí mà phản bác nói: "Sợ các người sao? Người không phạm ta, ta không phạm người, ý vào nhiều người bắt nạt ta? Nằm mộng! Nói cho các người biết, đừng đem ta liệt vào loại nữ tử nhơ nhây yếu ớt mặc cho người bắt nạt, ta cũng không thể nào ép dạ cầu toàn, muốn so quyền cước thì đến đây ai sợ ai! Không sợ chết cứ việc phóng lại đây."

Khí thế không sợ trời, không sợ đất này của Đình Kiếm Thu, làm cho chân của Hoa Lạc Vân mềm nhũn ngay tại chỗ, nếu bốn tỷ nữ không đỡ, sớm đã xụi lơ ở trên mặt đất rồi.

"Nhìn cái gì vậy! Tránh sang một bên, đừng tưởng rằng ý vào địa vị hiển hách thì áp chế được ta, bằng bất cứ giá nào ngay cả các người ta cũng đánh." Đình Kiếm Thu giận như điên lên, ra sức mà phóng ra lời ngạo độc.

Trong lúc nhất thời đám sứ giả ngây ngốc mất hồn, thật bị khí thế 'cay cú' của cộc mẹ Đình Kiếm Thu hù dọa, rất tự động tránh ra một con đường.

Con tức giận ngút trời, Đình Kiếm Thu sải bước sải bước đi nhanh, thật vút vút đi xuyên qua bức tường người kia thì lại thấy đến người? Một người sừng sững phía sau.....

Mạc Kế Nghêu đem tiết mục 'Tức nước vỡ bờ' này nhìn từ đầu tới cuối, nhìn Đình Kiếm Thu tức giận đi xuyên qua người?, thẳng tắp mà đi tới phía của hắn, trong mắt của nàng ngoại trừ lửa giận, còn có không dễ phát hiện ủy khuất, má trái của nàng bắt đầu sưng đỏ dẫu bàn tay, nhìn ở trong mắt, dường như tim của hắn bị nhéo đau đớn.....

"Ứng Vương! Người xem xem 'hào phi tử' 'đối xử tử tế' như thế với bản vương! Đây chính là chi nữ 'thiên thần ban tặng' mà các người vẫn lấy làm kiêu ngạo? Người cho bản vương một cái công đạo?" Ô Lỗ quốc vương xấu xa cáo trạng trước nói, tức giận đến cả người béo phi run rẩy, tùy tùng đều nhanh điu hần gần như không giữ được sức nặng của hần.

Hoa Lạc Vân vừa nhìn thấy Ứng Vương, lập tức giả bộ bộ dáng đáng thương chịu hết lắng nhục khi dễ, vội vàng xuyên qua đám sứ giả còn đang xem cuộc vui, muốn chạy về phía bên cạnh Ứng Vương.

Đình Kiếm Thu để lộ một cái cười lạnh uy nghiêm đáng sợ, lại trượt chân Hoa Lạc Vân, làm cho nàng ngã sấp một cái, từ lúc Ô Lỗ quốc vương đánh đòn phủ đầu Đình Kiếm Thu liền dừng bước lại, cùng Mạc Kế Nghêu giữ nguyên khoảng cách mười bước.

"Hoa chủ nhân——" Bốn tỷ nữ kinh hô chạy về phía trước, chật vật đỡ Hoa Lạc Vân dậy.

Kia? Đám sứ giả có thân phận lại lịch không nhỏ người người tròn mắt há hốc mồm nhìn, không ngờ lại có kịch vui đại chuyển biến xấu, vốn là Hoa Lạc Vân ý thế hiếp người rơi vào kết cục chật vật không nói, Ô Lỗ quốc vương cũng bị bất hạnh a! Một sự kết hợp như vậy, cuối cùng bọn họ cũng vượt qua sắc đẹp mê hoặc, đã phát hiện một báu vật nham, thật sự thích thú nữ tử như Ứng Phi này rồi, hành động làm người ta bất ngờ, khí thế dao động lòng người, thân phận huyền bí, cộng thêm một cô tự tin, hào quang ở bên trong nàng chỉ có nam nhân biết thưởng thức mới nhìn ra được, cũng không biết Ứng Vương có phát hiện hay không? Không biết hần sẽ thay bên kia ra mặt? Đình Kiếm Thu không nói một câu, chẳng qua là dùng đôi mắt miêu tả "Người dám đánh ta, ta liền đánh trả lại, đánh không thắng, ta liền 'cắn chết' người", mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Mạc Kế Nghêu, dùng ánh mắt này bảo vệ chính mình nhìn bốn bề thọ địch.

"Vương thượng....." Hoa Lạc Vân chưa từ bỏ ý định mà khóc lóc kể lể.

"Ứng Vương, dù sao ta cũng là vua của một nước, bị phi tử của người ra sức đánh, là vô cùng nhục nhã, huống chi? Xảy ra ở trước mặt vương hầu tước gia? Người bảo mặt mũi của ta đặt ở đâu? Nếu truyền ra ngoài, cũng bôi nhọ thanh danh của Ứng Vương!"

Mạc Kế Nghêu chỉ đi đến thê tử trước mặt, thấy ánh mắt đề phòng của nàng làm hần có chút không vui, nhưng hần không đành lòng mà lo lắng khe vuốt vết thương bắt đầu sưng đỏ trên má trái của nàng thì hần nhìn thấy nàng kinh ngạc và đau đớn mà lập tức né tránh, tim của hần, vì vậy mà co rút đau đớn, cũng không biết nên xử lý việc này như thế nào.

"Trước tiên ta phải làm sáng tỏ thấu đáo nguyên nhân xảy ra, cũng không bỏ qua việc này, bao gồm..... Ô Lỗ quốc vương? Quăng một cái tát vào Ứng Phi của ta!" Mạc Kế Nghêu nhẹ nói sát ý khiến cho mọi người nín thở, chỉ sợ hần làm thật. Sắc mặt của sứ giả Tất Nhĩ Ba cùng Hoa Lạc Vân càng thêm trắng bệch khó coi. Ứng Vương lại nói: "Không biết trước khi người đánh Ứng Phi của ta, có nghĩ tới ta thân là chồng của nàng hay không a?"

"Cái này..... Nhưng..... Nhưng....."

"Nếu Ung Phi cũng tự tay đáp trả, ta cũng không truy cứu nữa, chỉ có điều..... Xin các vị xem rõ ràng, ở đây là hoàng cung của Ung Cốc, tự trọng chút." Lời nói thẳng tắp, Mạc Kế Nghê xoay người diu thê từ quay về tẩm cung.

"Vương thượng....." Hoa Lạc Vân sao chịu được? Ánh mắt của người đến bắn ra cười nhạo? Bỏ lại một cái biểu cảm lớn như vậy, luôn luôn được người thổi phồng lên trời bảo nàng sao chịu được? "Vương thượng, không công bằng!"

"Người có cái gì không vừa lòng?" Rốt cuộc mấy ngày nay Mạc Kế Nghê cũng nhìn thấu Hoa Lạc Vân rồi, ngăm liếc mắt đưa tình cùng những sứ giả này, đôi mắt long lanh quyền rũ đám người đứng ngoài xem, trước sau gì cũng sẽ quay lưng lại với hắn.

"Vốn là xử lý không được tốt." Ô Lỗ quốc vương không cam lòng bị hai cái tát cộng thêm một đá, khuôn mặt vừa đau vừa nóng vừa tê dại, bị đá vào bộ vị chắc cũng bầm tím rồi, đau chết được.

"Được, muốn công bằng phải không? Để bốn vương biểu lộ một chút tâm ý, bốn vương sẽ đem tuyệt thế mỹ nữ - Hoa Lạc Vân đưa cho Ô Lỗ quốc vương là được rồi." Mạc Kế Nghê bình tĩnh tuyên bố, lại lần nữa quay lại ôm lấy thê tử vẫn chưa hoàn hồn bước đi, mặc kệ xô xao ở phía sau.

Hả? Ung Vương lại đem ta đưa cho Ô Lỗ quốc vương?" Đó là đầu heo nha? Xem thế này cũng thiệt thòi cho Hoa Lạc Vân, thật sự là khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác hơn là người mình lão đạo co quắp mà ngã vào trong lòng của bốn tỷ nữ." Hoa chủ nhân..... Người cần phải tỉnh lại nha....." Bốn tỷ nữ bảy miệng tám lời mà trấn an Hoa Lạc Vân.

"A! Ô Lỗ quốc vương kiếm được rồi, từ nay về sau Hoa Lạc Vân tuyệt sắc nhân gian chính là của ngươi rồi."

"Đúng vậy! Giá của ba cái hoa tay múa chân đó cũng không nhỏ!"

"Đúng nha, đa tạ các vị." Khoa tay múa chân cái gì? Các ngươi đi xem xem, rất đau. Ô Lỗ quốc vương vừa vui vừa buồn, lời trong miệng nói và suy nghĩ trong lòng kếm xa vạn dặm!

"Ai da..... Sau này muốn xem mỹ nhân, các đại lão nên đi đến Ô Lỗ quốc vương."

"Ta thấy, Ô Lỗ quốc vương ắt sẽ sợ Ung Vương thay đổi chủ ý, như thế kien lời kéo tay của mỹ nhân ra roi thúc ngựa chạy về nước!"

"Đúng đúng đúng, ta đồng ý....."

"Ha ha ha....."

Bề ngoài toàn bộ các sứ giả đều cười với nhau, nhưng trong lòng bắt đầu lập kế hoạch phải tranh thủ thời gian thu dọn đồ, tìm một lý do mau chóng là vừa, làm sao mà biết có xuất hiện một sự cố rơi rớt nào không hay ho chọc tới Ung Phi hay không, đến lúc đó Ung Vương "Nóng lòng hộ thê" đến trả thù có thể không dễ chơi rồi! Là ai nói Ung Phi không được sủng? Ung Vương vì nàng ngay cả tuyệt thế mỹ nữ cũng không cần nha!

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

".....Con mắt không mệt mỏi sao? Ước chừng đã từng mắt nhìn ta một khác còn chưa đủ? Ngươi có biết chỉ dựa vào hành động này ta có thể quát ngươi mười roi?" Mạc Kế Nghê lạnh nhạt, không nóng không lạnh nói, vẻ mặt cũng lạnh nhạt như thế.

"Ngươi ít giả mù sa mưa một chút, tưởng rằng tặng ta được thoa, ta sẽ cảm kích ngươi?"

Đinh Kiếm Thư ngồi ở mép giường, tay trái cầm một viên óng ánh trong suốt, kích cỡ tinh cầu ước chừng 6,7 cm, năm ngón tay của nàng đang nhẹ nhàng xoa má trái, man mát lạnh lạnh thật là dễ chịu, dường như có thể cảm giác được hai má sưng đỏ của nàng không hề đau đớn, thật sự là vô cùng kì diệu. "Ngươi có phản quá không biết điều thì phải?" Đồi lại là trước kia, dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn, hắn đã sớm nổi giận rồi, lửa giận tăng vọt, bây giờ còn có thể dùng loại giọng điệu hời hợt này nói chuyện, thật đúng là không biết rõ chính hắn.

"Viên tinh cầu trên tay của ngươi chính là bảo vật bí ẩn của Đức Quốc."

"Bảo vật bí ẩn?" Đinh Kiếm Thư cẩn thận quan sát tinh cầu một lát. "Bớt làm trò đi, không nỡ đúng không?"

"Trả lại ngươi!"

Đinh Kiếm Thư cố tình quăng cho Mạc Kế Nghê đang ngồi ở bên cạnh.

Mạc Kế Nghê không chút hoang mang mà bắt lấy tinh cầu, tự động mà tiết lộ lai lịch của tinh cầu. "Tinh cầu này là một viên đá pha lê 'tinh thạch chi hồ' ở phía đông bắc của Đức Quốc, dùng để chữa bệnh vô cùng hiệu quả, hiện tại, vết sưng đỏ ở má trái của ngươi đã tiêu tan biến mất."

Đình Kiềm Thư đi đến trước bàn trang điểm, đi đến phía trước gương đồng xem mặt của mình.

"Thật nha!"

Mạc Kế Nghêu tiện tay đem tinh cầu thu vào bên trong một cái hộp gỗ màu đen, trả lại trong ngăn tối.

"Này..... Ách, cứ như vậy tùy tiện thu hồi lại à?" Đơn giản đối với việc cất giữ Đình Kiềm Thư không dám tùy tiện.

"Ta là Mạc Kế Nghêu, ngươi có thể gọi tên của ta." Mạc Kế Nghêu có chút bất mãn, muốn nâng gọi tên của mình khó như vậy sao?

"Tại sao? Chúng ta vừa không quen, hơn nữa còn có thù."

"Thù?"

"Hừ! Không biết là ai tuyên bố ta là một quân cờ mặc cho người lợi dụng, không còn giá trị lợi dụng sẽ đá ta ra cửa, còn dùng lời 'đả kích người' đối với ta, không phải ngươi là một sắc lang sao?" Đình Kiềm Thư đem hết thái vận xấu toàn bộ đổ ở trên đầu của Mạc Kế Nghêu.

"Sắc lang? Ngươi phải trả giá cho câu này."

Nói xong, Mạc Kế Nghêu đã không nói một tiếng mà đi đến trước mặt của Đình Kiềm Thư, dùng cánh tay vững chắc cứng như sắt thép của hắn mà gát gao vòng ở hông của nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng thì cướp lấy môi đỏ thắm của nàng. Nụ hôn mang tính trừng phạt, lúc bốn môi đang kề sát cùng nhau, dường như xát ra tia lửa hoa lửa đã lâu, làm cho Đình Kiềm Thư choáng váng mà đã quên mất nàng là ai.....

Mạc Kế Nghêu chậm rãi rời đôi môi nồng nhiệt của hai người ra, tình cảm ướt át kia như con lữ bất ngờ, đã phá tan trái tim bị giam cầm từ lâu của hắn, thực tan ra rồi, trái tim của hắn chưa từng vì ai mà tháo xuống phòng bị, làm cho tâm hồn khô cạn đã lâu như trời hạn gặp mưa chảy vào nguồn suối làm dịu. Vốn dĩ, trước khi không hiểu rung động, đã sớm vì hắn bóc quẻ tình yêu, không bằng tự bản thân hắn điều khiển, sớm tự chủ mà mở khóa trái tim, để cho ngày hôm nay hắn có thể thuận lợi mở ra.

Ngày thường nhìn hắn lạnh lùng sắc bén bây giờ đôi mắt trở nên vô cùng ôn nhu, trên khóe miệng biểu thị hắn đang cười..... Mỉm cười?

"Ngươi, không phải là ngươi 'phá vỡ' rồi? Ngươi..... Ngươi cũng biết cười? Còn..... Trộm... Trộm..." Đình Kiềm Thư như phát hiện ra một đại lục mới, người nam nhân này làm sao có thể cho nàng xem sắc mặt tốt? Ai nha—— nhất định là không có chuyện tốt. A!

Bị hắn hôn trộm "Sao ngươi có thể hôn ta khi chưa được sự đồng ý của ta? Đó là nụ hôn đầu tiên của ta nha!" Hiện tại nàng vừa mới bị hắn đi đến "Bắt nạt"

Khuôn mặt của Đình Kiềm Thư đỏ bừng lại vô cùng tức giận, tại sao mỗi lần trong lúc mơ hồ mà đều bị tổn thất nặng, nàng chỉ dùng hết sức lực mà đâm hắn vài cái báo thù, bất quá, thật mất mặt! Nàng..... Thậm chí có chút phản khởi, có chút thích.....

Từ sau khi bị hắn ôm lòng của nàng liền "bùm! bùm!" đập mạnh liệt, có phải bệnh tim rồi hay không? Không thể nào?

Mặt dù có mấy cân thịt, thể nhưng trái tim luôn luôn rất có lực a! Chẳng lẽ rất có lực, cho nên đập quá chừng?

"Nụ hôn đầu tiên? Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta." Hắn nở nụ cười, một cái nụ cười rất tuần tú.

Nên đã quên tức giận, nên đã quên chửi ầm lên, Đình Kiềm Thư dốc sức đẩy Mạc Kế Nghêu ra, nhưng lại tổn công vô ích.

"Điên rồi, điên rồi! Lần này ngươi thật sự 'Điên' rồi!"

"Ta không điên——"

Vậy sao ngươi cười đến như vậy....." Như thế hấp dẫn người a. Nói xong, Đình Kiềm Thư ngượng ngùng đỏ mặt hai gò má hồng lên. "Ta thích." Mạc Kế Nghêu ôn nhu nói. "Hơn nữa..... Ta quyết định một chuyện rồi."

"Này..... Chuyện xấu đừng tìm ta, với lại, ta nghe Thúy Hương nói quan đại thần kia ngươi nhìn không vừa mắt đã rời khỏi Ứng Cốc, đã bị ngươi 'đầy đi biên cương', lợi dụng ta cũng lợi dụng đủ rồi chứ? Ta đã không có giá trị lợi dụng rồi, nhưng ta cũng không muốn chết trẻ, còn muốn kéo dài hơi tàn mà sống lâu đến mười mấy hai mươi năm, ta biết ngươi rất ghét ta, chê ta chướng mắt, ách..... Ân..... Ách..... Vốn là muốn náo loạn một cái không ai được yên, bất quá, ta tự động buông tha cho là được rồi, ta đại nhân đại lượng không tính toán hiểm khích trước kia, bất kể hận cũ thù mới, ta tự động rời đi là được rồi, mau buông tay, mau buông tay!"

Mẹ ta a! Nhìn đến cặp mắt "Phóng điện" kia của hắn, nhịp tim của Đình Kiềm Thư tăng nhanh, toàn thân bất thường mà chộn rộn, căn bản nàng chống đỡ không được nhu tình mật ý của hắn, bộ dáng kia của hắn dường như..... Không thể nào?

"Thả cho ngươi đi? Đòi này ngươi cũng không được phép rời khỏi ta, bởi vì ta muốn ngươi làm Ứng Phi suốt đời, làm thê tử của ta suốt đời, người yêu..... của ta." Mạc Kế Nghêu nói nhỏ bên tai của Đình Kiềm Thư. Hai người thân mật như thế mà cùng kề sát nhau, thân thể của nàng tan ra nhàn nhạt mùi thơm ngát, kích thích giác quan của hắn.

"Gi mà!? Yêu.....Yêu? Không thể nào?" Trò đùa này là quá lớn?

"Đúng, ngươi là người của ta." Mạc Kế Nghêu bá đạo tuyên bố. Hắn là một người một khi đã xác định rồi, thì không thể không giành được, huống chi nàng là thể tử của hắn.

"Không chơi, không chơi! Ngươi nhanh đi tìm Hoa Lạc Vân, nàng ấy mới là cục cưng bảo bối của ngươi, tuyệt thể mỹ nữ mới xứng với ngươi nha—— nhanh đi nhanh đi!" Bất kể trong lòng của Đinh KiếmThư là kinh ngạc cỡ nào, lại khinh thường Hoa Lạc Vân cỡ nào, mau mau thoát khỏi nơi này là điều quan trọng nhất, nói thay đổi liền thay đổi ngay, quân vương lại "Áp bá" hết sức vô lý.

Mạc Kế Nghêu chưa bao giờ biết nữ nhân này đáng yêu như vậy, phản ứng của nàng thật thú vị, thể nhưng hắn nổi danh là một tuấn nam đẹp trai, một quốc vương tàn khốc, có tiền tài, tài năng, rất nhiều nữ nhân dùng tất cả vốn liếng làm mồi công mẫn liệt, ánh mắt long lanh đến mê hoặc hắn, hy vọng có thể được hắn để ý, ăn nói khép nép, lời nói nhỏ nhẹ mà làm nũng, chỉ sợ hắn không vui mà quần quýt cùng một chỗ, mà tiểu nữ nhân này, chưa từng có ăn nói khép nép nói chuyện nhiều cùng hắn, vốn không đem hắn để vào trong mắt, thậm chí đem lời nói của hắn cho là nói láo, làm con gián ở trên mặt đất giẫm đạp lên.

"Hoa Lạc Vân đưa cho ngươi."

"Đi trở về a!"

"Không muốn. Hàng hóa ra cửa, không được hoàn lại."

"Không thể nào? Cái gì giống với giọng tự phụ bình thường của ngươi? Ta cho là ngươi căn bản khinh thường đưa ví dụ thú vị!

Ngươi..... Có phải uống nhầm thuốc rồi hay không?"

"Thú vị?" Vậy, hắn thế nào trở nên một chút uy nghiêm cũng không có? Ai thêm quan tâm hắn. "Ta là vua, muốn nói như thế nào, tùy thích của ta."

"Chắc chắn chắc! Cá tính của ngươi thật là kỳ quái, trước đó không lâu chỉ mong sao ta biến thành người tàn hình chó làm phiền ngươi, không phải là 'đê dọa' ta phải cẩn thận mạng nhỏ, hôm nay một câu tùy thích của ngươi, giọng điệu lại thay đổi, nhưng, còn là giống như 'áp bá'." Ai nói nữ nhân hay thay đổi là quyền lợi? Nam nhân cũng không kém đâu a!

"Dù sao ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta cho ta."

"Mới không cần a."

"Nếu như ngươi quá không nghe lời..... Ta cũng sẽ tức giận, sẽ phạt ngươi."

"Nói đùa! Ai sợ ngươi, ngươi tính hành thế nào?"

"Miệng của ngươi sắc bén như vậy, chỉ có một cách có thể cho nó im lặng." Hắn lại cướp lấy môi của nàng.

Mạc Kế Nghêu quyết định đem hết khoảng thời gian đã lãng phí bù đắp yêu trở lại, ít yêu đã là một tổn thất lớn! Đường đường là Ứng Vương làm sao có thể chịu thiệt? Thể tử điều ngoa này miệng lưỡi cực kỳ lạnh lẽ, hắc, không phải hắn "kiếm được" rồi sao? Một nụ hôn đủ vốn.

Nàng sẽ nhảy ra, cũng trốn không thoát lòng bàn tay vi phu của hắn, phương pháp sản xuất của nàng thật là nhiều a!

~~~~~

Vậy án A thì sao? Bộ hát kịch à! Chỉ cần một câu "Làm người yêu của ta cả đời", Đinh Kiếm Thư bắt đầu khinh bỉ Ứng Vương, xem thường một con vịt con xấu xí, biến hóa khôn lường trở thành động một tí là hắn liền áp áp bảo bảo "Tập kích bất ngờ" đối tượng, ôi uy nha!

Cái âm thanh này quá chơi khăm a, động một tí là hắn trở về tâm cung đột kích kiểm tra, đêm nay..... A! Hắn sẽ không "Sắc tính đại phát" chứ? Nàng mới không muốn làm "Thiên nga chết."

Đinh Kiếm Thư nghĩ ngợi lung tung trong đầu, muốn kiến bò trên chảo nóng gấp đến độ muốn chết, đang ngược đãi lão thảm, liều mạng mà giẫm đạp lên chúng nó, được tở về nàng rất "Buồn rầu."

Không phải hắn nói toàn thân của nàng bằng phẳng, diện mạo bình thường không hợp với tiêu chuẩn của hắn sao? Không phải là chê nàng muốn gia thế không có gia thế, muốn giáo dưỡn không có giáo dưỡn sao? Không phải là hắn khinh thường nàng, chán ghét nàng, chẳng muốn để ý nàng sao? Thế nhưng..... Ánh mắt của hắn thật nghiêm túc nha.

Hơn nữa, thật ra thì....., thật ra thì..... Nàng cũng có chút thích hắn "Xâm phạm", có phải nàng có bệnh rồi hay không? Nào có người bị chiếm tiện nghi còn "Ngâm thích ở trong lòng"? Được, được rồi! Nàng thừa nhận. Là có chút..... Ách..... Có chút quan tâm hắn, đúng đúng đúng, không thêm để ý mọi thứ là gạt người, "Tâm bậy thế nữa"! Dường như luôn chú ý đến nhất cử nhất động của hắn..... Dĩ nhiên, chính là ăn..... Ăn—— ánh mắt phản bội nàng, tự mình len lén theo dõi hắn; nàng rất vô tội, cái gì cũng không biết; thật sự! Ai kêu bộ dáng của hắn anh tuấn phi phạm, tính cách thối nát mặc dù thối nát cũng rất tàn khốc a; cái loại kiêu căng này, tuấn lãnh, hờ hững, tự phụ, uy nghiêm..... Một đồng khí chất cho một thân nam nhân hấp dẫn nàng, sức hấp dẫn một trăm phần trăm, không khoa trương a!

Thế nhưng, Đinh Kiếm Thư đối với phản ứng "thất thường" của hân nàng đem ẩn sâu dưới đáy lòng, dùng đại khóa khóa lại, lại dùng một giá hộp sắt cất giữ, cuối cùng dùng tảng đá ngăn cản áp đỉnh, sợ nó "Tâm nổi lên hồ" để lộ tiếng gió.

Ôi..... Nàng cùng hắn? Làm sao có thể? Ngày hôm đó nhiều nhất nàng xem hắn như vị vua thần tượng điên cuồng mà say mê một chút..... Nhưng, quả thực chỉ thế thôi?

Nhiều lần Đinh Kiếm Thư tự hỏi bản thân mình, nàng không dám nghĩ sâu.....

Nàng sẽ không vì tướng mạo bình thường của mình mà tự ti, sẽ không dùng cái này làm có đạo thái Mạc Kế Nghê. Nhưng điều kiện trước tiên là—— Mạc Kế Nghê chờ phán nàng xuất cục trước.

"Phiền chết rồi! Phiền chết rồi!" Đinh Kiếm Thư thất vọng mà nằm ở trên giường.

Hắn..... Là thật tâm à?

Quá trẻ để lo lắng về vấn đề này, Đinh Kiếm Thư bị mong đợi của bản thân mà trong lòng hoảng sợ. Nàng không nên mong đợi.....

Bởi vì, nàng là một người tương lai của thế kỷ hai mươi vì một lỗi mà xông thời không, một người đã không dám vẽ ra tương lai của mình; hơn nữa, nàng thật sự rất nhớ nhà..... Cơ hội có lẽ cực kỳ nhỏ bé, nhưng, nàng tự nói với mình ít nhất nên thử thời vận một chút, luôn bị quan mà ngồi chờ chết cũng không phải là biện pháp nha! Trong thời cổ đại không phải là đều có kỳ nhân dị sĩ gì đó sao? Nói không chừng có một vị cao nhân có thể giúp nàng một tay, hơn nữa, Mạc Kế Nghê cương quyết "Tuyên bố tình yêu" thật là làm nàng khó mà tin được, một chút tình cảm trụ cột cũng không có, nói yêu liền yêu; đừng nói vừa thấy đã yêu, cũng không phải là lần đầu gặp mặt. Có lẽ..... A!

Chẳng lẽ hắn muốn dẫn nàng mắc câu rồi bỏ rơi nàng, làm nàng đau khổ? Ân..... Có khả năng, Mạc Kế Nghê a Mạc Kế Nghê! Người ra chiêu ngoan độc lừa giỡn ta? Có thể ta thăm men người..... Thăm men? Đột nhiên Đinh Kiếm Thư ngừng ra, sao nàng có thể thoát ra danh từ này? Chẳng lẽ.....

Không, không, không!

Xem ra, nàng phải rời khỏi cái nơi của hắn, nếu không, còn suy nghĩ lung tung như vậy nữa sớm muộn gì cũng bị đưa vào long phát đường, càng tệ hơn chính là ở đây không có các tổ chức nội bộ, suy nghĩ kỹ càng—— đành phải "Chạy trốn" a!

~~~~~

Đinh Kiếm Thư lừa Thúy Hương, tự mình bước đi thông thả đến Yêu Nguyệt đình, thật cẩn thận mà nhìn xung quanh, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, nàng vừa trốn trốn tránh tránh vừa mò mẫm tìm đường đến gần thành cung mà lên đi.

Oa! Thì ra là "Đường chạy" rất là thú vị a? Đinh Kiếm Thư trải qua "khó khăn gian khổ", cuối cùng cũng mò tới được thành cung, ngừng đầu đoán thử độ cao..... Chậc! Ít nhất cũng cao đến mười mét, bất qua..... "Ha ha ha....." Đinh Kiếm Thư cười gian mấy tiếng, tự nói: "Liên nhân cơ hội này suy đoán khinh công cao thấp của ta."

Nàng nhún người nhảy lên, dễ dàng mà bay qua thành cung, vừa chạm đất, bất chấp tất cả mà co cẳng bỏ chạy, dường như phía sau có yêu ma quỷ quái điên cuồng đuổi theo lấy mạng mà chạy như bay về một phía không rõ. Tán dương trong lòng, ha ha! Nàng quả thật là một thiên tài, cùng với những cố gắng cuối cùng cũng trở thành một nữ phi hiệp của thế kỷ 20—— nàng đã quên nơi này không phải là thế kỷ 20.

Trên thành cung, ngay từ lúc Đinh Kiếm Thư xác định địa điểm bay qua đầu tường, một con hân xích ưng đang đứng lặng im, đôi mắt ưng sắc bén tràn đầy linh tính, nó nhìn chăm chăm vào thân hình người leo tường "Rời chạy" xa dần, Ưng Minh phát ra một tiếng kêu hùng tráng to rõ, thoáng chốc, đường chân trời đột nhiên xuất hiện một? Điều hâu, đuổi theo phía sau lưng Đinh Kiếm Thư trộm đi, còn truyền đi tiếng kêu của Ưng Minh, dứt quãng, loáng thoáng. Giống như Xích Ưng trong các loài vua của chim ưng, bành bạch mà vỗ cánh, ngược lại hướng trong cung bay đi.....

~~~~~

Đinh Kiếm Thư lau mồ hôi, tự trách mình nói: "Ngu a! Đinh Kiếm Thư, cho dù người không có kiến thức cũng cần phải có một chút ý thức thông thường a, cũng không nhìn phương hướng địa thế rõ ràng liền cầm đầu xông lên mà vọt a, nhìn xem! Chạy tới chỗ nào rồi đây? Trước không thấy thôn, sau không thấy khách điểm, đi ra ngoài cũng không xách thức ăn, mặc, mặc dù không phải là của mình, mượn dùng một chút cũng sẽ không chết ai."

Nàng vừa mệt lại vừa đói khát ngồi ở trên một khối tảng đá lớn, bầu trời đã bắt đầu tối, nhìn thấy màn đêm đã bắt đầu thế chỗ ban ngày rồi, nàng lại lẻ loi một mình mà ngậm mình ở trong cánh rừng này. Mặc dù đã lập xuân, đêm đến gió thổi vẫn có mang chút lạnh lẽo, sợ rằng sau khi đêm đến lạnh lẽo càng nặng hơn! Dân mù đường nàng vòng chừng mười lần chính là đi không ra cánh rừng này, làm nàng không khỏi nhớ lại chuyến đi tốt nghiệp—— chỗ vui chơi hoàng kim cốc—— miếng cường bị đồng học kéo đi xông vào rừng mê cung gì đó, kết quả "Không cẩn thận" bị bỏ rơi bị phóng thả làm chim bồ câu, tự mình đi lung tung tức thời tự thể nghiệm mùi vị "một lần sảy chân để hận nghìn đời", bị kịch không ngừng—— cứ như vậy xảy ra..... Cho nên, y theo vết xe đổ, nàng vẫn ngoan ngoãn mà đợi ở trên một khối tảng đá lớn này thôi! Nhưng.....Tiếng cây xào xạc, cộng với tiếng của chim muông thú ở bốn phương tám hướng vọt tới..... Ôi—— quá đáng sợ.

Bất giác, trong đầu của Đinh Kiếm Thư hiện ra khuôn mặt của Mạc Kế Nghê, nghĩ đến, lòng khao khát muốn chạy như bay tới nơi của hắn, hắn chưa từng nói ra lời ngon tiếng ngọt với nàng, cũng chưa từng có vẻ mặt ôn hòa mà đối với nàng, nhưng, lời của hắn sáng nay lại gây lên sợi dây cung trong trái tim nàng, làm trái tim của nàng nhộn nhạo dao động. Hắn bá đạo, nhưng, nàng vẫn không khỏi khuynh tâm vì hắn, rồi lại sợ mình quý dị hay thay đổi mà không biết số phận; một khi rơi mất tâm ở chỗ này, nhưng bắt đầu đi bị bắt buộc rồi đi thì bảo nàng làm sao mà chịu nổi, làm sao tự xử đây? Lại sợ hơn

chính là phát sinh cùng người thân không hẹn mà gặp lại..... Ôi! Đinh Kiếm Thư đau khổ mà tự giễu nói: "Kiếp trước của ta là đốt bao nhiêu 'huong'? Hay là tạo ra bao nhiêu nghiệp? Được trời cao 'ưu ái' như thế, chiều dài ta chuyển hành trình thời không lần này, bây giờ làm cho ta chặt vật như thế!" Nàng hối hận rồi, tự trách mình không có vạch ra kế hoạch chu đáo thì đã trộm đi ra ngoài, khiến cho mình tiền thoái lưỡng nan, ở chỗ của Mạc Kế Nghê được ăn, được mặc, chỉ cần không chạm trán đối mặt với hắn, cuộc sống thật vô cùng nhàn nhã sung sướng. Bây giờ, không nói một tiếng mà đã trộm đi ra ngoài, không biết Mạc Kế Nghê có đi khắp nơi tìm nàng hay không? Có thể vì an toàn của nàng mà không an tâm hay không? Theo tính khí của hắn nhất định lại nổi giận? A! Có thể Thúy Hương vì nguyên nhân trộm đi của nàng mà bị phạt? Rõ ràng——

"Cái..... Cái âm thanh gì?" Vốn là lòng tràn đầy phiền não, Đinh Kiếm Thư rơi vào trong suy nghĩ của mình, đột nhiên xuất hiện tiếng rõ ràng lạ sợ hết hồn.

Rõ ràng——

"Sẽ..... Sẽ không phải là sư tử, con cạp gì đó chứ?" Nói không chừng a! Có đại không hề có vườn động vật.

Đinh Kiếm Thư vênh tai cẩn thận lắng nghe, thân thể không khỏi đánh một cái rùng mình, thần kinh kéo căng mà đem toàn bộ lực chú ý tập trung tại nơi sột soạt ở bụi cỏ, chậm rãi đứng ở trên tảng đá lớn.

Đinh Kiếm Thư khó khăn mà nuốt xuống một ngụm nước miếng, rất sợ vận may quay lại nữa, để cho nàng đoán trúng là sư tử hoặc con cạp, không tự giác mà nắm chặt hai quả đấm vận sức chờ phát động. Đứng hiểu lầm, nàng cũng không tính lấy mạng nhỏ đem làm trò đùa đi học võ tông đánh hổ, nàng chỉ chuẩn bị khi có thể thì triển khai công nhảy lên trên cây cách nàng khoảng mười mét, nàng còn chưa có nắm chắc kinh công của nàng tốt đến có thể nhảy lên cách nàng mười mét, độ cao trên cây khoảng 7 mét, cũng đứng nửa đường rơi xuống mới được a!

Chợt, gào thét một tiếng, trong cùng một lúc, từ trong bụi cỏ nhảy ra một con mãnh hổ, hổ đối với tư thế bỏ nhào dể hướng về phía Đinh Kiếm Thư đánh tới.

"Oa—— má ơi! Cứu mạng nha!" Theo bản năng Đinh Kiếm Thư lui lại mấy bước, tập trung chuẩn bị nhảy lên phía trên cây, hết lần này tới lần khác đã quên mình đứng ở trên một khối tảng đá lớn. "Ồi!" Này, chết từ tế không xong, ở nơi này trong lúc quan trọng - sinh tử tồn vong đi té ngã, xong rồi, nàng thật không muốn trở thành bữa ăn tối của con hổ đói.

Cùng với tiếng Ứng Minh hùng dũng mà đến chính là một? Không ít điều hâu, chúng nó hăng hái mà lao xuống trượt đi, chúng nó dùng ung trao sắc bén tập kích con hổ đói kia chỉ kém nửa bước thì săn được mục tiêu, mang theo luồng mạnh mẽ này là chỗ tốc độ gió cuốn cuộn nổi lên từng mảnh lá rụng, cuồng loạn mà khiêu vũ ở giữa không trung, hổ đói chịu 12 đạo tập kích mạnh mẽ đột nhiên tới, bị sức lực đó quét qua một bên.

Theo bản năng hai tay của Đinh Kiếm Thư che chở đầu tựa ở trên cỏ.

Rõ ràng hu—— một tiếng gào thét, hai lưỡi dao sắc bén xuyên qua bụng hổ, làm nó chết thẳng cẳng quá bi thương!

Hết thấy hí kịch xảy ra ở trong khoảnh khắc kia, làm người ta không kịp suy nghĩ, mà ngay cả một người kỵ sĩ hắc y cũng thần quý không biết, im hơi lặng tiếng mà xuất hiện ở trong cánh rừng này. Đinh Kiếm Thư chưa tỉnh hồn chặt vật đứng lên, trong đầu còn rơi rớt lại hiện tượng nguy hiểm vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, làm cho nàng không khỏi run rẩy..... Nhìn thấy con hổ đói nằm ở trong vũng máu cùng với hai cây đao sắc bén dính máu ở trên người kia thì trong lòng của Đinh Kiếm Thư cả kinh, chợt xoay người.

"Là..... Người?"

Dĩ nhiên là Mạc Kế Nghê! Dường như còn có bóng dáng của thiên ung thập nhị kiệt, trên vai trái của mỗi người bọn họ đều có một con điều hâu oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang đứng nghiêm, nhất là con xích ung đỏ rực đứng nghiêm ở trên vai trái của Mạc Kế Nghê, rõ ràng là nó rất rực rỡ, rất vênh vang kiêu ngạo, giống như là một vương giả thống trị cả bầu trời, khí chất và khí thế mà nó có được phụ họa cho Mạc Kế Nghê, đôi mắt ung tràn đầy linh tính quả là khiếp người, giống như tuyên cáo không người nào có thể trốn khỏi trong tầm mắt của nó!

Mà ngoài ra những "Ứng tướng" này chính là lúc này tập kích hổ đói, "Dũng sĩ" cứu Đinh Kiếm Thư.

So với suy nghĩ của Đinh Kiếm Thư thì Mạc Kế Nghê xoay chuyển nhanh hơn, không biết lúc nào thì đã đi đến trước mặt của nàng, không hề báo trước mà gât gao ôm lấy kinh ngạc của nàng, thiên ung thập nhị kiệt thức thời lặng lẽ mà lui ra.

"Tại sao trộm đi xuất cung? Người có biết hành động lần này làm cho nhiều người phải lo lắng không? Hơn nữa nơi đây nổi danh là 'mê trận', nguy cơ tứ phía a! Người bình thường là không thể dễ dàng đi ra cánh rừng này." Giọng nói của Mạc Kế Nghê lộ vẻ quan tâm lo lắng. Chuyện vừa rồi làm cho hắn đỏ mặt hơi lạnh, mặc dù hắn là người không chế và nắm chắc tình huống, nhưng, suy nghĩ người yêu bên cạnh cùng sống chết trước mắt thì lại làm cho hắn đứng ngồi không yên, nóng nảy mất đi năng lực suy nghĩ và hành động bình thường, thì ra, hắn để ý nàng như vậy, bất giác mà chân thấm sâu vào bùn.....

"Người..... Người lo lắng cho an nguy của ta?" Mê trận hay không mê trận gì đó, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trong lòng của Mạc Kế Nghê, hắn..... Chẳng lẽ là đến thật vậy chăng?

"Đương nhiên, người là thể tử của ta, người yêu của ta." Mạc Kế Nghê nâng khuôn mặt của nàng lên, tình cảm đứt khoát ánh mắt lóe lên hào quang, lộ ra kiên định.

"Tại sao? Tại sao là ta?"

"Bởi vì chính là người, ta mới yêu người."

Hắn yêu nàng? Hắn nói yêu nàng?

"Lời hứa của người dễ dàng như vậy thì hứa với ta?" Đinh Kiếm Thư lắc lắc đầu. Mặc dù ở sâu trong nội tâm kia là muốn đóng kín cánh cửa lòng, cất giấu bị nàng đè nén phát triển thành ngọn lửa tình yêu, nhưng lúc nào lý trí cũng nói cho nàng biết, không thể tiếp nhận Mạc Kế Nghê, bất luận hắn là thật lòng thật dạ hoặc giả dối chuyện giả yêu, rút cuộc cũng không phải nàng có khả năng tiếp nhận, người thân cùng người yêu hai nơi đều làm người nhớ thương không bỏ xuống được, cho nên, nàng chỉ có thể làm cho mình đỡ để quá nhiều tình cảm, mong mỗi có thể đem thương tổn giảm tới thấp nhất.

"Không phải là tùy tiện qua loa! Người có biết ta yêu người đã không phải là chuyện ngày một, ngày hai, tính cách kiêu căng tự phụ trở thành điểm mù của ta, mỗi khi mà trong lòng kích động không thôi là bởi vì người, ta lại không chịu nhìn thẳng vào chính mình mà phủ định cái loại cảm giác này, cho đến nhìn thấy người bị bắt nạt và sỉ nhục, ta..... Rút cuộc ta cũng không lừa được chính mình..... Ta muốn hảo hảo thương người, yêu người, bảo vệ người, đem người nhét vào dưới đôi cánh của ta."

Nếu như thiên ung thập nhị kiệt người mà Mạc Kế Nghê tin nhiệm nhất nghe được chủ từ chí cao vô thượng này của bọn họ thổ lộ, nhất định mọi người sẽ trở mặt mà đứng nhìn, cho là "Đùa xuất sắc" rồi.

"..... Ta không thích hợp với người." Đinh Kiếm Thư đau khổ mà nhắm hai mắt lại. Mạc Kế Nghê càng phóng ra tình cảm với nàng, cam kết hứa hẹn, nàng lại càng tiến thoái lưỡng nan.

"Không có vòng vo, ta yêu người, giữa chúng ta không có gì là không thích hợp." Mạc Kế Nghê nhẹ vỗ về đôi môi của người yêu, tình cảm nồng nàn mà nhìn chăm chú vào ánh mắt đau khổ kia của nàng. "Người không vui, mất hứng, thậm chí khổ sở đau lòng, tại sao? Ta hy vọng người vui vẻ."

"Tại sao người muốn yêu ta chứ?" Ta không phải là mỹ nhân yêu thích của người, nói chung ta cùng người bình thường cũng như nhau không có gì nổi bật, tướng mạo của người đường đường là một quân vương chí cao vô thượng, làm sao ta có thể xứng được chứ?"

"Sai sai sai, người là độc nhất vô nhị, chỉ có người mới xứng làm thê tử của ta. Quan trọng nhất là, ta chỉ muốn người!"

"Người..... Không nghĩ tới lạnh lùng của người, lại có một lời tỏ tình nhân ái như vậy, chẳng qua là..... Chỉ là ta thật sự vô phúc hưởng thụ!"

"Đó không phải là một lý do!"

"Căn bản người không hiểu rõ ta, không phải sao? Thậm chí không biết ta đến từ nơi nào, không phải sao? Ta biết những gì ta đang sợ hãi và lo lắng, nhưng người không biết, không phải sao?" Đinh Kiếm Thư kích động nói.

"Điều đó không quan trọng!"

"Ai nói! Người có biết ta đến từ một không gian khác không? Một người cùng người không có cùng xuất hiện vào một thời buổi a!" Đinh Kiếm Thư buột miệng nói ra thân thế bí ẩn mà nàng chưa từng nhắc tới.

Một thế giới khác? Chẳng lẽ nàng chính là "Thiên giới"? Nàng thật là nữ nhi của thiên thần sao? Thật sự có thiên thần tồn tại?

"Vậy thì sao? Đây không phải là vấn đề, mặc dù ta không tin có thiên thần tồn tại, nhưng, người là ở phía trước mặt? Trước mặt của văn võ bá quan mà từ trên trời giáng xuống rơi vào trong lòng của ta, đó chính là chúa định người là người của ta, cho dù người thật là chi nữ của thiên thần, cũng là ngài cam tâm tình nguyện đem người ban cho ta!"

Người hiểu lầm rồi!! Ta không phải là chi nữ của thiên thần gì đó, ta chỉ là một người bình thường, chỉ là ta đến từ thế kỷ 20."

"Vậy thì có liên quan gì?" Mặc dù hắn không biết thế kỷ 20 là chỗ nào của "Thiên giới". "Người là thê của ta, ưng phi của ta, người là của ta."

Ánh mắt khẩn thiết của Mạc Kế Nghê lộ ra yêu thương cùng mong đợi, thân là một vị vương giả, hắn có đầy đủ vũ lực đi chinh phục mọi thứ, hắn chưa từng chưa chiếm được gì đó; chỉ cần hắn muốn, hắn luôn là người chiến thắng. Thế nhưng, đối với một người nữ tử hắn dùng thật lòng để yêu, hắn hy vọng nàng có thể cam tâm tình nguyện xuất ra lòng của mình, nhưng, hắn là một vị Ưng Vương người người kính sợ, có thể có được trái tim của hắn là một chuyện vinh hạnh, người nữ tử kia may mắn lẽ ra nên quyết một lòng đi theo hắn mới đúng a! Tại sao thê tử của hắn không chịu tiếp nhận hắn chứ? Mạc Kế Nghê tự kiềm chế ngọn lửa dần dần dâng lên trong lòng.....

"Dựa vào điểm nào nhất? Người lại muốn qua cảm giác của ta sao? Ta nói ta thích người rồi sao?" Lời nói như thế, không phải là Đinh Kiếm Thư không động lòng, chẳng qua là, nàng không có đủ dũng khí mở miệng nói ra tình cảm ẩn sâu trong lòng, nàng không có cách nào cởi ra gông xiềng trong lòng, khi nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời thì đều là vẻ lo lắng không bỏ được.

"Dựa vào ta một lòng hướng về người, dựa vào ta không cách nào khắc chế mà yêu người! Ta biết, cuối cùng người cũng sẽ đáp lại tình cảm của ta, ta tin tưởng người nhất định sẽ yêu ta....." Mạc Kế Nghê bá đạo tuyên bố, đồng thời, cũng cướp lấy môi của nàng.....

~~~~~

Trở lại trong cung thì đã qua bữa tối.

"Vương Phi, người đã trở về thực sao, Thúc Hương lo lắng gần chết." Cuối cùng lòng lo lắng kia của Thúc Hương cũng được hạ xuống. Chỉ là Ưng Phi mất tích thì sắc mặt của Ưng Vương hé ra nỗi lên mưa gió, đã đủ hù chết nửa cái mạng nhỏ của nàng rồi.

Đình Kiềm Thư là bị thiên ưng thập nhị kiệt Lưu Phong và Nham Lỗi "Áp" trở về tầm cung. Mạc Kế Nghêu hồi cung, liền biến mất bởi vì hấn mà trì hoãn hội nghị, ai kêu đó là một cái sự kiện cấp bách.

Đình Kiềm Thư thở dài, toàn thân không có sức giống như kéo bì thân thể mệt mỏi mà bước đi đến nằm trên giường, nằm xuống liền muốn ngủ, nàng thật sự rất mệt mỏi.....

Thấy cảnh, Thúy Hương đành phải hầu hạ nàng đi nghỉ ngơi trước.

Thức dậy đã là nửa đêm, có thể nói là Đình Kiềm Thư đối tình, đặc biệt là trong lúc ngủ mơ thì từng trận mùi thơm truyền đến đang kích thích khứu giác của nàng khiến nàng thêm thưởng. Làm nàng không thể chờ đợi được mở mắt ra thì đập vào trong mắt chính là một đôi mắt nồng nàn vừa nhìn không chớp mắt vừa nhìn chăm chăm vào nàng, hé ra dung nhan tuấn mỹ khí phách làm cho người ta mê say mà hít thở không thông; dưới mày kiêu là một đôi mắt đen thâm thúy, giống như một loại sắc bén của chim ưng mà ngày thường chúng nó xác nhận! Nhưng, Đình Kiềm Thư lại nhìn thấy trong cặp mắt lạnh khiến người khiếp sợ kia lại tràn đầy tình cảm mà xưa nay chưa từng thấy; dưới mũi anh tuấn của hấn, là hai mảnh môi kiên nghị, đang hiện ra nụ cười nhợt nhạt, làm nàng bị hấn thu hút thật sâu, gương mặt tuấn đạt kia là thuộc về một nam nhân có đường cong cứng rắn, hé ra một khuôn mặt tuấn tú làm bất cứ nữ tử nào nhìn thấy cũng đều tâm động mà ái mộ.

Cặp mắt kia của hấn cũng giống như một loại "Điện cao thế" mãnh liệt phóng điện tới Đình Kiềm Thư, nàng cảm thấy mình chẳng may "Bị điện giật" rồi, cảm thấy toàn thân như tê dại, trái tim đập đập mãnh liệt như nai con loạn chàng a, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vì tim đập quá mãnh liệt mà nhảy ra khỏi vị trí, trên hai gò má là hai đóa rặng mây đỏ làm nàng cảm thấy tại sao mình "Vô dụng" như vậy, chẳng qua là nhìn thấy một vị đại soái ca siêu cấp mà thôi a! Thi dễ dàng mà đỏ mặt và tim đập dồn như vậy? Thế nhưng..... Không chỉ hấn anh tuấn phi phàm như vậy, mà nhìn còn rất quen thuộc.....

Đình Kiềm Thư chính thần nhìn lên. "A! Mạc Kế Nghêu!" Hóa ra là hấn đẹp trai như vậy a!"

"Nhìn đủ rồi?" Mạc Kế Nghêu cười tà tà.

Lúc này Đình Kiềm Thư mới phát hiện, đúng vậy nàng đang nằm ở trên giường, nhưng, Mạc Kế Nghêu "Cũng" nằm ở trên giường nha, hơn nữa còn thân mật mà ôm nàng..... Không đúng! Sao tay của mình lại vòng ở hông của hấn a? Xong rồi! Chẳng lẽ nàng đã bị hấn chiếm tiện nghi rồi sao?

"Sao người người người có thể, lại....."

Hầu như Mạc Kế Nghêu không để cho Đình Kiềm Thư có cơ hội bứt ra, cánh tay kiên cường rắn chắc cũng không có một chút nào buông lỏng mà đem ái thể ôm vào trong lòng ngực ấm áp của mình. "Ta biết tại sao người thắc mắc như vậy, chẳng qua là, lo lắng của người có hơi quá nhiều thôi? Vốn là phu thê nên cùng chung đụng chăn gối." Nói xong, Mạc Kế Nghêu cố tình mà tập kích bất ngờ ở má phẫn và cổ của Đình Kiềm Thư.

Chúng ta không phải là phu thê, ta mới không thừa nhận a..... Dừng tay, ách..... Người thật là quá đáng, không thể ăn đậu hủ của ta!"

"A—— đây chính là sai lầm của vi phu ta đây, lạnh nhạt người được một lúc, khó trách người lại oán giận không vui.

Được rồi! Tương công ta nhất định sẽ bồi bổ bồi bổ thật tốt cho người, dù sao cũng còn thiếu thời gian, người có rất nhiều thời gian lấy lại công đạo."

Mạc Kế Nghêu thẳng thắn mà cười nói sang sảng, hấn làm việc luôn luôn coi trọng hiệu suất, lập tức liền thay đổi hành động mà xoay người che ở trên thân thể của thê tử.

"Này này này..... Người, người muốn làm gì? Chớ làm càn a! Ta cảnh cáo người, là ta sẽ đánh người."

Đình Kiềm Thư cảm thấy toàn thân căng thẳng, từng sợi dây thần kinh cũng đã kéo căng thật chặt rồi. Năm nay nàng mới mười tám tuổi nha! Sao hấn có thể "Sát hại mầm non một người của một đất nước"? Nhìn ý đồ của hấn rõ ràng như vậy, cấp cái tư thế và động tác như vậy, nhất định là muốn làm chuyện kia.

"Không thể nào? Ta chỉ là 'thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ' a?" Mạc Kế Nghêu vô tội nói, ngậm cười trộm, không nghĩ tới mình lại khôi hài và vô lại như vậy, hấn phát hiện trên chốc ái thể thật sự là một chuyện vui.

"Thế nhưng ta không muốn!"

"Không! Nhưng ta 'rất muốn' nha!"

Thật sự là như vậy, Mạc Kế Nghêu cũng không phải là thánh nhân, thất tình lục dục của hấn cũng không phải là đều trống không, ngày thường hấn tự chủ là hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo, trừ phi hấn nguyện ý, bằng không thì bất cứ nữ nhân nào—— bao gồm cả Hoa Lạc Vân, cũng không thể trên chốc dục vọng của hấn.

Chẳng qua là hôm nay đụng phải sinh mạng của người nữ tử của hấn, cho dù tự chủ của hấn cao thế nào thì cũng phải đứng sang một bên, đi sang một bên hồng mát.

Nghe vậy, Đình Kiềm Thư bất chấp sự nguy hiểm mà tức giận với Mạc Kế Nghêu, mặt đỏ lên ba phần như quả cà chua còn hơn cả Quan Vũ, tức giận trừng mắt nói: "Người..... Người thật sự là không biết sáu hồ là siêu cấp đại sắc lang của trái đất!" Đình Kiềm Thư cực kỳ giận dữ nói, nếu không phải hai tay bị Mạc Kế Nghêu chế ngự thì trong lời nói....., đã sớm "Báo một quả đấm".

Quan Vũ: Quan Công

Thật sự là mắt bị mù! Trong lòng của Đinh Kiếm Thư - tình yêu ngây thơ của một thiếu nữ cứ như vậy bị làm cho nhiễm bẩn rồi, quả thực, nam nhân khôi ngô tuấn tú đều là không đáng tin cậy, may mà nàng không có rơi vào "Sắc đẹp hấp dẫn" của Mạc Kế Nghê, thật sự là cảm tạ trời xanh, a di đà phật! Amen!

Trong lời nói của nàng không ít lần xúc phạm nghiêm trọng đến Mạc Kế Nghê, đối lại trước kia, Mạc Kế Nghê sẽ không do dự chút nào mà tự tay bóp chết nàng, thì ngày hôm nay, ngược lại hắn cảm thấy thỉnh thoảng làm cho ái thiếp phát hỏa cũng không có quở trách nhiều, nàng như thế, có một loại cử chỉ thu hút hẳn a! Thế tử của hắn vốn là cùng? Bất đồng, độc nhất vô nhị nha, đáng để hắn vô điều kiện mà sùng nịnh yêu thương. Nhưng, nếu như thế tử yêu dấu đối bụng rồi có thể là hắn sẽ đau lòng.

"Ha ha ha..... Được rồi! Tạm thời cũng không vội, trước tiên phải cho người ăn." Về bề ngoài của Mạc ung dung, nhưng bên trong lại mất một cổ sức lực thật lớn mới để nên xuống được dục vọng.

Tâm tình của Đinh Kiếm Thư có chút dịu đi, mới nhớ lại bụng đói kêu vang, sắc mặt khó coi hơn nhiều, trái lại trong đôi mắt vẫn là nhìn nhăm một bộ dáng.

Mạc Kế Nghê cười trừ, chủ động xuống giường sửa sang lại y phục hơi lộn xộn lại một chút. Quay đầu lại nhìn ái thiếp, tiểu nữ nhân này đang ngồi ở trên giường dùng ánh mắt bắn chết hắn, y phục lụa mỏng trên người nàng khoác lên một nửa ở trên người, y phục và vai lộ ra hơn phân nửa mà không hề nhận ra điều đó, với cảnh xuân mê người này làm Mạc Kế Nghê không nỡ thu hồi ánh mắt mà quyến luyến không muốn xa rời, thật sự hắn có một cỗ xung động mới muốn qua áp đảo nàng, đây quả thực là lực hấp dẫn trí mạng a!

Đinh Kiếm Thư chỉ khó hiểu tại sao Mạc Kế Nghê dùng ánh mắt "Cổ quái" mà nhìn nàng không chớp mắt, nàng mới đột nhiên ý thức được xiêm y của mình.....

"Sắc lang! Không được nhìn!" Nàng cầm lên gối ngủ, giận dữ ném về phía Mạc Kế Nghê đang cười trộm.

"Là người tự mình cấp cho ta xem."

"Người..... Được lợi còn ra về thông minh."

"Dạ dạ dạ—— được rồi, đồ ăn cũng đã nguội lạnh hơn phân nửa rồi! Hay là người không muốn ăn?"

"Ái nói! Người muốn ta đói chết hả?"

"Vậy thì mau tới ăn a" Mạc Kế Nghê tiêu sái ngồi ở trên ghế, nâng ly rượu uống vào một ngụm.

"Ăn—— rượu ngon, rượu ngon."

"Thúy Hương đâu?"

"Ta cho phép nàng đi nghỉ ngơi rồi."

"Ai sẽ tới giúp ta thay y phục?" Cho đến bây giờ, một mình Đinh Kiếm Thư vẫn chưa mặc được "Trang phục cổ". "Tại sao thay y phục? Người mặc xiêm y như vậy là tốt rồi, chúng ta đang ở trong tâm cung sẽ không có người xông loạn đi vào."

"Không muốn! Xiêm y này quá trong suốt" "Được rồi! Đã như vậy, để cho tướng công ta đến thay nhé!" Mạc Kế Nghê quyết định một chủ ý, một bộ dáng muốn thay đổi hành động, cân nhắc trước khi nói là hắn có nên đích thân "Gánh vác thay cho vợ" hay không, nhưng thật ra rất muốn gần gũi nàng.

"Không cần, có thể hình dung được trong lòng của người đã ăn bài mồi thứ" Đinh Kiếm Thư khinh thường nói. Tuy là như vậy, lại không tốt mà để cho hai đóa rặng mây đỏ bay lên trên hai gò má!

Đinh Kiếm Thư dùng một cái chăn mỏng quấn quanh mình, cả người giống như hình cái bánh chưng, từ trên giường ngủ đứng dậy rồi đi xuống giường, bước đi thong thả đến các món ngon cao lương mỹ vị được chất đầy ở trên cái bàn tròn bằng gỗ. Trong lòng của Mạc Kế Nghê bất đắc dĩ thờ dài nói, vậy coi được sao?

Lúc này, Đinh Kiếm Thư liền một cước đạp cái chăn ra một góc, mà chuẩn bị trình diễn một vở kịch vụn về chính là "Ngã gục".

"A!" Mắt thấy sẽ phải "Hiến hôn" cho sán nhà rồi, may mà Mạc Kế Nghê kịp thời đỡ lấy nàng, đem nàng ôm trọn trong lòng.

"Cái này gọi là 'Nhiều lần trong một', xem xem bộ dáng này của người..... Cũng không phải là ta không có nhìn qua hương diễm"

Ban đầu là hắn chỉ phát hiện Đinh Kiếm Thư là thân nữ nhi, đã từng nhìn thấy qua cảnh lại càng đẹp mắt hơn a!

Làm sao Đinh Kiếm Thư có thể quên thiên đại sỉ nhục a? Sau khi hắn đề cập đến điều này, hiển nhiên là nàng hiểu chuyện Mạc Kế Nghê nói, tức thời vừa thẹn vừa giận về mặt lại vừa hồng đến nóng lên, nói: "Hừ! Là người quá tiểu nhân, quá hạ lưu, quá hèn hạ!"

Mạc Kế Nghêu này đã sớm "Thất thường", không còn như ngày trước là vẻ mặt lạnh như băng đầy áp uy lực và tràn đầy giận dữ, hiện tại toàn thân còn lại là tràn đầy hơi thở nguy hiểm và lại thoáng hiện một nụ cười vô cùng tà ác, đối với Đinh Kiếm Thư mà nói, so với trước kia hẳn càng đáng sợ hơn, bởi vì——

Tại sao so với ngày thường Mạc Kế Nghêu lại càng khôi ngô tuấn tú như vậy, lực hấp dẫn càng thêm trí mạng a? Chẳng lẽ nàng trúng độc rồi sao?

"Vì thế ngươi phải trả giá thật lớn." Trong mắt của Mạc Kế Nghêu lóe lên tia sáng kỳ dị hàm chứa hưng phấn mong đợi và dục vọng.

Tại sao lại trở lại vấn đề kia rồi?" Ách..... Ách..... Ân..... Đây..... Thực ra mặc như thế cũng không tồi, nghĩ tới những người ở thời đại của ta còn có người mặc quần áo lộ vai lộ lưng lộ rốn." Đinh Kiếm Thư liền gió chiều nào che chiều ấy, vội vàng gạt chắn, vội vàng xoay chuyển nói: "Ăn cơm, ăn cơm!"

"Thế nhưng ta muốn thay đổi chủ ý, bằng không chúng ta "nghỉ ngơi" trước thế nào?"

"Ngươi là vua của một nước a! Nếu nói quân vô hí ngôn, tự ngươi nói là ăn cơm trước."

"Được rồi! Thì ăn cơm 'trước'." Cơm nước xong 'sẽ' nghỉ ngơi.

"Được được, ăn cơm"

Đinh Kiếm Thư thờ phào nhẹ nhõm, cho là tránh được một kiếp, há biết "Nguy hiểm" đã ẩn núp an toàn ở phía sau.

Mạc Kế Nghêu quyết định đêm nay sẽ làm cho Đinh Kiếm Thư "Buông đao xin đầu hàng".

Đinh Kiếm Thư ăn như ỏ đói mà dồn sức bới cơm, có thể nói là không có một chút hình tượng, mà nàng chính là ung phi mẫu nghi thiên hạ, trời ạ! Vậy có thể nói còn có thiên lý sao? Lời đồn đãi về Ung vương lạnh lùng kia thật làm người thiên hạ rớt vỡ mắt kính, đối với thế tử này ngược lại là một bộ đáng cung chiều, ở một bên liên tiếp khuyên bảo nàng ăn chậm một chút, đưa nước trà a!

Thật vất vả, Đinh Kiếm Thư giống như quỷ chết đói cuối cùng cũng thỏa mãn mà đánh ợ một cái.

"Ăn no rồi?" Mạc Kế Nghêu uống vào trong miệng một ngụm rượu.

"Ân!" Đinh Kiếm thư không quên phải thay đổi chủ ý của hắn. "Này, ta hỏi ngươi....."

"Ta không gọi 'này'."

"Mạc Kế Nghêu, làm thế nào ngươi có được một lão ung oai thế? Mà lão ung lại có màu đỏ nha!"

"Nó gọi là xích ung, là con vật cưng của ta."

Cũng có thể nói là một Mạc Kế Nghêu khác, bởi vì hắn cùng xích ung có thể tâm linh tương thông, Mạc Kế Nghêu có thể dùng kỹ năng thần bí của vương tộc đem tâm linh truyền đến trên mình của xích ung, đây chính là một con chim quý hiếm - hiếm có được Mạc Kế Nghêu "Lựa chọn nuôi", nó là bá vương của bầu trời, một ung vương chí cao vô thượng, cũng giống với cái bộ dáng tự phụ lại không coi ai ra gì của ngươi, nhất định cũng giống như ngươi 'áp bá' không nói lý lẽ, ăn!

Theo ta thấy, nhất định là nó rất biết ý thế hiệp người."

"Hừm! Ngươi quan sát khá tỉ mỉ rồi! Bất quá, nó cũng lí trí giống ta, già giận, được thuộc hạ tôn sùng khâm phục."

"Nhìn ngươi nói cũng giống như thật, ít dối mình dối người a!"

"Hóa ra là ngươi ăn no quá nhàn rồi rồi? Ta thấy ngươi cũng nghỉ ngơi đủ rồi, nên đến làm chuyện chính sự chứ?"

"Làm..... Làm chính sự gì?" Đinh Kiếm Thư giả bộ mơ hồ.

"Ngươi cứ nói đi?" Mạc Kế Nghêu mỉm cười, ôm lấy ái thiếp ngồi cạnh.

"Thà ta xuống! Nếu không ta sẽ đánh ngươi, cắn ngươi!"

"Ngươi nghỉ, ngươi đánh thắng ta sao?"

Dĩ nhiên là Đinh Kiếm Thư đánh không thắng hắn rồi a, nàng ảo não mà cắn môi dưới. Nhéo hắn nha, thịt của hắn giống như tằm sắt; nhéo hắn, hắn cũng đau không ngứa, chẳng lẽ nàng nên như vậy mà đem mình giao cho hắn? Có chút quá tùy tiện phải không? Vụng trộm trái cấm là phải trả giá đắt..... Nhưng, nàng và hắn là phu thê nha..... A! Khi nào thì nàng bắt đầu chấp nhận đây?

Chẳng biết lúc nào thì Đinh Kiếm Thư đã được đặt nằm ở trên giường rồi, Mạc Kế Nghêu không để cho nàng có bất cứ cơ hội nào để tìm cách làm trận bỏ chạy, hắn dùng nụ hôn hôn rồi loạn suy nghĩ của nàng, lòng của nàng dễ phòng, hắn muốn khơi lên tình triền ẩn sâu trong lòng của nàng, cùng nàng làm một đôi phu thê chân chính.

Đình Kiềm Thư chỉ biết mình rơi vào tay giặc rồi! Nếu, yêu và không yêu nàng cũng không làm chủ được, làm sao có thể làm trái lòng của mình chứ? Nếu, lòng của nàng lựa chọn yêu Mạc Kế Nghê, nàng luôn luôn không thể đối mặt với sự thật "Ly trư"!..... Cũng nên thanh tỉnh rồi.

Chẳng qua là, nàng làm đúng rồi sao? Đem mình hiến cho Mạc Kế Nghê là lựa chọn sáng suốt sao? Có lẽ, Đình Kiềm Thư nên vứt xuống tình thân ràng buộc của thế kỷ 20, bởi vì từ khi khắc đó bắt đầu, nàng đã làm vợ người.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bầu trời lộ ra ánh mặt trời, những nụ hoa còn phun đầy giọt sương đêm qua chờ đợi nở rộ vào sáng sớm không đành lòng bốc hơi đi quá sớm. Cần thận quan sát, không khó phát hiện tầng sương mù kia như có như không, đôi mắt nhìn lại, cảnh đẹp sân vườn đều là một mảnh mơ hồ mông lung.

Thân của Đình Kiềm Thư khoác một cái áo mỏng ngồi dựa vào phía trước cửa sổ, ngẩng người nhìn khoảng không.

"Aiz....." Đình Kiềm Thư thở dài.

"Làm sao vậy? Sáng sớm đã ngồi một mình ở phía trước cửa sổ buồn bã than thở?" Chẳng biết lúc nào thì Mạc Kế Nghê đã xuất hiện ở phía sau của Đình Kiềm Thư, còn khoác thêm một chiếc áo cho nàng.

Vừa nhìn thấy Mạc Kế Nghê xuất hiện dưới tình huống nàng không chút nào phòng bị, cũng rất tự nhiên mà ôm lấy nàng, làm cho Đình Kiềm Thư không tự chủ được mà nhớ lại đêm qua, mặt không khỏi đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào hắn.

"Không..... Không có gì....."

Trái lại ánh mắt của Mạc Kế Nghê thoáng qua một chút thâm trầm, cho dù Đình Kiềm Thư không nói, hắn cũng đoán được tâm tư của nàng—— không phải là nhớ nhà chứ.

Mạc Kế Nghê quay khuôn mặt của Đình Kiềm Thư qua, bắt buộc tầm mắt của nàng nghênh hướng về phía của hắn và nói: "Tiểu thư, ngươi là thê tử của ta, ngươi thuộc về ta, biết không? Cái ta muốn không phải là thân thể của ngươi mà thôi, quan trọng nhất là lòng của ngươi! Ngươi biết không? Biết không?"

Aiz! Ngươi nói không ít lần, làm sao ta có thể không biết chứ? Đình Kiềm Thư gật gật đầu.

"Chỉ có điều là ngươi giữ lại có đúng không? Ta có thể cảm giác được, trong lòng của ngươi nhất định là có ta tồn tại, nhưng, ngươi lại không chịu tiếp nhận ta, bởi vì ngươi nhớ nhà, muốn trở về, vậy cũng chẳng khác nào muốn rời khỏi ta..... Tại sao?"

Ta không thể sánh được với người nhà của ngươi sao? Tình yêu của ta không thể hoàn toàn mà tiến vào lòng của ngươi sao?" Mạc Kế Nghê cúi người nói, nghĩ đến hắn - một đại quân vương làm việc gì cũng luôn luôn thuận buồm xuôi gió, nhưng hôm nay lại không thể có được trái tim của thê tử a!

"Đến tốt cùng thì ta tốt ở chỗ nào? Có đáng để ngươi dùng tình cảm chân thành đến quyến luyến chứ?" Đình Kiềm Thư cười khổ, trong nụ cười pha lẫn vừa vui vừa mừng còn có một tia bất đắc dĩ.

"Chỗ nào của Ngươi cũng tốt! Yêu một người là không cần lý do, chỉ có cảm giác là không thể giải thích bằng lời nói, cái loại cảm giác này đến chắc là sẽ không thông báo một tiếng."

Đình Kiềm Thư cười thầm. Lúc này đây nàng lại lo lắng, trái tim ở nơi này có phải là đã quá muộn? Thực ra cũng không quan trọng rồi, bây giờ nàng đã là thê tử danh xứng với thực của hắn a! Đối mặt với tình cảm chân thành của trượng phu như vậy, bảo nàng làm sao có thể coi như không nhìn thấy, mà ngoảnh mặt làm ngơ chứ? Ý trời cũng đã định như vậy, tội gì nàng phải nghịch hướng mà đi chứ? Thuận theo tự nhiên mà phát triển đi tiếp! Một mực mà lo lắng ly biệt thống khổ thì sao? Nên nắm chắc không phải là quá khứ của lịch sử, cũng không phải biến đổi tương lai, mà là dùng tánh mạng đi cảm thụ hiện tại a!

"Mạc Kế Nghê, ta không thể quên tất cả mọi người của ta ở thế kỷ 20, sự tình, hoàn cảnh, hơn nữa, ở lại cũng không phải là ta có thể tự biết trước, lúc trước ta đã không nói một tiếng mà xuất hiện, cũng có thể lần nữa không hề báo động trước mà biến mất, ngươi không sợ nỗ lực của ngươi không được hồi báo sao?"

Mạc Kế Nghê cái hiểu cái không, nhưng, ý nghĩa lời của nàng hắn rất rõ. "Không sợ, cho dù ngươi đến chân trời hay góc bể, bay lên trời hay trốn vào đất, ta cũng sẽ đem ngươi về bên cạnh ta." Bộ dáng của Mạc Kế Nghê thật sự nghiêm túc, như thể cho Đình Kiềm Thư một cái hứa hẹn vô cùng kiên định.

Đình Kiềm Thư cảm động đến hốc mắt chứa đầy nước mắt, lớn như vậy, chưa từng có rung động qua như thế, sống ở nơi xa xôi thần bí thời cổ xưa trong thời không một nam nhân mà lại vì nàng chấp nhận hứa hẹn hết sức thâm tình. Cũng khó trách có quá nhiều mầm mống si tình tin tưởng với những

cái "Thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn....." Lời thề hấp dẫn chết người a! Bất quá, từ lúc đầu, nếu không phải người trong cuộc, là không thể hiểu được cái loại tâm tình mãnh liệt này, hơn nữa, đối mặt với tượng phu của nàng, thực là không thể vượt qua khoảng cách thời không a!

"Người không cần khổ cực như vậy, nếu chúng ta cũng đã gạo nấu thành cơm rồi, ta còn có thể đi chạy chốn ở đâu a? Chỉ cần người cầu nguyện đừng phát sinh cái dị biến mà mang ta đi lần nữa là đủ rồi." Đinh Kiếm Thư ghen ngào nói.

Một mình nàng lo lắng phải chết đi sống lại, rõ ràng yêu người ta lại không dám bỏ ra toàn bộ lợi thế toàn bộ mọi thứ, để cho nàng vì tình mà đau lòng, vì yêu mà khổ khổ thương tâm, một người gánh không bằng hai người gánh, tìm người gia nhập vào "Liên minh trận tuyết Kỳ Nhân Ưu Thiên", mọi người cùng nhau mới không cô đơn một mình nha!

"Nó sẽ không phát sinh! Ta cũng không cảm người nhớ nhà, nhưng mà không được có ý nghĩ rời khỏi ta." Mạc Kế Nghê độc đoán nói. "Sớm hay muộn, ta sẽ nhận được tất cả tình yêu của người và không chia trái tim cho bất kỳ ai....."

"Người——"

Tiếng kháng nghị của Đinh Kiếm Thư chưa có thốt ra, Mạc Kế Nghê đã không khách khí mà hôn lên môi của nàng, thừa dịp mà thâm nhập vào "Làm mưa làm gió".

Thật vất vả, bởi vì nàng không cách nào để thở mà hít thở không thông thì Mạc Kế Nghê mới chịu kéo khoảng cách giữa hai người ra, nàng đỏ mặt, thở hổn hển nói:

"Thực, thực sự không thể tưởng tượng được..... Ngày thường thoát nhìn người giống như người tăng băng..... Nhưng lại..... lại..... Nhiệt tình như thế....." Khác biệt lớn như thế thật là làm Đinh Kiếm Thư khó mà chống đỡ, nàng là người mới trong tình trường nha.

"Nếu như người nghĩ rằng ta chỉ có chút bản lĩnh này, vậy sai hoàn toàn rồi, nghĩ rằng đêm qua là ta có chỗ 'ngại ngủ' mà giữ lại quá nhiều thực lực, làm cho ái thể đánh giá thấp tượng phu ta đây làm....."

Mạc Kế Nghê bế ngang Đinh Kiếm Thư lên, trong mắt lóe lên ánh sáng dị thường, còn treo một nụ cười xấu xa, không chút do dự mà sai bước, bước đi thẳng đến trên giường.

"Này..... Này! Người làm gì thế?"

"Người cứ nói đi?"

"Trời đã sáng..... Giữa ban ngày ban mặt....."

"Có liên quan sao?"

"Nhưng....."

Tất cả đối thoại đều lặng lẽ dừng lại sau khi rèm phù dung rơi xuống, bên trong tấm cung vắng lạnh, nhưng sau rèm phù dung thì lại náo nhiệt!

~~~~~

Mặc dù nói mỗi ngày trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực, nhưng, đối với cuộc sống ở thế kỷ 20 mà nói, đây thực sự là một cuộc sống vô cùng khó khăn tẻ nhạt, một chút hưng phấn cũng không có, mỗi ngày không phải là ăn no rồi ngủ, chính là ngủ rồi ăn, lúc rảnh rỗi thì đi tản bộ trong hoa viên, đi dạo, đi dạo bên trong hoàng thành đều là các cung điện cao lớn xấp xỉ nhau, lại cô kính, trắng lẹ, làm cho nàng càng xem càng thông thạo, đã sớm không hề vì thế mà cảm động không thôi.

Lão công cao quý là vua của một nước lớn đúng là rất lớn, chẳng những muốn nhật lý vạn ky, thỉnh thoảng còn muốn giao tiếp xã giao;

Mạc Kế Nghê là một quân vương rất cần chính yêu dân, tuy rằng tính tình nóng nảy, tính cách cũng rất 'tàn khốc', nhưng, mấy ngày nay ở chung với nhau, Đinh Kiếm Thư cũng có thể gián tiếp mà cảm nhận được Mạc Kế Nghê rất được thần dân yêu quý. Người nam nhân này quả nhiên là có đầy đủ tư chất ngạo thị thiên hạ, tự cho mình siêu phàm, khó trách hần tự phụ. Thế nhưng, thời gian Mạc Kế Nghê có thể bồi nàng bây giờ thật sự thật là ít ỏi!

"Nhàm chán! Nhàm chán! Nhàm chán cực độ rồi——" Đinh Kiếm Thư bắt đầu hoài nghi gân cốt của mình có cái gì đó không đúng, mà lại cam chịu ngâm mình ở trong cái 'Lòng chim lớn' này. Thời tiết càng ngày càng nóng, tính toán thời gian, thời tiết bây giờ đã là cuối mùa xuân đầu mùa hạ. Vừa đến mùa hạ, tất cả khắp nơi sẽ náo nhiệt lên, không thể thiếu tiếng huyền ảo của ve sầu cùng tiếng kêu của con ếch, nhưng, nếu như thiếu đi chúng nó, vậy hưởng an nhàn của mùa hạ cũng sẽ biến sắc không ít a.

Nhưng, đối với tâm tình đang trong thời kỳ bất thường của Ứng Phi mà nói, có thể lại càng làm cho nàng tâm phù kính đảo (không ổn định, thiếu kiên nhẫn); nếu không tìm chút chuyện để tiêu khiển, có thể là nàng sẽ chịu không nổi.

Mặc dù Đinh Kiếm Thư không phải là đi ở thời đại đỉnh cao mới con người mới, nhưng, cũng là dùng cảm thể hiện mình là người phụ nữ mới a, nào là nén giận, nhẫn nhục chịu đựng, ép dằn cầu toàn.....v.v.. mất đi bản năng làm người tự làm khổ mình là không thể nào xuất hiện ở trên người của nàng! Nhớ ngày đó, Hoa Lạc Vân khi dễ nàng, nàng cũng không chịu thua mà phản kích lại sao? Con gái ở thế kỷ 20 ai chẳng biết đạo lý "Con gái là tự mình cố gắng vươn lên"?

Vì vậy, Đinh Kiếm Thư quyết định tự mình "Tạo ra khoái hoạt, làm cuộc sống phong phú"!

Ánh mắt của nàng xoay xoay xảo quệt, trong đầu bắt đầu tìm kiếm trò vui mới mẻ thì chợt nàng nhìn chệt vào một vật thể màu đỏ không rõ hiện ra trên bầu trời xanh thẳm.

Cái vật thể màu đỏ không rõ kia bay lượn ở trên bầu trời một hồi lâu, cuối cùng, phát ra một tiếng kêu hùng tráng to rõ, bay vào hoa viên, đậu ở trên nóc đình nghỉ mát, thật là oai mà nhìn chăm chăm Đinh Kiếm Thư và một ít? Nữ hầu đuôi không đi.

"A! Được oa! Nguyên lai kia chỉ là 'con gà con màu đỏ'." Bộ dáng của Đinh Kiếm Thư giống như là thấy kẻ thù.

"Con gà con? Con gà con đâu?" Thúy Hương tin là thật mà vội vàng dùng 'Reda mắt' tìm kiếm trên mặt đất, tìm kiếm chỉ có thể trông thấy được to nhận?.

"Ồ trên đình a!" Đinh Kiếm Thư chỉ chỉ trên nóc đình nghỉ mát trong hoa viên. Chỗ vị trí của nàng là ở Bách Hoa Điện, là cung hoàng thất nghỉ ngơi, ngắm hoa, dùng phẩm trà cung điện, là một trong những trung tâm tiêu biểu của cả ngự hoa viên.

Thúy Hương ngẩng đầu nhìn lên, vội vàng nhắc nhở nói: "Vương Phi nha! Đây chính là 'xích ưng' nha!"

"Ta biết." Đinh Kiếm Thư uống vào ngụm trà của thị nữ dâng lên.

"Xích Ưng chính là con vật cung của Ưng Vương, lại là bá chủ của bầu trời a! Mà nó cùng Ưng Vương của chúng ta cũng như là vua trong các vị vua, không thể xúc phạm, hơn nữa xích ưng là đại diện của Vương thượng a! Cho nên không thể gọi bậy."

Nghe vậy, thiếu chút nữa Đinh Kiếm Thư đem trà nuốt xuống miệng mà phun ra ngoài, làm cho nàng bị sặc. "Khụ! Khụ! Khụ....."

"Vương Phi! Người không sao chứ?" Thúy Hương thấy cảnh, vội vàng tiến đến đỡ Đinh Kiếm Thư sặc đến ngồi cũng không yên.

"Khụ! Làm ơn, vậy.....Khụ..... Cái lão ung kia bắt quá là đặc biệt chút mà thôi, nhìn người đem nó thôi phòng thành gì rồi..... Khó trách, tên kia cùng Mạc Kế Nghê cũng ra vẻ như Ba Lạp, một bộ dáng cao cao tại thượng." Bắt quá nó chỉ là con chim quý mà thôi! Thiệt là.

"Vương Phi!" Thúy Hương kinh hô: "Ồ trong triều Thiên Ưng Vương, chim ưng là loài vật thiêng liêng, người mạnh nhất mới có tư cách lãnh đạo chim điều chúng nó! Cũng chỉ có chim điều xuất sắc nhất mới có tư cách hóa thân trở thành Ưng Vương qua các triều đại.

Thúy Hương nghiêm túc nói.

"Hóa thân? Nói đùa? Mê tín." Vậy cùng Trung Quốc năm ngàn năm qua đời đời trong lưu truyền nói "Long đại diện chân mệnh thiên tử", là một khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau thôi sao! Đều là dùng để đánh lừa những dân chúng lương thiện và đơn thuần.

"Là thật a! Toàn bộ dân chúng ở Đức Quốc đều tin tưởng chim ưng là sứ giả của thần—— nhất là xích ưng đại diện cho Ưng Vương, lại càng thiêng liêng không thể xúc phạm." Vẻ mặt của Thúy Hương nghiêm túc nói.

"Phải không?" Đinh Kiếm Thư hoài nghi hỏi, thậm chí có người sùng bái như vậy.

"Dạ!" Thúy Hương gật đầu chắc chắn.

Wow! Những người cổ nhân này thật đúng là không phải là cổ chấp bình thường mà thôi.

Lại liếc nhìn con xích ưng được "Vạn dân kính ngưỡng" kia, bộ dáng phục phịch ra vẻ vênh vang giống như Ba Lạp, nó kiêu ngạo như vậy, Đinh Kiếm Thư chính là nhìn không được.

Hắc hắc hắc! Dù sao cũng nhàn rồi vô vị, không bằng liền.....

Thấy bộ dáng một mặt mừng thầm của Đinh Kiếm Thư, Thúy Hương hỏi:

"Vương Phi chính là nghĩ đến chuyện vui hả?"

"Đúng vậy a!" Đinh Kiếm Thư cười đến mức rức rờ như hoa.

Dáng vẻ của xích ưng luôn luôn bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy một hồi run rẩy.....

~~~~~

Khi Mạc Kế Nghê nhìn thấy thê tử chật vật không chịu nổi thì làm hấn vừa bực mình vừa buồn cười!

"Tiểu thư, bây giờ không phải mùa chơi nước." Vẻ mặt của Mạc Kế Nghê không đồng ý nói. Nhìn nàng bị 3,4 thị nữ ba chân bốn cẳng mà vớt lên từ ao sen.

"Người nghĩ rằng ta thích hả?" Đinh Kiếm Thư quyết định cùng xích ưng kia thề không lưỡng lự! "Đều là xích ưng đáng ghét kia của người làm hại."

"Ta thấy là ngươi muốn bắt nạt nó chứ?" Mạc Kế Nghê vuốt ve xích ung đứng ở trên vai phải, người này thật đúng là kiêu ngạo, thái độ kia biểu lộ người thắng làm vua.

"Ngươi không thấy nó vẫn bình yên vô sự sao, mà toàn thân ta chật vật? Rõ ràng là nó ức hiếp ta!" Tại sao nam nhân này lại không nói một tiếng mà xuất hiện?

"Không phải đâu. 'Dường như' là ngươi dùng cục đá quăng nó không trúng, sau đó dùng cây cung đánh lại đánh không trúng, cuối cùng dứt khoát dùng khinh công muốn nhảy lên trên nóc đình nghỉ mát, tự mình không cẩn thận ngã xuống ao sen chứ?"

Đối với thể tứ ngũ ngược rất nặng này, nếu không phải biết nàng có chút công phu quyền cước, mặc dù thân thể gầy yếu, lại rất khỏe mạnh có sức sống, lá gan cũng không phải nhỏ mà nói bình thường thể thối, đối với bộ dáng ướt sũng như chuột lột của Đinh Kiếm Thư, Mạc Kế Nghê lại thập phần lo lắng nàng có thể bị thương, bị cảm rồi hay không, nhưng, biết tài nghệ bản lĩnh của nàng, hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

Đinh Kiếm Thư giật mình mà trợn mắt há hốc mồm không thôi, làm sao Mạc Kế Nghê biết được rõ ràng như vậy? Thúy Hương cùng bọn thị nữ hoàn toàn không có khả năng ở trong thời gian ngắn như vậy đi tắm thục nha? Huống chi họ chỉ lo lắng nàng rơi xuống nước, mọi người đã tái mặt rồi!

"Ngươi ngươi ngươi..... Làm sao ngươi biết?"

Mạc Kế Nghê tự hào lại thần bí nói: "Chỉ cần ta muốn biết, bất cứ chuyện gì cũng khó thoát khỏi pháp nhãn của ta."

Đinh Kiếm Thư hết sức hoài nghi ngược nhìn Mạc Kế Nghê. "Hừ, ai biết ngươi lên lút bày ra bao nhiêu tai mắt?"

Mạc Kế Nghê thờ ơ nhún nhún vai, ngoài Đinh Kiếm Thư ra thì chỉ có thị nữ, thị vệ, hầu như Mạc Kế Nghê và thiên ung thập nhị kiệt như hình với bóng a—— tất cả đoán được vì sao Ứng Vương lại thần thông quảng đại như thế. Có lẽ là không có ai nói đến cái chuyện bản lĩnh thần kỳ của vương tộc với Vương Phi? Đây là một bí mật, thế nhưng hoặc ít hoặc nhiều mọi người cũng biết một chút truyền thuyết kia.

Trong truyền thuyết, phạm là nam tử có dòng dõi huyết thống của Vương tộc, đều có thể tự mình tu luyện bí kỹ và có năng lực thần kỳ có thể tâm linh tương thông với xích ung. Có chút giống như nhập vào thân thuyết pháp, dựa vào bí kỹ này có thể nhanh chóng xuyên thấu qua hành động của xích ung, nhìn đôi mắt ung thăm dò cùng một nơi, hơn nữa dễ dàng điều khiển xích ung giám sát một số nhiệm vụ.

Nhớ ngày đó Đinh Kiếm Thư trộm đi ra ngoài cung không phải là bị xích ung theo dõi sao? Bằng không thì Mạc Kế Nghê làm sao có thể biết chính xác hướng đi của nàng?

Nếu như Đinh Kiếm Thư biết mình thua ở một con chim bay trên người, nhất định nàng sẽ tức giận đến sôi máu.

"Coi như là ta muốn bắt nạt xích ung thì sao? Ngươi cần phải đứng về phía của ta nha!"

"Không được, đương nhiên là ta đứng về bên có lý mới không có không công bằng, bằng không thì mất uy tín Ứng Vương của ta."

"Ngươi..... Uy cái đầu của ngươi! Ta là thể tứ của ngươi, mà con hồng mao lão ung kia bắt quá chỉ là vật sủng của ngươi, ngươi nói đi, là ta quan trọng hơn, hay là nó quan trọng hơn?" Trong lòng của Đinh Kiếm Thư thật đúng là không phải là tư vị, nàng lại không bằng một con ung.

Mạc Kế Nghê thấy Đinh Kiếm Thư thân là Ứng Phi mà nói chuyện lại thô tục bất nhã như vậy, không khỏi nhún mày. Hắn yêu nàng cũng không có nghĩa là nàng có thể không chút uy nghi nào như thế, vậy truyền đi ra ngoài chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ!

"Chú ý khẩu khí của ngươi một chút! Tiểu thư, thân là Ứng Phi, cần phải có phong thái của nhất quốc chi hậu, mỗi tiếng nói cử động của ngươi thần dân đều nhìn ở trong mắt."

"Ngươi....." Đinh Kiếm Thư nghe xong lại càng giận dữ hơn, Thúy Hương rất sợ hành động to lớn của nàng mà đánh mất lòng người, vội vàng lên lút kéo kéo ống tay áo của Đinh Kiếm Thư, nàng mới miễn cưỡng khắc chế nóng nảy sắp bộc phát, nhưng, có mấy lời nàng không thể không hỏi rõ.

"Dù sao nhất định ngươi cũng phải cho ta một cái công đạo, làm sao ta có thể uống phí bị cái lão ung kiêu ngạo kia ức hiếp!"

? Thị nữ, thị vệ mờ to mắt còn lớn hơn so với chuông đồng, sắc mặt chuyển sang tái nhợt. Từ lúc bọn họ tiến cung đến bây giờ, chưa từng thấy ai dám nói chuyện với Ứng Vương như thế, càng không phải nói là bộ dạng chỉ trích, nhất là kỷ luật rất nặng Ứng Vương, cũng không cho phép có người cuồng vọng như thế với hắn, chọc Ứng Vương tức giận giá phải trả không ai chịu được nổi, huống chi nghịch hắn a?

Trên mặt của Mạc Kế Nghê là một vẻ mặt bí hiểm, đoán không ra là hắn vui hay là giận, hắn không mở miệng. Đinh Kiếm Thư cũng ngậm miệng, những người khác chỉ là thân phận hạ nhân, tất nhiên là không ai dám lên tiếng; đột nhiên, cái sự im lặng này rất mất tự nhiên, quả thực là một sự chịu đựng đáng sợ gầy vò người.

Kể cả trong đó có thiên ung thập nhị kiệt, cùng với thị nữ, thị vệ khác, trong thâm tâm không khỏi suy đoán kết cục của lòng dũng cảm là như thế nào, mà dám chống lại Ứng Vương, Ứng Phi nhận sai? Hay là Ứng Vương càng ngày càng khác thường thuận theo ý của Ứng Phi mà gờ cờ hàng?

"Nói thế nào là bị xích ung bắt nạt chứ?" Bất thành linh Mạc Kế Nghê bắn ra một câu này.

"Nếu không là nó, ta cũng không bị rơi vào trong hồ nước."

"Là tự ngươi không cẩn thận."

"Muốn trách là trách con ung kia quá xem thường ngươi, ‘mất thấy điều thấp ngươi’ một bộ dáng phục phịch cười nhạo ta."

"Không thể nào? Nó chịu xuất hiện bay vào bên trong hậu hoa viên, chứng tỏ nó rất thích ngươi nên mới hiện thân, bằng không, trừ ta ra, cơ hội muốn nhìn thấy xích ung oai hùng đúng là rất khó."

"A! Nghe ý tứ của ngươi, có phải là ta nên cảm ơn sự xuất hiện của nó hay không?" Đinh Kiếm Thư châm chọc nói. Khinh thường mà liếc nhìn xích ung đứng ở trên vai trái của Mạc Kế Nghê, tên kia lại quay đầu ra bỏ mặc nàng. Nàng cực kỳ giận dữ nói: "Ngươi xem, ngươi xem, vậy cái dáng vẻ kia của nó là gì? Còn ra vẻ so với ta."

Đối với tính cách của xích ung, Mạc Kế Nghê rõ như lòng bàn tay, chắc chắn tính cách cũng mạnh mẽ giống như hấn, trừ phi chính nó chịu chủ động bày tỏ gần gũi thân cận——bất quá, rất khó! Bằng không mà ngay cả Mạc Kế Nghê muốn nó cúi đầu khuất phục, cũng phải cần phí không ít tâm tư, nhưng, đối với tâm tính của xích ung, Mạc Kế Nghê vốn là nhìn thấy rõ ràng.

"Nó là đùa với ngươi, đừng hiểu lầm!" Mạc Kế Nghê cười cười.

"Lừa ai nha?" Đinh Kiếm Thư nhú nhú lông mày không phục, nàng là càng xem càng không vừa mắt con xích ung bá chủ ở trên vai của trượng phu, khó hiểu, nàng luôn luôn là người nói chuyện rất tốt, tính tình tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sao hôm nay lại bị một lão ung gây khó dễ? "Tại sao lão yêu bá chủ lại ở trên vai của ngươi? Nó không phải là mẹ à?" Bộ dáng của Đinh Kiếm Thư chột bưng tình hình hiểu ra.

"Sao hỏi như vậy?" Thiếu chút nữa Mạc Kế Nghê bật cười, sao thê tử của hấn lại hỏi cái câu hỏi ngu ngốc như vậy...?

"Không phải sao?"

"Tất nhiên không phải, xích ung chỉ chịu đứng ở trên vai của ta, bởi vì ta là chủ của nó, ngươi quan tâm giới tính của xích ung như thế, không phải là——đang ghen chứ?"

"Ai..... ai nói!" Chẳng biết tại sao mà Đinh Kiếm Thư lại thấp thỏm không yên, sao nàng có thể ghen với một con chim? Vậy chẳng phải là làm người ta cười đến rụng răng sao? Nhưng, tại sao nàng vì một câu nói của Mạc Kế Nghê mà đứng ngồi không yên?

Một bên thấy Ứng Vương với Ứng Phi đùa giỡn thú vị? Thị nữ, thị vệ, thật không tin Ứng Vương lại có vẻ mặt này, có lẽ Vương Phi không có phát hiện, nhưng, bọn họ cũng nhìn thấy tính cách nghiêm túc và vẻ mặt lạnh lùng ngày trước của chủ tử phong phú hơn nhiều.

"Được rồi, nếu ngươi không đi thay y phục ướt đầm này, có thể sẽ bị cảm lạnh." Mạc Kế Nghê đi về phía của Đinh Kiếm Thư, ôm lấy nàng đi về phía tẩm cung, những người khác không có nhiệm vụ cũng dần dần tản đi, bằng không thì đi theo phía sau hai phu thê bọn họ tự động mà giữ một khoảng cách an toàn ước chừng ba mươi bước.

Chỉ thấy Đinh Kiếm Thư liên tiếp hướng về phía của xích ung mà thè lưỡi a, đưa nó vệ sinh mắt a, làm tư thế đánh nó a, hướng về phía Mạc Kế Nghê tỏ cáo a.....v.v., thời gian qua hiếm thấy Mạc Kế Nghê cười cười mà chỉ có thể nhú mày cười khổ, dứt khoát điều động xích ung đi, để ngừa thê tử càng lúc càng không có hình tượng——chỉ sợ Đinh Kiếm Thư đã không có hình tượng có thể nói nữa!

~~~~~

"Phụ thân——tại sao đến bây giờ người cũng không động thủ diệt trừ Ứng Phi? Chẳng lẽ người không biết hậu cung truyền đến tin tức? Bây giờ cái nha đầu kia được sủng rồi!" Chi nữ của quan đại thần không có kiềm chế mà tức giận tới mức giậm chân.

"Nữ nhi ngoan a! Kiểm chế, kiểm chế, phải giữ hình tượng thực nữ."

"Ta đã rất kiềm chế, hình tượng rất thực nữ rồi!" Chi nữ của quan đại thần kháng nghị nói.

"Được được được, y theo ngươi, y theo ngươi, ít nhất ngươi cũng bình tĩnh lại một chút a!" Nữ nhi của quan đại thần quả thực có chút bướng bỉnh không thể kiểm soát được.

"Vậy người phải mau mau giải quyết nha đầu kia của Ứng Vương đi a! Chính người nói Kiều Kiều nhất định có thể ngồi trên ngai vàng Ứng Phi, chẳng những bây giờ đi theo phụ thân bị trục xuất đến thiên tháp tự, còn bị hạ lệnh cấm không cho quay về Ứng Cốc, ở nơi biên quan này quá ngọt ngào làm ta ngạt thở rồi, trước đây ai thấy chúng ta không phải là phải kính sợ ba phần sao? Đi đến đây thì oai phong đến nơi nào rồi, bao nhiêu vương công quý tộc xoay quanh bên người nữ nhi lấy lòng? Ở chỗ này, ngoại trừ chúng ta quân quân hạ nhân, nội vụ, thì cái gì cũng không có nha! Kiều Kiều không phục, không cam lòng!

"Không thể như vậy, ta là phụ thân ngươi lại càng nội giận trong bụng! Nhớ năm đó tiên đế đang trị vì thì phụ thân chính là được trọng dụng bội lần, một câu nói của phụ thân rất có sức ảnh hưởng với tiên đế, nói có bao nhiêu oai thì có bấy nhiêu oai, ai ngờ sinh ra một người không tin quý thân như vậy, đặt tên Mạc Kế Nghê, đem lời nói của phụ thân coi là quái gỡ loạn thần, mê hoặc thiên hạ? Ngươi, có một thân thâm tàng bất lộ tuyệt thế võ công không nói, còn cực kỳ gan dạ sáng suốt trong các triều đại Ứng Vương, một quân vương khôn ngoan, mà còn nổi danh trí dũng song toàn, một nhân vật vô cùng khó chơi, muốn đầu trắng hấn cũng không phải là chuyện dễ a! Kiều Kiều." Quân đại thần cũng hết sức phiền não.

Chẳng lẽ chúng ta phải im lìm không lên tiếng mà ru rú ở nơi này chịu nhục sao?" Kiều Kiều nâng cao giọng hết sức sắc nhọn chửi tai.

"Vây cũng không, dĩ nhiên chúng ta phải phản kích, phụ thân đã mua chuộc thị nữ ở hậu cung chú ý đến nha đầu kia, có cơ hội, liền âm thầm thông báo chờ sát thủ đến trong ứng ngoại hợp, cho nên, chỉ cần chúng ta nhẫn nại chờ đợi cơ hội là được."

"Được không?" Kiều Kiều hết sức hoài nghi kế hoạch ngây thơ của phụ thân.

"Nhất định được! Chúng ta phải có lòng tin mới được."

"Được rồi! Ta tin tưởng phụ thân, tốt nhất kế này thành công, bằng không Kiều Kiều sẽ bỏ phụ thân ở chỗ này không quan tâm, thoát đi cái nơi quỷ quái này, đi một mình hưởng lạc!"

"Phải phải phải! Nữ nhi ngoan." Aiz! Sao hắn có thể có một nữ nhi xấu xa như vậy? Quan đại thần thật muốn khóc.

~~~~~

Kể từ lần trước Đình Kiếm Thư trên chóc xích ưng bắt thành bị nó chinh, bây giờ nàng tóm được cơ hội liền vắt hết óc phải phản công trở lại, nhưng lại gây ra không ít trò cười. Do Mạc Kế Nghêu biết rõ Đình Kiếm Thư ghét không khí trầm lắng trong cung lại vô cùng nhàm chán, sợ nàng nghĩ ngợi lung tung hoặc thừa dịp hấn không chú ý lại chuồn đi ra ngoài cung, đối với trò bịp bợm của nàng nhiều lần muốn chinh xích ưng cũng không ngăn lại hành động, dù sao hấn cũng biết xích ưng chịu không nổi, đành phải ngầm đồng ý cho nàng hoành hành làm cản chỉ huy thị vệ khắp nơi.

Cũng vì vậy, nhờ phúc của Đình Kiếm Thư, cả hoàng thành cũng theo đó náo nhiệt lên, tất cả mọi người không còn phải đối mặt với sự lạnh lùng và khắc khe của Ứng Vương nữa, mỗi ngày mọi người đều có đề tài mới, "Trò đùa mới" để nói, cả tòa hoàng thành tràn ngập bầu không khí sôi động, làm Mạc Kế Nghêu cũng không nhẫn tâm cưỡng bách Đình Kiếm Thư giữ "Hình tượng thực nữ" nữa, vì vậy mà cuộc sống của mọi người cũng không tồi!

Mạc Kế Nghêu đắm mình trong những niềm vui của cuộc sống vui vẻ này thì tất cả mọi người cũng nhận thấy được rằng Ứng Vương cũng đã thay đổi, hóa ra ngoại trừ Ứng Vương cười lạnh ra, cũng có thể cười đến mức rất tình cảm, rất ôn nhu a! Ngoại trừ đôi mắt có khí thế bức người ra, còn có thể "phóng điện" khuôn mặt cũng đưa tình nha! Công lao này đều thuộc về Ứng Phi do thiên thần ban tặng a!

Đến từ thiên giới chính là không giống với con người, quan trọng là cái gì cũng ngạc nhiên kỳ lạ, luôn luôn biết nhiều chuyện hơn so với dân chúng phàm trần bọn họ, mặc dù, thỉnh thoảng Ứng Phi không biết gì cả gần như là người ngu ngốc, nhưng, cũng không thể trách nàng, Ứng Phi sinh trưởng ở thiên giới đương nhiên là không biết cuộc sống ở trần gian a! Đây là lý do mọi người nhận định không để ý phản đối Ứng Phi, dĩ nhiên bản thân Ứng Phi không đồng ý rồi!

Trên cơ bản, Đình Kiếm Thư đã bỏ cuộc nhiều lần lập đi lập lại giải thích nàng không phải là chi nữ của thiên thần gì đó, đến từ thiên giới là luận điệu hoang đường.

Ý đồ của nàng là nói cho những người vừa ngây thơ vừa mê tín này, nàng không phải là đến từ thiên giới, thế nhưng, cho dù nàng nói đến vỡ miệng, bọn họ vẫn tin chắc rằng thế kỷ 20 là 'một cái chỗ nào đấy' của thiên giới, nàng thật sự đã bị bọn họ đánh bại rồi! Hướng về phía Mạc Kế Nghêu đòi cứu viện, mỗi lần nhắc đến chủ đề nhạy cảm này, sắc mặt của hấn liền hết sức khó coi mà giữ im lặng, cho nên, nàng suy nghĩ quyết định vui vẻ cùng với mọi người, để tránh nàng phiền muộn.

Mạc Kế Nghêu ngầm đồng ý, Đình Kiếm Thư bắt đầu "Lộ ra nguyên hình" đứng đầu một vùng giương oai khắp nơi, suốt ngày giống như một con chim hoang dã chạy ở trong hoàng thành, dạy cho mọi người một số trò vui mới mẻ và kích thích, trước đây ở thế kỷ 20 thì phần lớn nàng chưa có thứ qua dựa vào kiến thức ít ỏi tự tiêu khiển đám người ngu xuẩn này, bây giờ nàng lại làm không biết chán.

Đình Kiếm Thư vất vả mà đi khắp nơi tác động "tuyên truyền", bốn phía bên trong thành lưu hành những thứ như bóng đá, bóng chày, bóng rổ, chỉ có điều đánh tới đánh lui, đá tới đá lui đều là các quả bóng màu của các kích cỡ khác nhau mà thôi, hắc hắc! Vì đại một chút, thậm chí còn có loại siêu cao cấp "Golf"! Tại sao nói là loại siêu cao cấp? Ai kêu Đình Kiếm Thư đem Dạ Minh Châu giá trị liền thành lấy ra dùng làm Golf? Không cần Mạc Kế Nghêu bày ra sắc mặt cũng không còn người có can đảm đi chơi, nhưng, lại không có ai phát hiện Mạc Kế Nghêu lại "Lấy bản thân làm một kẻ trộm" mà cùng Đình Kiếm Thư hai người ở trong tầm cung chơi mấy cục nhỏ.

Nói về việc dưới sự tích cực "giáo dục lại" của Đình Kiếm Thư, trò chơi giải trí bên trong hoàng thành thật sự là lớn mạnh vượt bậc, tiến triển cực nhanh, xem ra lưu vào dân gian cũng là chuyện sớm hay muộn.

Gần đây, Đình Kiếm Thư lại cao hứng vạch kế hoạch lớn lao "Gây cảm giác hài hước", mà dạy mọi người kể chuyện cười, còn chơi trò đồ vui chơi câu đố, dạy tư tưởng cũ kỹ, trói buộc bên trong "người xưa" mọi người ngoài ngen hòng nhìn trần trụi còn trần đầy hiểu kỳ về trò mới này. Mới vừa tiếp xúc, mọi người như là con vịt nghe sấm có nghe không có hiểu, nhưng, mấy lần đối trận nhau, từ quân gia cho tới người hầu quét dọn đều càng chơi càng mê, dần dần mà đẩy lên một luồng sóng, thịnh hành cả tòa hoàng thành a!

Mạc Kế Nghêu đã từng hỏi Đình Kiếm Thư, nói: "Tại sao ngươi phải dạy mấy trò chơi chưa từng có cho bọn hạ nhân? Nhìn ngươi dạy bọn họ chơi đùa bắt đồ vật đến không rảnh."

"Này có thật nhiều có lý a!"

"Ngà? Nói nghe một chút."

"Thứ nhất, ta đang chán a không có việc gì làm a; thứ hai, trách ngươi làm người thất bại, làm cho bên trong hoàng thành không khí trầm lắng, một chút sức sống, thú vị cũng không có, ta giúp người kéo một chút không khí trong lành nha, ngươi xem, bây giờ thật tốt oa! Tất cả mọi người rất vui a; thứ ba

nha, chính là sự khác biệt tư tưởng quá sâu, cuộc sống của thời cổ đại quá hà khắc một chút lạc thú cũng không có, hoặc ít hoặc nhiều ta làm cho mọi người hoạt động bộ não, huấn luyện một chút trí tuệ, sẽ trở nên thông minh cơ trí chút a!" Đinh Kiếm Thư bày ra cái bộ dáng thật vĩ đại của nàng, trên thực tế, nàng sớm đã đem mình xem như vị cứu tinh mà tự mình bái lạy a!

"Sự khác biệt?"

"Ai nha! Ngươi 'lạc hậu' a! Thúy Hương người ta cũng biết 'sự khác biệt' là ý gì rồi đó! Ngươi là lão công của ta nha! Không thể hỏi gì cũng không biết."

Cái gì cùng cái gì? Chê hấn "lạc hậu"? Nàng mở miệng ngậm miệng đều là những từ ngữ gì đó đến từ thiên giới của thế kỷ 20, những gì hần hiểu được ít hơn so với những người khác? Cũng không ngậm lại là người đáng thương chỗ nào, hàng đêm nghe nàng lải nhải "Dạy ngôn ngữ"?

Người kia không phải là hần uy nghiêm dần dần mất đi—— Mạc Kế Nghêu sao? Mạc Kế Nghêu nhũn mảy mà nhìn chằm chằm Đinh Kiếm Thư.

"Tiểu thư, thật sự là ngươi càng ngày càng coi trời bằng vung rồi, ta sẽ thận trọng suy nghĩ có nên hạ lệnh cấm hết thầy mọi thứ không thuộc về hiện tại hay không, bao gồm ngôn ngữ không có chút ý nghĩa nào."

"Gì mà? Không thể nào! Hãy nhớ rằng ngươi cũng chơi golf!"

"Còn dám nói, ngươi đã đánh vỡ chừng mười viên dạ minh châu rồi, không phải là ta muốn nói ngươi, tuy là ta có đủ khả năng, nhưng đó cũng là một sự lãng phí nghiêm trọng và quá mức xa xỉ, ngươi cảm thấy thế nào?"

"..... Đúng, ta rất xin lỗi..... thật xin lỗi..... Ta không nên..... Ta sai rồi.... Lần sau ta sẽ không....."

Không, ta sẽ không chơi đồ vật có giá trị nữa, ngươi nhắc tới, ta thực nên kiểm điểm rồi, ta..... Ta biết mình đắc ý vênh vao." Đinh Kiếm Thư thật đúng là vô cùng hối hận mình không biết nặng nhẹ.

"Tiểu thư, chỉ cần ngươi không chơi đùa với lửa, làm trái lễ giáo, ta sẽ không ngăn cản ngươi, giống như những thứ vận động thân thể này bản thân ta không phản đối, chẳng qua là, ở quan niệm trên đã có thể không thể tùy theo ngươi, Thúy Hương họ không thể so với ngươi là người thiên giới của thế kỷ 20, rất nhiều quan niệm không thích hợp với họ, dù sao họ sống ở phạm trần, phải tuân thủ quy tắc sinh tồn và lễ giáo trong cuộc sống, biết quá nhiều không nên biết đến, chưa chắc là chuyện tốt, ngươi biết không? Huống chi nơi này là trong cung hoàng thành, không thể bớt quy tắc kỷ luật, thoải mái hơn rất nhiều vẫn là theo quy củ."

Ra sao khi Mạc Kế Nghêu bắt đầu chấp nhận sự tồn tại của thiên giới chứ? Thời gian qua hần không tin quỷ thần, cuối cùng đối mặt với Đinh Kiếm Thư từ trên trời giáng xuống thình thoảng cảm thấy nghi ngờ, một mực không hề phản đối nói đến quỷ thần, là hần thay đổi mê tín rồi sao? Không thể nào?

Đinh Kiếm Thư một bộ dáng sấm hồi nói:

"Không nghĩ tới giải thích của ngươi tỉ mỉ như thế, ta chỉ biết nghĩ đến vui vẻ mà dạy hư bọn họ, chưa từng chú ý tới chuyện nghiêm trọng....." Nàng áy náy sắp phải khóc ra rồi. Mạc Kế Nghêu không nghĩ tới thế tử lại vì vậy mà tự trách mình không thôi, nhìn nàng sắp khóc, hần cũng rất đau lòng! Vội vàng an ủi: "Không nghiêm trọng như vậy nha! Đầu phải dạy hư bọn họ đâu? Đừng buồn, àn?" Mặc dù, những điều được hần nói dường như là rất nghiêm trọng.

Nói chưa dứt lời, sau lời nói đó nước mắt của Đinh Kiếm Thư bắt đầu tràn ra, lần đầu tiên Mạc Kế Nghêu thấy nàng "Khóc lóc nức nở" như vậy, làm hần vừa đau lòng không dứt vừa lúng ta lúng túng mà đỡ nàng, hần cũng phát hiện mình lơ đãng ái thể, hóa ra cũng có một trái tim mảnh khảnh a!

Từ cuộc đối thoại lần trước, Đinh Kiếm Thư liền không tái thực hiện "Gây cảm giác hài hước" gì đó, không có dạy chọc cười, sau đó ngậm lại, có lẽ tư tưởng thuần chân của bọn người hầu là tốt hơn nhiều, cái loại người này ở thế kỷ 20 là tìm không được a! Ngược lại chính nàng bắt đầu hăng hái tìm hiểu hoàn cảnh của triều Thiên Ưng Vương, cuộc sống như thế cũng là hết sức thú vị, nàng còn thường oán trách mình không có sớm phát hiện ra nó!

Mặc dù tình huống đại nghịch chuyển, mỗi ngày vẫn là có truyện cười mới nhất ra lò, đều là mấy chuyện ô long của Ưng Phi cảnh vàng lá ngọc càng giúp càng bẽ bọn?, Bằng không chính là Ưng Phi dường như vĩnh viễn không có chừng mực, gần giống như không biết chuyện, làm mọi người cười bể cả bụng, khiến Ưng Vương lắc đầu thờ dài, hết lần này tới lần khác thình thoảng thì Ưng Phi lại quẩn lấy Ưng Vương hỏi, nói nàng làm tốt lắm không, làm cho Ưng Vương lắc đầu cũng không phải, gạt không cũng không phải, chỉ sợ không cẩn thận lại đã thương người vậy cũng thương xót nàng liên tiếp bị thương lòng tự trọng.

Thời gian cứ như vậy từ từ mà trôi qua, thoảng cái mà đã chuyển đổi mùa, trong nháy mắt đã là giữa mùa hạ nóng rực, ve sầu, ếch, bắt đầu tiếng huyền ảo sôi nổi thường xuyên, ao sen đã sớm là một mảnh hoa sen đua nở.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

"Không chơi! Ta từ bỏ....." Đinh Kiếm Thư mặt mũi đến mức giống như con chó dường như ngồi sững ở trên ghế đá cẩm thạch.

"Thế nào? Nghị lực tràn đầy của ngươi cũng biết mệt?" Mạc Kế Nghê vừa thưởng thức trà thơm, vừa trêu ghẹo mà nói móc tính hiếu động của thê tử.

"Aiz! Coi như là ta còn có tự mình biết mình, biết đích xác nghĩa 'giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời', sớm chấm dứt ngược đãi khốn khổ của bản thân!" Đinh Kiếm Thư tiện tay lấy một miếng bánh ngọt, rất mạnh mẽ mà một ngụm giải quyết nó.

"Coi chừng nghẹn, sao thói quen xấu này luôn không sửa vậy?" Mạc Kế Nghê không khỏi nhún mày.

"Được rồi, được rồi, lần sau chú ý là được." Nói tới nói lui, làm cứ làm, Đinh Kiếm Thư tùy tiện nhét vào miệng, lại là một khối trà đông lạnh. Mạc Kế Nghê thấy tình huống như vậy cũng chỉ có lắc đầu, trở lại vấn đề chính mới phải "Lần này ngươi lại cho học cái gì nữa?"

Ngươi đã thất bại nhiều lần rồi, từ bỏ giữa chừng, làm trận bỏ chạy cũng không phải là ít, thù thù thù qua rồi, đàn cầm qua, lễ nghi cung đình nhiều như thể cũng đã đọc qua, không có gì là ngươi thành công vượt qua, mỗi ngày đều có chuyện, chuyện cười huyền ảo càng ngày càng nhiều hơn! Tiểu thư, ta cũng không đòi hỏi ngươi thay đổi chút gì, đừng ép buộc bản thân thay đổi, nhất là đừng cướp đoạt công việc của thị nữ và người hầu, sẽ làm hư bọn họ."

Sẽ không nhìn thấy vị Vương Phi ấy sẽ giống như thê tử của hần một dạng không có dáng vẻ, cũng không còn nhìn thấy vị vương phi ấy sẽ giống như thê tử của hần một dạng không có hình tượng, nhưng có thể chiếm được lòng dân, Kiếm Thư đối với bọn người hầu thân thiết hòa nhã thú vị chứ! Nàng luôn luôn tôn trọng tất cả mọi người, cũng không la rầy ai, giận dữ mắng mỏ ai, cũng không trút giận sang người khác, mặc dù có thì nàng cũng bình thường 'kiềm' mà thôi, nhưng, nhất định là chuyện xảy ra có nguyên nhân. Nàng luôn luôn là ghét ác như cừu, thích bênh vực kẻ yếu — thường hay lo chuyện bao đồng, một bộ dáng của một sứ giả chính nghĩa hiền nhiên trung trị, với người có ý định khi dễ nàng, nàng sẽ cản trở lại, tuyệt đối không để cho người ta xem thường nàng!

Hoặc ít hoặc nhiều Mạc Kế Nghê cũng lĩnh giáo không ít, người rất có 'kinh nghiệm' so với hần, đầu lĩnh đầy Hoa Lạc Vân cùng Ô Lỗ quốc vương!

Kỳ thực Mạc Kế Nghê phát hiện Đinh Kiếm Thư chính là một người - một nhân vật xung động, làm việc thường là tiền trạm hậu tẩu. Nhanh nhẹn nhanh miệng hơn còn muốn lệnh miệng không ngăn cản, lại rất tỏ rõ miệng lưỡi cực nhanh, nhưng, lại càng tiêu chuẩn hơn là miệng dao găm của nàng, lòng dạ hủ, biết dùng những lời nói ngoan độc kia dọa dẫm hủ người làm người ngán người sững sốt, trong mười câu thì có chín câu rườì là nhất thời nổi đóa đặt điều. Chuyện phiếm vô ích của nàng cũng là một trong tay nghề a!

Cô nàng này cũng rất ham học hỏi, lại rất hay thay đổi kiên cố mới nói cũ, phạm là giành được gì đó, qua không lâu sau sẽ sớm mất đi những mong muốn và niềm đam mê ban đầu, nàng sẽ không vứt bỏ chúng nó, chỉ biết 'thật tự nhiên' mà lạnh nhạt thay đi 'niềm vui mới' chúng nó, chờ một ngày nào đó nàng nhất thời cao hứng, sẽ lại một lần nữa thích những thứ 'tình yêu cũ' này. Mạc Kế Nghê không khỏi phải gánh chịu khi nào thì nàng sẽ mất đi khẩu vị đối với vị lang quân đẹp trai này? Nhưng, hần sẽ không tha người.

"Này! Ngươi đang nghĩ gì đó? Hồn quay về a! Ba hồn bảy vía của Mạc Kế Nghê mau trở lại a....." Đinh Kiếm Thư dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn lắc lắc ở trước mặt như đi vào cõi thần tiên của Mạc Kế Nghê.

"Tiểu thư, nghiêm chỉnh chút." Sao thê tử của hần luôn học không được đoạn trang hiền thực chứ? Giả bộ giả vờ giả vịt còn có thể, lâu sẽ lộ ra nguyên hình..... Aiz! Quên đi, là hần thừa nhận rồi, ngược lại bộ dáng này của nàng hoàn toàn đáng yêu.

"Là bản thân ngươi nói một nửa đi vào cõi thần tiên đi đến nơi nào cũng không biết a! Là ta có lòng tốt đánh thức ngươi." Bộ dáng của Đinh Kiếm Thư uy khuất một lòng tốt không có được hồi báo.

"Đúng, là ta không đúng được chưa?"

"Vốn là thật!"

"Vậy đến tốt cùng là ngươi lại ăn đau khổ gì? Bại bởi cái gì nha?"

"Còn không chính là thua ở 'xã giao'! Ta mời nhóm quý tộc phu nhân đến tạo mối quan hệ đối nhân xử thế, vốn định xem xem những phu nhân này ngày thường lấy gì làm tiêu khiển..... Há lại đoán, ông trời của ta a! Họ mở miệng không phải là so châu báu, so phong thái, chính là so gia sản, so gia thế, rất thô bỉ a, so với ta càng không biết kiềm chế nha!"

"Nga?" Mạc Kế Nghê ý bảo Đinh Kiếm Thư tiếp tục.

"Còn có, rốt cuộc ta cũng lĩnh giáo được 'người nhiều chuyện' lợi hại rồi, họ sẽ đông gia dài, tây gia ngắn, tịnh ở sau lưng phật tử này nọ, cũng không biết; là thật hay giả, thêm nắm thêm muối mà thêm lung tung một lần, ta thấy trắng đều bị nhuộm đậm thành đen rồi, thật là đáng sợ a!"

"Còn gì nữa không?"

"Còn nữa a! Họ hết sức có thể mà nịnh bợ ta, lấy lòng ta, nịnh nọt ta, ta nghe được thẳng rùng mình, trong lòng phát bực, ta tưởng là phu nhân là nói năng hữu lễ, cử chỉ tao nhã, trong đầu phu nhân có chút học vấn, nhưng, họ là một người so với một người khôn khéo lão luyện, lại hết sức tính toán, đâm đá nhau, có đôi khi trong lời nói của họ hoặc ít hoặc nhiều đều có đang dò hỏi hư thực của ta, có một số giọng điệu nói chuyện dường như xem ta là đũa ngọc, thật đáng ghét! Không có một người nào là đáng kết giao bằng hữu." Đinh Kiếm Thư khổ sở nói, cũng rất thất vọng.

Mạc Kế Nghê nhìn thấy đáy mắt thất vọng cùng cô quanh của nàng, trái lại hần nên kiểm điểm rồi, thời gian có thể bồi ở bên cạnh ái thê cũng không

nhiều, nàng lại không có bạn tri kỷ để có thể thi thắm, cuộc sống tự nhiên là đủ loại nhàm chán, cũng khó trách nàng mưu ma chước quỷ đặt biệt nhiều, không phải là để tiêu khiển cô đơn sao?

"Tiểu thư, người chỉ nhìn thấy mặt trái tình cảnh, thực ra thì dầu gì bọn họ cũng là vợ hiền của các đại thần, một người đơng gia chủ mẫu hiển nhiên không thể tỏ ra yếu kém rồi, hơn nữa người cũng mời sai đối tượng rồi, nên tìm thiên kim các phủ mới đúng, tuổi tác tính ra là xấp xỉ, cũng khá đơn thuần, sẽ không có những cái đầu tranh gia thế vô vị kia, nếu không thì hôm nào lại làm một cái tiệc trà xã giao mời thiên kim các phủ tiền cung đến?"

"Quên đi, nhất định họ rất đoan trang thực nữ, ta không thích hợp cái loại xã giao vòng lẩn quẩn này." Bộ dáng của Đinh Kiếm Thư thiếu hứng thú nói.
"Ta cảm thấy tốt hơn theo tính của cuộc sống một chút là được, quá câu thúc cuộc sống thật là khó nhai, sống một ngày bằng một năm."

Nhìn vẻ mặt có vẻ không quan tâm của nàng, nhưng, Mạc Kế Nghê lại không có quên đôi mắt không ánh sáng kia của nàng, hẳn biết nàng trông không và dường như càng lúc càng thường xuyên thờ dài.

"Tiểu thư, nói cho ta biết, người rất cô quạnh có đúng không?" Hắn nắm lấy tay của nàng, dùng ánh mắt cực thâm trầm nhìn nàng chăm chú.

"Cô quạnh? Đại khái đi!" Thế nào, trên mặt của nàng có ghi ra sao?" Ta không thể lúc nào cũng kèm ở bên cạnh người, người có nhớ ta?"

Hai gò má của Đinh Kiếm Thư hồng lên, trong lòng gào ta một trăm lần: dĩ nhiên có! Rất nhớ, rất nhớ người a! Thế nhưng miệng nói một đường tâm lại nghĩ một nẻo, con vịt cái bướng nói: "Ít tự miễn, chẳng qua là cảm thấy nhàm chán mà thôi."

"Những ý nghĩ lúc trước người dạy bọn người hầu chơi đùa không thích nữa?"

"Ngày ngày chơi, chơi lâu cũng mệt mỏi, lười rồi, càng thích ứng với cuộc sống ở đây dường như sẽ càng nhàn rồi." Đó là sự thật, gần đây nàng bắt đầu lại dờ ra, cũng nghĩ đến người nhà ở thế kỷ 20.

Mạc Kế Nghê không nói, chỉ ôm lấy Đinh Kiếm Thư vào lòng, nàng cũng không phản kháng, không nói lời nào.

Mạc Kế Nghê quyết định tạm thời đem quốc gia xã tắc đặt ở hai bên, kéo ái ân ở giữa, nghĩ rằng hẳn nên lấy hành động đến bày tỏ tình yêu của hắn mới phải! Luôn hô lớn tuyên ngôn tình yêu dường như vẫn còn không chinh phục được trái tim ương ngạnh của Kiếm Thư. Những ngày này, ngoại trừ nàng chấp nhận cái biến không ít quan hệ thân mật của hai người ra, cũng không còn nhiệt tình mấy với hắn, sẽ không chủ động qua ngã vào lòng, ngay cả lời tâm tình cũng keo kiệt cho mờ miệng, chớ nói chi là sẽ chuộng hắn một chút, mỗi lần đều là hắn chủ động xuất kích, ầu! Xem ra hắn nên lại thêm sức lực rồi, nếu không, y theo cá tính có mới nói củ của Kiếm Thư.....

Aiz..... Khi nào thì Thư của hắn mới vì hắn mà thể hiện nhu tình của nàng chứ? Khi nào mới có biểu hiện quan tâm với hắn chứ?

"Tiểu thư, người thật sự là cố chấp a! Rõ ràng trái tim chấp nhận ta, chung tình ta, vì sao cũng không biểu đạt ra ngoài chứ?"

Dựa vào trong lòng của trượng phu, Đinh Kiếm Thư than nhẹ một tiếng, chẳng qua là lời nói thành khẩn nói: "Chúng ta cũng là phu thê rồi, người còn muốn chứng minh cái gì?"

"Thư, tình yêu của ta, ta hi vọng nhận được tình yêu của người, trái tim của người, vì sao không thuận theo trái tim mà yêu ta? Chủ động hướng về phía ta làm nũng một chút cũng không chịu sao?"

Đinh Kiếm Thư nhìn đôi mắt thâm tình của Mạc Kế Nghê. "Người, người hi vọng ta hướng về phía của người làm nũng?" Quả thật là khó tin a! Một nam nhân như vậy!

"Dĩ nhiên, ta thích người chủ động thân mật hơn, thế nhưng, người chưa bao giờ như thế."

Cái ý nghĩ - yêu thương kia càng tràn đầy hơn ngày trước, Đinh Kiếm Thư làm sao không chú ý tới?

"Tại sao người lại yêu ta? Người không nên yêu ta!"

"Người cũng yêu ta, không phải sao?"

Đúng vậy a, nàng cũng yêu hắn rồi nha! "Thật sự là mình trong trong chốn u minh nhất định tốt?" Nên buông ra để yêu chứ! Nàng không thể ích kỷ như vậy.

"Đúng vậy! Nhất định là."

"Ta rất ích kỷ đúng không? Cơ hồ đều không bỏ ra."

"Ta không quan tâm, nhất định ta có thể làm cảm động lòng của người, giải cứu tình yêu bị giam cầm của người, loại bỏ chương ngại tâm lý của người."

Thư, đem tương lai của người giao cho ta chứ!" Mạc Kế chân thành nói.

Đinh Kiếm Thư cảm động đến rơi nước mắt, mặc cho Mạc Kế Nghê hôn tới giọt nước mắt nóng hổi của nàng.

"Bảo bối, đừng khóc, đừng khóc....."

Lần đầu tiên, Đinh Kiếm Thư chủ động dang ra nụ hôn của nàng hồi báo hân, hai tay siết vào vòng eo thắt lưng của hân, làm Mạc Kế Nghê hết sức kinh ngạc!

"Thư....."

"Ta chưa có nói cho người biết, ở trong lòng của người rất hạnh phúc? Có nói cho người biết, ta rất muốn ở cùng với người hay không?"

Ta, ta cũng yêu người!"

"Nói lại lần nữa!"

"Ta yêu người, Nghê....." Đinh Kiếm Thư chắc chắn nói, ở trong lòng cũng kêu hô qua ngàn lần vạn lần người yêu ả danh.

Mạc Kế Nghê không cách nào hình dung nội tâm mãnh liệt, chỉ có thể một lần lại một lần mà hôn người trong lòng, gát gao mà ôm thân thể mềm mại của người ấy, mà người yêu của hân cũng đang nhiệt tình mà hưởng ứng hân, tình triều bộc phát bao phủ hết thảy suy nghĩ, bọn họ chỉ nghĩ muốn có được đối phương, không hề giữ lại mà giao ra tất cả tình yêu cho đối phương a!

Bọn họ lưu luyến không rời mà tách ra, nhưng, Mạc Kế Nghê không chút do dự ôm lấy thê tử yêu dấu quay về tấm cung.....

~~~~~

Vì để bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn với ái thê, Mạc Kế Nghê quyết định mang nàng viếng thăm nơi tâm linh của Ứng Cốc — — phong cảnh núi non hoàn toàn tự nhiên. Cũng giống như là chính thức mang Đinh Kiếm Thư du ngoạn Ứng Cốc, nói là mang nàng xuất cung hít thở không khí cũng không quá đáng.

Mạc Kế Nghê nghĩ tới lúc hân nhắc tới việc này với ái thê thì bộ dáng của nàng vô cùng hưng phấn lại nhảy nhót không thôi, lần đầu tiên hân nhìn thấy. Thấy nàng vui vẻ như vậy, Mạc Kế Nghê cũng nhiễm phải hưng phấn trước nay chưa có, làm hân đối với chuyến ra ngoài lần này cũng bắt đầu mong đợi.

Thế nhưng, Kiếm Thư tính cái đó.....

"Ta muốn cười ngựa!" Hai tay của Đinh Kiếm Thư cứng rắn lôi kéo sợi dây thừng cười ngựa yêu của Mạc Kế Nghê, lại rất nóng lòng xuất phát nói.

"Ngồi xe ngựa." Mạc Kế Nghê bày ra sắc mặt, không cho phản bác nói.

"Cười ngựa!" Đinh Kiếm Thư không chịu khuất phục, nàng muốn cười ngựa.

"Lại không nghe lời, ngồi xe ngựa." Mạc Kế Nghê vẫn không thuận theo ý tứ của thê tử, thê tử cần phải lấy phu là trời, phu sướng phụ tùy nha, sao thê tử của hân vẫn cứ làm trái lại với hân chứ? Luôn luôn ra lệnh quen rồi tất nhiên là Mạc Kế Nghê không thể đồng ý, hơn nữa hân đã có lý do thích đáng.

"Cười ngựa, cười ngựa! Ta muốn cười ngựa."

"Được, ta hỏi người, người có thể cười ngựa? Hơn nữa chúng ta muốn đi nơi ấy phải đi nhiều đường núi, người được không?"

"Ta..... Ta....." Tất nhiên nàng sẽ không cười ngựa nữa!

"Xem đi! Người sẽ không cười ngựa nhưng lại âm ỉ muốn cười, ngồi xe ngựa tốt."

"Không muốn nữa! Ta mới không ngồi 'tù rương'! Vừa nhảm chán, lại vừa buồn bức, cũng không có gì chơi, cười ngựa có nhiều thú vị nha, hơn nữa ta chưa từng cười qua mà! Thật vất vả bắt được cơ hội hiếm hoi này, bỏ đi rất tiếc nha!" Đinh Kiếm Thư đem cơ hội lần này hình dung rất giống như chỉ có một lần, bỏ lỡ sẽ không có nữa.

Đinh Kiếm Thư lập tức giả bộ một bộ dáng hết sức ủy khuất, thật cố gắng mà tạo ra nước mắt, tiếc là, ngay cả nặn cũng không ra một giọt nước mắt tiêu biểu, nhưng, nàng lại khẽ cắn môi dưới, cúi thấp đầu, thoát nhìn dường như tự âm thầm nước mắt ròn ròn. Mạc Kế Nghê sớm đã nhìn ra trò lừa bịp của nàng rồi, cũng không phải là lần đầu tiên nàng dùng chiêu này, gạt được? Người lại không lừa được hân. "Thư, đừng giả bộ."

"Không giả bộ sẽ không giả bộ, người thông minh như vậy để làm chi? Sao không giả vờ một chút a, dù sao ta cũng không ngồi xe ngựa."

"..... Sao người khó hầu hạ như vậy a? Rốt cuộc là người lớn, hay là ta lớn?"

"Đương nhiên là.... Người lớn." Hai chữ 'người lớn' này, Đinh Kiếm Thư ngượng ngùng mà thấp giọng, dù sao Mạc Kế Nghê cũng là người đứng đầu là vua của một nước.

"Người còn nhớ rõ a? Ta nghĩ người sớm đã quên."

"Vốn là ta đã quên, là người nhắc tới ta mới nhớ."

"Ngươi....." Mạc Kế Nghêu thật không biết là có nên ra sức đánh cái mông của nàng hay không? Hay là chửi mắng nàng một trận, sắc mặt của hắn không được tốt nói: "Ngươi có thể sánh bằng ta còn không coi ai ra gì, hóa ra là cười đến trên đầu của ta?"

"Không có oa! Ta chính là rất biết thân biết phận." Đinh Kiếm Thư oan uổng nói.

"Vậy ngươi đem lời của ta mà đặt ở đâu?"

"Thì ở cái lỗ tai! Thính lực của ta là nhất đẳng. Rốt cuộc chúng ta có đi hay không nha?" Đinh Kiếm Thư không có chờ được rồi, cứ ngồi trên lưng ngựa thôi, có khinh công nàng muốn leo lên lưng ngựa là chuyện dễ dàng.

Nhìn nhìn! Nha đầu kia vốn đem lời nói của Mạc Kế Nghêu xem như lỗ tai ngựa đồng phong.

"Nha đầu! Ta đồng ý cho ngươi cười ngựa rồi? Ngươi cũng thật tự động." Mạc Kế Nghêu ngồi ở trên lưng ngựa đối diện thê tử bất đắc dĩ nói.

Thành thật mà nói, ái thê muốn cười ngựa như vậy, hắn thật không nỡ làm cho nàng thất vọng, lại thấy nàng đã sớm phối hợp tự theo sát con ngựa chơi, tò mò mà động sờ sờ, tây sờ sờ, bộ dáng rất vui vẻ — nếu con ngựa kia đá cũng không đá nàng, Mạc Kế Nghêu cũng đã phải đồng ý.

"Chúng ta mau xuất phát có được hay không?" Đinh Kiếm Thư cho rằng trọng phụ cho phép nàng cười ngựa. Mạc Kế Nghêu thở dài, dặn dò nói mấy câu với thiên ung thập nhị kiệt ở phía sau, liền nhảy lên cười con ngựa kia của Đinh Kiếm Thư.

"Oa? Ngươi đừng theo ta cướp ngựa a!"

"Nương tử, ta xem là ngươi đoạt ngựa của vi phu ta chứ!" Làm rõ ràng tình hình.

"Là ta lên trước, chính là ta." Mặt của Đinh Kiếm Thư không đỏ, hơi thở không gấp nói, còn là một bộ dáng rất tự nhiên. "Bản về trước sau, nó cũng theo ta năm năm rồi, vốn chính là ngựa cười của ta." Mạc Kế Nghêu là đối đáp theo Đinh Kiếm Thư. "Nào có người tính dạng này?"

"Ta còn hỏi ngươi a!" Nàng không nên nói bốp méo?

"Được, cho dù là của ngươi thật, nhưng cũng là của ta a!"

"Không nhất định sao?"

"Ai nói? Tài sản của phu thê vốn là cùng chung sở hữu!"

"Ai quy định? Mặc dù ta không quan tâm ngươi có được đồ đạc của ta."

"Mặc kệ a! Dù sao của ngươi cũng chính là của ta! Đây là thiết luật không thể thay đổi, ta không có nói qua cho ngươi sao?" Đường như quên tuyên bố chứ? Đinh Kiếm Thư nghiêng đầu để suy nghĩ một chút có nói cho trọng phụ biết chuyện này chưa.

Mạc Kế Nghêu đối với thê tử của mình chắc là không biết keo kiệt, nếu nàng muốn gì, hắn liền cung nàng cái nấy, hắn sẽ không phản đối cái mà thê tử gọi là 'thiết luật' này, nhưng.....

"Nga? Ta không phản đối của ta chính là của ngươi, vậy..... Của ngươi chính là của ta rồi?" Vậy mới công bằng a.

"Nga — — ngươi sai rồi." Đinh Kiếm Thư đắc ý lắc lắc tay.

"Không đúng sao?"

"Ta quên nói cho ngươi biết quy định toàn văn này."

"Còn có đoạn sau sao?"

"Đương nhiên rồi! Phương châm của ta là: 'Của ngươi chính là của ta, của ta vẫn là của ta.'" Đinh Kiếm Thư vênh mặt nói, giờ trò vô lại mà tuyên bố.

Vậy..... loại phương châm này là gì? Nha đầu kia còn thẳng cho hắn 'áp bá', theo hắn thấy, nàng mới là thổ phi, cường đạo nha! Quả thực là ăn chắc hán, chỉ có điều..... hắc hắc hắc.....

"Phải không? Ta ủng hộ ngươi!"

"Thật hay giả? Chắc chắn chắc." Đinh Kiếm Thư tà ác nhìn trọng phụ từ trên xuống dưới. "Ngươi cũng không phải là dê béo bình thường nha, nhiều tiền, quyền lớn, người tuấn, kỳ trân dị bảo cũng không ít, giá trị phi phạm đầy! Thực sự là ta đào được mỏ vàng rồi, kim quý tề!" Đinh Kiếm Thư hài lòng mà vỗ vỗ trong ngực rắn chắc của trọng phụ.

"Cũng không phải là không! Kim quý nương tử." Mạc Kế Nghêu tà tà cười nàng.

"Thật là khó nghe a!" Đinh Kiếm Thư bất mãn mà cau mày nhăn mặt. "Ngươi cười thật là tà môn, tràn đầy gian xảo....."

Nàng ngửi được mùi nguy hiểm.

"Không có oa! Ta chính trực như vậy, bắt quá, ta phải nhắc nhở ngươi một chút." Hắn cười đến mức rất đắc ý, cho dù thê tử của hắn muốn làm là yêu quái Tề Thiên Đại Thánh, vậy hắn chính là Phật Như Lai thần thông quảng đại, nàng lật thế nào cũng lật không ra lòng bàn tay của hắn. Ta đã sớm tuyên bố qua ngươi thuộc về ta rồi!"

Đúng a! Sao nàng không nghĩ tới? Nói tới nói lui, biện tới biện lui, vẫn là Mạc Kế Nghê ngồi hưởng ngư ông đắc lợi nha! Chỉ có nàng tiền mất tật mang.

"Không công bằng! Ngươi xấu."

"Ha ha ha..... Là ngươi giờ trở vô lại chứ!"

"Là ngươi gạt a!"

"Được rồi! Tranh cãi nữa nơi đó cũng đi không được." Đột nhiên Mạc Kế Nghê đá vào phía bụng ngựa, con ngựa hí một tiếng, chạy gấp ra cung, chỉ thấy Đinh Kiếm Thư liền kinh hô một tiếng, vội vàng ôm chặt lấy Mạc Kế Nghê đang lạnh lạnh mà cười.

Hai người kia hoàn toàn đã quên một ít? Mọi người nhìn thấy bọn họ từ tranh cãi đến xuất cung, Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt kinh ngạc về chuyển biến cực lớn của Mạc Kế Nghê, bắt đầu khi nào thì? Ưng Vương của bọn họ lại trở nên 'nhân tính hóa' như vậy? Nụ cười kia càng ngày càng nhiều a!

Trái lại đám thị nữ Thúy Hương kia coi như không thấy gì, tóm lại một câu, chính là ma lực của ái tình a! Nhưng thật ra bọn họ không khỏi kinh ngạc với Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt vì sao chưa đi theo chứ? Chẳng lẽ cứ như vậy tro mắt mà nhìn tới thượng Ưng Vương tách hai người đơn độc ra cung sao?

~~~~~

"Mạc Kế Nghê mang theo thê tử thúc ngực bay như tên bắn, chạy vào giữa rừng núi rậm rạp xanh biếc, bởi vì đường núi gấp ghe quanh co làm người ta xóc nảy không thôi, tiếng gió rít qua lỗ tai làm Đinh Kiếm Thư bắt đầu sợ cái loại tốc độ lao nhanh này, hơn nữa nàng ngồi phương tiện giao thông là con ngựa thời cổ đại, mà không phải là xe chạy đầy đường của thế kỷ 20, cái loại chấn động này so với động đất càng đáng sợ hơn làm xương cốt của nàng bị dao động tan tác! Sớm biết thì ngoan ngoãn mà ngồi 'tù rương' vậy, bắt quá, theo Đinh Kiếm Thư thấy, đi loại đường núi này xe ngựa không có chức năng chống sốc, chỉ sợ cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, còn có thể làm nàng 'say xe'.

Tốc độ của Mạc Kế Nghê chậm lại, đi con ngựa làm cho con ngựa gọn gàng mà tiến vào một cái lối đi bí mật, thăm dò vào chính là tầng tầng rừng cây tự nhiên làm thành một bức bình phong che chở chốn bình yên tiên cảnh.

Đội sau khi bọn họ hoàn toàn tiến vào chốn lãnh thổ bình yên tiên cảnh này, Mạc Kế Nghê ghim cương ngựa dừng lại, nhảy xuống trước sau đó lại ôm Đinh Kiếm Thư xuống ngựa, tiếp đó vỗ nhẹ cái lưng ngựa, con hắc mã kia liền tự động rời đi.

Đinh Kiếm Thư không rồi mà quan tâm con ngựa kia chạy đi đâu, bởi vì nàng đã bị hết thấy trước mắt hàng phục rồi!

Đập vào trong mắt của nàng chính là một đám khói mây mù lượn lờ, núi non sừng sững khí phách, bầu trời tương khảm đóa đóa mây bay, ở xung quanh đồi núi xanh ngắt ướt át, là một vùng hoang dã tươi tốt phồn thịnh, tô điểm là một mảnh muôn tia nghìn hồng hoa nhi tự mình chiếm lĩnh làm dáng, lại có một dòng chảy trong vắt từ một đầu ngọn núi chảy qua nơi đây, nối tiếp bước về một phía cuối khác không rõ, gió nhẹ từ từ mà thổi khắp nơi, ngay cả những cây trúc xanh hoang dại kia cũng theo gió đong đưa, kèm theo là những bóng cây xanh tư thế phiêu diêu, ánh mặt trời âm áp vậy đến khắp mọi góc ngách, cũng ban cho cây trúc cái bóng dao động chập chờn, bên tai có thể nghe bốn phương tám hướng vọt tới tiếng chim hót riu rít tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng nước chảy róc rách, ở giữa sơn cốc nhộn nhịp tựa như ảo mộng, làm cho tinh thần người ta sáng khoái mà quên đi nỗi thế tục bụi trần, làm thanh tịnh tất cả các phiền muộn của người, phóng ra tâm hồn bị trói buộc khỏi bụi trần.

Nhìn thấy vẻ mặt say đắm xuất thần của nàng, không tự giác mà lộ ra nụ cười thâm, nàng như thể tản ra một luồng khí huyền bí cùng lực hấp dẫn, giống như tiên nữ lên lút xuống trần, lưu lại cái nụ cười kia làm người ta khó mà quên được, liền theo gió thổi nhẹ biến mất..... Suy nghĩ điều này, trong lòng của Mạc Kế Nghê ngân ra, chân mây căng thẳng, cả trái tim cũng nặng nề.

Từ khi nào thì hắn bắt đầu tin những thứ quỷ thần kia mà nói chứ? Nhìn hắn đem Kiếm Thư ví thành gì rồi? Nhưng, trước giờ hắn lại không có phản bác qua nàng đến từ thiên giới của thế kỷ 20, thật mâu thuẫn a!

"Nơi này là tiên cảnh sao? Quả thực là đẹp ngây người....." Đinh Kiếm Thư say sưa nói, nàng còn chưa hoàn hồn từ trong những thứ kia không cách nào hình dung xúc động, tất nhiên là không có phát giác Mạc Kế Nghê khác thường.

Đẹp ngây người? Có người dùng từ như vậy hình dung sao? Theo hắn nhận thấy chỉ có thể gọi đó là thế kỷ 20!

"Thích không?"

"Àn!" Đinh Kiếm Thư hết sức chắc chắn gật đầu, hưng phấn mà nói với trượng phu: "Nơi này thật là đẹp phải không, sẽ không phải có thần tiên mỹ quyến gì đó sống ở đây chứ? Tinh mâu của Đinh Kiếm Thư lóe sáng hết sức nóng bỏng.

Lại là thần tiên!

"Không có." Mạc Kế Nghê không vui lạnh lùng nói.

"Người làm sao vậy? Bị 'mất giọng một chút' cũng không cần như vậy a." Đinh Kiếm Thư rất khó hiểu hỏi, đã lâu rồi Mạc Kế Nghê không có dùng giọng lạnh như băng như thế nói chuyện với nàng, ngày hôm nay là cái gân cốt của hắn có cái gì đó không ổn?

"Mất giọng một chút" là cái danh từ gì? Hiện tại chỉ cần Mạc Kế Nghê vừa nghe ngôn ngữ gì đó thuộc về thiên giới của thế kỷ 20, hắn liền không cách nào bình tĩnh mà phát hỏa vô cớ.

"Tiểu thư, người đừng tái sử dụng từ không thuộc về nhân gian."

"Không có oa!" Người nào không ở trong nhân gian, nàng nói luôn luôn là 'tiếng người', nàng cũng không phải là thần tiên hoặc âm hồn, nói gì chuyện ma quỷ. "Sẽ không phải là ta quá tiên tiến, mà người quá lạc hậu, nghe không hiểu những từ thông dụng ta nói?"

Làm sao Mạc Kế Nghê có thể thừa nhận chứ? Hắn vận dụng ý nàng nói cũng chưa hiểu rõ hết, tuy là thời gian trước bị ép học không ít, nhưng 'từ thông dụng' của nàng có phần quá nhiều? Thay đổi tần suất cao đến dọa người, thật sự là một sự xúc phạm đến tài kinh luân đầy bụng người của hắn rồi, truyền đi ra ngoài có thể sẽ cười chết người.

"Tiểu thư, nói chuyện với người thật sự là quá không biết lớn nhỏ." Sắc mặt của hắn lại nghiêm nghị, không vui mà trách cứ thê tử. "Tức giận?" Thấy trượng phu không nói, vẻ mặt khó coi, Đinh Kiếm Thư tự biết không nên dùng văn chương vốn có vào lúc này, là nàng tự đuối lý, đành phải nhượng bộ a! "Được được được, đừng tức giận, tiểu nhân biết sai, được rồi chứ?" Nàng vỗ vỗ vai của hắn, đây là một động tác khó khăn, lão công của nàng thân cao ít nhất có 185 cm, mà nàng cũng chỉ có cao 165 cm.

Mạc Kế Nghê từ từ nhắm hai mắt, hai tai vòng ở ngực, một bộ dáng lạnh lùng đặc ý, ngay cả mở kim khâu nói chuyện dường như cũng quá lãng phí.

Lần đầu tiên Đinh Kiếm Thư thấy trượng phu kiêu ngạo như thế, nàng nhanh nhạy lập tức thay đổi lập trường vỗ về nói:

"Người đừng tức giận nha! Sao nhỏ nhen vậy? Còn khoanh tay! Như thế cũng không giống như uy phong lẫm lẫm, tự cho mình là phi phạm của người nha."

Mạc Kế Nghê vẫn không nói lời nào cũng không di chuyển.

"Này này này! Ta cũng đã phản bội lương tâm khen ngợi người như thế rồi, vẫn còn không hài lòng a?" Đinh Kiếm Thư muốn kích trượng phu, lại uống công vô ích. Aiz! Xem ra nàng đành phải bán đứng chính mình, sử dụng ra sát thủ (kim gian). "Cung ơi, phu quân anh tuần phong độ, người cũng đừng tức giận nữa, nương tử ta sẽ đau lòng a."

Ác—— nàng không thể tin được mình lại nói ra được lời buồn nôn như thế!

Mạc Kế Nghê nhin không được mà vẹo cười ra tiếng, không thể tưởng tượng được mình lại thất lễ như vậy. "Ha ha ha..... Ha ha ha....."

Đinh Kiếm Thư nghe được Mạc Kế Nghê cười nhạo tiếng cười ảm ở thành phần cao, tức giận đến giậm chân. "Cười cười cười! Cười chết được rồi, có cái gì buồn cười? Uống công ta không mần đến hình tượng mà làm cho người vui vẻ."

"Ta rất vui, nếu không thì làm thế nào cười?" Mạc Kế Nghê quét đi không vui trong lòng, vẻ mặt tươi cười mà ôm thê tử mãnh liệt.

"Nhưng, rõ ràng là người đang cười nhạo ta a!"

"Cũng là cười thôi, ai kêu âm điệu đó của người làm nũng như vậy, với cá tính của người vốn không hòa hợp, rất buồn cười."

"Ta..... Ta....." Đinh Kiếm Thư đỏ mặt lên, nha! No, là tức giận đỏ mặt. "Mạc — Kế — Nghê —" nàng nghiêng răng nghiêng lợi gọi trượng phu, ám chỉ với hắn là bão sắp tập kích tới rồi, còn không biết sống chết. "Ta đã thực hiện một hy sinh lớn như thế, người không cảm động thì thôi, lại còn cười ta, ta..... Ta không nói với người nữa, chào người!"

Đinh Kiếm Thư hung hăng mà giấy giũa thoát ra trong lòng của Mạc Kế Nghê, làm bộ giận dữ liền đi.

Mạc Kế Nghê cảm thấy mình là người vô tội nha! Một thê tử như vậy, nói nàng ngang ngạnh nàng lại không thừa nhận, động một tý thì tức giận, mở lớn giọng trách móc dọa người cứ như nàng bị ức hiếp, hắn điên rồi mới khuynh tâm vì nàng, nhưng, lại không quản được tình yêu trong lòng của nàng, aiz! Làm cho một đời bá chủ này của hắn không giờ cờ hàng, cũng khó!

"Đừng đi nữa, được..... Là lỗi của ta, được chưa?" Mạc Kế Nghê một bộ dáng xin tha thứ, đem thê tử kéo về trong ngực, dụ dỗ nói: "Này, ngày hôm nay chính là đến du ngoạn giải sầu, nên thật vui vẻ, chúng ta đừng làm rộn, được không?"

Đinh Kiếm Thư chu chu cái miệng, lườm hắn một cái, nói: "Là người không giải thích được tức giận."

"Đúng!" Phản rồi nha, quả thực là hắn bị thê tử ép tới gắt gao, tự tôn gì đó của nam nhân cũng không biết đã chạy đi đâu.

Nhìn hắn đường đường là một Ưng Vương, ăn nói khép nép với mình như vậy, bất giác Đinh Kiếm Thư cũng cảm thấy lúng túng, dù sao cũng là tự mình nổi nóng.

"Thực xin lỗi....."

"Già mà!?" Mạc Kế Nghê đã giật mình, tại sao nha đầu kia lại đổi thành một bộ dáng hết sức tự trách? "Ngươi—— không có sao chứ?"

"Ta không nên phát cáu..... Thực ra ta không phải như thế, thật! Chẳng qua là..... Chẳng qua là....." Đinh Kiếm Thư ảo não không biết nên giải thích như thế nào về tính thay đổi thất thường của mình.

Mạc Kế Nghê hiển ý mà cười, hân yêu thẳng thắn như vậy của nàng, thân nhiên, không điệu bộ, ngây thơ, nhìn hậu cung nuông chiều kia? Nữ nhân xinh đẹp nhưng dối trá, như vậy ngược lại nàng hấp dẫn hẳn, thê tử của hẳn đáng yêu biết bao a!

"Ta biết, ngươi nói chuyện luôn luôn thẳng thắn, thích là thích, tức giận là tức giận, vừa xung động lại vừa phô trương miệng lưỡi cực nhanh, phần nhiều là nói lý."

"Còn có a, lòng dạ của ta rất tốt." Đinh Kiếm Thư thanh minh nói, chỉ sợ hẳn cho rằng nàng là ác phụ, là một nữ nhân không thể nói lý. "Hơn nữa, ta..... ta....." Nàng thật sợ hẳn hiểu lầm.

Mạc Kế Nghê chỉ muốn vờn nhu tình mà hôn lên môi đỏ thắm của nàng, sau đó, nói: "Ngươi a, làm việc luôn là nhìn trước không để ý sau, cuối cùng sau đó bằng mọi cách sám hối, đương nhiên ta biết ngươi không có cố ý."

Hắn thật là hiểu rõ nàng. Ánh mắt của Đinh Kiếm Thư là sùng bái mà nhìn trượng phu, cười mãnh liệt gật đầu. "Không ngờ ngươi lại rất hiểu cá tính của ta nha."

"Đương nhiên. Thế nào? Nên khao một phần thưởng chứ?"

"Đây là dĩ nhiên!" Dứt lời, Đinh Kiếm Thư in dấu một nụ hôn ngọt ngào ở trên má của Mạc Kế Nghê.

Mạc Kế Nghê há lại dễ dàng bỏ phí như vậy? Chẳng qua là hẳn nóng lòng mà tập kích môi đỏ mọng của nàng, từng bước làm sâu thêm nụ hôn này tới triền miên.....

Một lúc sau, hai người mới lưu luyến không rời mà tách ra, song song nhìn chăm chú vào cặp mắt tràn đầy tình yêu của đối phương, sau đó ngọt ngào mà ôm nhau, cảm thụ được hơi thở tỏa ra mê người lẫn nhau, bọn họ không cần mở miệng, đây hết thảy, không cần nói.....

~~~~~

"Oa! Thật là đẹp! Có nơi đẹp như vậy, vậy mà ngươi không có dẫn ta tới sớm chút, đây thật sự là tổn thất của ta!"

Oán trách thì oán trách, hai con mắt của Đinh Kiếm Thư cũng không nhàn rồi, nàng đang dùng tâm thưởng thức nơi tiền cảnh xinh đẹp này. "Đây đến tốt cùng là nơi nào?"

"Đây là nơi bí mật của Ứng Cốc, chính là thánh địa huyền bí theo lời của dân chúng." Mạc Kế Nghê nắm tay nhỏ bé của Đinh Kiếm Thư lững thững đi tới, trước tiên là viếng thăm bãi rừng trúc xanh ngắt.

"Oa! Thánh địa nha, có phải là có bảo vật hiếm có gì đó a? Thuốc trường sinh bất lão? Cây cải tử hoàn sinh? A!"

Hay là võ công bí tịch? Bảo kiếm? Hoặc....."

"Nhìn ngươi, đem cốc này làm kho báu a?" Mạc Kế Nghê buồn cười mà nhéo cái mũi xinh xắn của Đinh Kiếm Thư.

Hắc, đáng lẽ nàng còn muốn hỏi có phải là có thần tiên a! Nhưng, sợ hẳn lại 'phát điên' mới không có hỏi.

"Bằng không làm gì mà kêu là thánh địa?"

"Nơi thiêng liêng này là tự nhiên nó có."

"Nói nghe một chút đi."

Bởi vì cái sơn cốc sơn linh thủy tú này, sinh ra nhiều loại kỳ trân dị bảo, hơn nữa nó đẹp như tiên cảnh, luôn luôn tin chắc rằng giả thuyết về quỷ thần mà dân chúng lợi dụng thánh địa đến để làm phong phú thêm câu chuyện thần thoại của nó, ta thì chưa từng đem nó thần hóa, nhưng, ta tán thưởng vẻ đẹp của nó."

"Ân! Nhưng mà, ngươi không cảm thấy truyền thuyết thần thoại này tương đối lãng mạn sao?"

"Lãng mạn? Ý gì?"

"Chính là....." Tán đến nơi nào rồi? Cái này gọi là, nàng giải thích thế nào a?" Dù sao như vậy cũng tương đối hấp dẫn người, ai da!

"Đừng chỉ nói nơi này, trước đó ngươi nói có kỳ trân dị bảo, có phải là có thuốc trường sinh bất lão và cải tử hoàn sinh a?" Đinh Kiếm Thư tò mò hỏi, vẻ mặt tràn trề thích thú.

"Không có." Mạc Kế Nghê cười lắc đầu.

"Vậy ở đây còn có cái gì kỳ dị chứ." Đinh Kiếm Thư thất vọng nói.

"Uh, ta nghĩ, dường như nhớ có Linh Chi ngàn năm gì đó, hương nhạt ô, hồi hồn thảo (thuốc hồi sinh), nhân sâm ngàn năm....."

"Oa— thật hay giả?" Đinh Kiếm Thư mở to hai mắt, thật là ngạc nhiên.

"Đại khái đi? Ít nhất ta đã từng thấy qua linh chi ngàn năm."

"Linh chi ngàn năm? Oa— đây chính là vật quý nha! Có lấy nó được hay không a? Còn ở đó hay không? Mượn người ta mở mạng tầm mắt!" Ngàn năm nha, ít nhất cũng tu luyện thành tinh. Nàng là người 'chủ nghĩa hóa thân thoát'.

"Đâu dễ! Cốc này linh khí rất nặng, linh chi ngàn năm càng sâu chi, thấy chi không dễ, lấy chi càng khó, còn phải thử thời vận."

"A— nhất định là nó rất biết trốn nha?" Đinh Kiếm Thư tưởng tượng thấy linh chi lủi đi về ổ. Chợt, nàng liền tưởng đến nhân sâm ngàn năm..... "Trời ạ! Linh chi ngàn năm thì có linh tính sâu sắc như vậy, vậy nhân sâm ngàn năm..... Chắc chắn phải mọc ra hai cái chân rồi sao, gặp người bỏ chạy!"

"Ha ha ha..... Vậy làm sao có thể? Hơn nữa cho đến bây giờ chưa có ai gặp qua, có rất nhiều linh thảo đều là mọi người truyền đi lung tung."

"A! Có khả năng a, không có lẽ làm sao có khối, mà có thể nhân sâm ngàn năm sớm đã tu luyện thành tiên rồi, còn giữ lại bị người ta ăn a" ừ, khả năng cực cao. Đây là Đinh Kiếm Thư tự nhận.

"Thiệt là, trên đời không có thần tiên."

"Có thể có, có thể không. Nhưng, ta không loại trừ luận điệu có thần tiên tồn tại, trên đời vốn là thiên kỳ bách quái, có đủ những cái lạ, không phải là lĩnh vực kiến thức của loài người chúng ta có thể giải thích được một cách hợp lý." Những lời này, Đinh Kiếm Thư nhớ là Tư Mã Văn Khúc nói cho nàng biết, lúc đó nàng liền tán thành, bây giờ, Tư cùng nàng gặp gỡ, nàng càng tin chắc rằng khả năng tạo hóa kì dị của người cổ thần bí kia.

"Phải không?" Mạc Kế Nghêu bình tĩnh mà suy nghĩ về vấn đề này, đồng thời, hắn cũng bị liên tiếp một chuỗi các nghi vấn thoải quát, hắn phải suy nghĩ thật cẩn thận.

Cùng nhau nói chuyện phiếm như thế, bọn họ đi tới trong rừng trúc và dừng lại ở giữa trời và đất.

"Oa— là căn nhà gỗ nhỏ nha!" Đinh Kiếm Thư giống như thấy một bảo bối yêu thích, không thể chờ đợi được mà chạy về phía căn nhà nhỏ kia.

Mạc Kế Nghêu ở phía sau nàng chỉ có thể lắc đầu cười, vẻ mặt sùng nịch, thê tử này của hắn tính rất trẻ con, nghịch ngợm cũng nặng hơn.

"Đừng chạy vội như thế."

Con nhóc kia bất chấp tất cả mà liền đoạt cánh cửa mà vào, thấy bên trong bài trí đầy đủ mọi thứ làm từ cây trúc thì làm nàng hưng phấn mà kêu oa oa, tò mò mà đông sò sò, tây chạm chạm, lúc này, nàng mới phát hiện đây là một gian 'nhà trúc' thứ thiệt.

"Nhìn ngơoi, hưng phấn thành như thế. Thế nào? Chim sẽ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, không tệ phải không?" Hắc, đây chính là kiệt tác tâm huyết trước đây của hắn và Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt.

"Tuyệt quá a! Không gian khá lớn, không coi là nhỏ." Đinh Kiếm Thư rất bội phục. "Nơi này thật sạch sẽ, có người tới quét dọn sao?"

"Ta thường đến, nơi này là cấm địa của mình ta, cho nên người ngoài là không thể nào mà bước vào cửa."

"Sẽ không phải là..... Chính ngơoi..... Quét dọn?" Có thể sao? Quân vương như thế không ai bì nổi.

Mạc Kế Nghêu nhúng nhúng vai. "Tại sao không?" Phụ trương! Phụ trương! Ngày phải hạ mưa hồng, mặt trời mọc ở phía tây a! Mạc Kế Nghêu này tích ngạo tự phụ, Ưng Vương cao cao tại thượng, vậy mà tự mình quét dọn chỗ ở nhỏ này nha!

Thấy vẻ mặt và ánh mắt ngu ngơ khó tin của thê tử, hắn thật không biết nên tức giận là tốt, hay là cười to vài tiếng?

"Rất khó tin? Thực ra thì, tình tế nghĩ đến, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy hết sức khó tin.

Đinh Kiếm Thư vẫn rất kinh ngạc, khó khăn gật gật đầu, một bộ dáng 'điều này sao có thể'.

"Ta cũng vậy." Mạc Kế Nghêu nhìn vẻ mặt khó có thể tin của thê tử, cũng thừa nhận cảm giác của mình.

"Vậy sao ngơoi còn muốn làm?" Mặc dù điều này vốn không phải là vấn đề lớn gì.

"Không loại trừ, bởi vì ta thích nơi này, không thích có người ngoài xâm nhập vào trong thế giới của ta." Mạc Kế Nghêu luôn luôn là rất 'tính cách'.

"Vậy..... Ta đây? Ngơoi có thích dẫn ta tới đây hay không?" Đinh Kiếm Thư vừa mong đợi lại vừa sợ bị tổn thương mà hết sức cẩn thận hỏi.

Mạc Kế Nghêu cười ôn nhu. "Đương nhiên thích, ngươi là thể tử của ta, tình yêu của ta a! Cho nên hi vọng ngươi có thể cùng ta cùng hưởng cảnh đẹp ngày lành nơi này, trải qua thời gian vui vẻ chỉ có hai ta."

Khó trách, lúc này hẳn không có để cho Thiên Ứng Thập Nhị Kiết luân luân như hình với bóng theo tới.

Đình Kiềm Thư đối với dụng tâm sắp đặt của Mạc Kế Nghêu là tràn đầy xúc động, so với trước kia càng thương hẳn nhiều hơn. "Ngươi thật là có thiện chí, đối đãi với ta thật tốt....." Nàng nghẹn ngào nói, cũng đi vào ôm trong lòng ôn nhu của trượng phu.

"Mạc Kế Nghêu một tay vòng quanh ái thể, một tay nâng lên khuôn mặt của nàng, dùng loại nhu tình của nàng, ôn nhu nói: "Ta chỉ mong muốn ngươi vui vẻ mà cùng ở bên cạnh ta, mãi mãi..... mãi mãi..... đồng ý với ta, được không?"

"Được, ta đồng ý với ngươi, mãi mãi bồi ở bên cạnh của ngươi....." Đình Kiềm Thư thâm tình mà nhận lời, nàng đã sớm cảm động đến hai mắt đầy lệ.

"Bảo bối của ta..... đừng khóc....." Mạc Kế Nghêu cúi đầu hôn lên hốc mắt tràn đầy nước mắt của ái thể, liền thâm tình mà hôn lên môi của nàng. "Ta yêu ngươi, Thư, ta yêu ngươi....."

"Ta cũng yêu ngươi, Nghêu, Nghêu....."

Hai người yêu nhau say sưa mà ôm hôn, tình cảm mãnh liệt mà khát vọng lẫn nhau, bọn họ cũng cởi ra quần áo lẫn nhau, ngã về một bên nằm trên giường, cùng nhau đi vu sơn mây mưa.....

~~~~~

Bầu trời đã được bao phủ thêm một ánh sáng màu đỏ cam, nghĩ là ánh mặt trời đã tiếp cận hướng tới hoàng hôn!

Mạc Kế Nghêu thừa dịp lúc mặt trời chưa xuống núi, mang theo Đình Kiềm Thư trở lại vùng mới tới trong cốc, một tay ôm lấy vai nàng, một tay chỉ về bên phía đầu hồi, nói: "Thư, ngươi xem vùng đỉnh núi kia."

"Bầu trời! Rất đẹp....." Đình Kiềm Thư lại lần nữa bị khuất phục say đắm bởi vẻ đẹp tự nhiên thiên biến vạn hóa tuyệt vời này.

Một tia vàng óng ánh chui vào ở giữa vùng đỉnh núi phía tây kia, đúng lúc này ngọn núi hình thành một góc tự nhiên, ánh tà dương kia lau xuống liền chui vào trong cốc, làm cho phía bắc thanh sơn bị phân hai cực biến hóa khác thường, nửa phần trên kia đáp lễ lau xuống ban tặng ánh chiều tà lóe vàng óng ánh lục.

Bởi vì góc độ liên quan đến nửa phần dưới cũng là một màu xanh thâm thẫm, xa xa nhìn lại rất là đẹp, càng làm cho người khâm phục vẻ đẹp sắc sảo của thiên nhiên, một hành động khéo léo, lại tạo ra một vẻ đẹp sông núi dao động lòng người.

Lúc mặt trời mới mọc phía đông, ngọn núi phía đông cũng hiện ra một đạo kỳ cảnh, khi đó, tia sáng nóng rực lại chói mắt, tràn đầy sự sống và nhiệt huyết, như được kèm một loại động lực và sức mạnh; Lúc mặt trời lặn, ánh sáng từ ngọn núi phía tây thì ôn hòa êm dịu và nhẹ nhàng, có vẻ như làm dịu bớt tiếng xôn xao quá mức trong cốc, vừa điềm tĩnh lại vừa thiêng liêng. Mà từ nam đến bắc sẽ thấy hai mặt đầu hồi xuất hiện các màu sắc rất tương phản. Mỗi khi thấy vậy, chung quy có thể làm cho tâm hồn nóng nảy của ta được yên tĩnh." Giọng điệu của Mạc Kế Nghêu nhẹ nhõm vững vàng nói.

"Ân! Ta cũng cảm thấy như vậy. Biết không? Ở nơi của ta sống, muốn nhìn thấy phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, còn phải trèo non lội suối, ngàn dặm xa xôi mà đi đến thâm sơn u cốc, hơn nữa không bảo đảm nhất định không phụ kỳ vọng, rất nhiều nơi đẹp thì đẹp thật, chỉ là uống công vô ích nhân công cố tình tạo ra một chiếc áo khoác xinh đẹp mà thôi, rất khó tìm được hương vị thơm nguyên thủy tự nhiên, và một cổ cảm giác kỳ ảo khiếp người." Đình Kiềm Thư nhớ tới khí hậu mất cân đối nghiêm trọng trong rừng cây ở Đài Loan, xúc động mà bùi ngùi nói.

Aiz..... Không biết điều này ngay cả trong hai mươi lăm bộ sử của Trung Quốc cũng tra không được triều Thiên Ứng Vương, phải chăng tồn tại trong lịch sử Trung Quốc cùng mạch thời gian dòng thác? Hoặc là đã từng tồn tại lâu năm trong một không gian khác? Nhưng, cho dù nó từng ở đâu trong không gian, người trong phồn hoa vượt qua thời không, nàng... cô gái của thế kỷ 20 quá không thuộc về nơi đây, nhưng chân thực mà in dấu với mỗi một bước chân của nàng trên mảnh đất này?, chân thực mà gấp gáp sinh mệnh yêu nhất.

"Nghĩ cái gì? Nhập thần như thế?" Thấy thể tử như có vẻ đắm chiêu suy nghĩ mà không biết đi vào đến phương nào của cõi thần tiên, Mạc Kế Nghêu quan tâm hỏi.

"Nơi này đẹp như thế, ngươi lại đối tốt với ta như vậy, cùng chịu ta như vậy, làm ta quá hạnh phúc và hết sức mỹ mãn; nhưng, mọi thứ quá thuận lợi, quá hoàn hảo, làm cho ta cảm thấy mọi thứ như một giấc mộng, sợ tình mộng trở thành khoảng không, cái gì cũng không có!"

Đình Kiềm Thư nói ra một nỗi thầm kín khác, cũng là một vấn đề mà lúc đầu Mạc Kế Nghêu đã từng thẳng thắn đối với nàng—— một vấn đề rất thực tế mà nàng lại không thể nắm trong tay.

"Đây không phải là mộng, bảo bối, đừng sợ, có ta ở đây bên cạnh ngươi coi chừng dìm ngươi, sẽ không để cho người khác tách chúng ta ra."

Mạc Kế Nghêu cảm thấy trong lòng của ái thể sợ hãi và bất lực, hẳn ôm chặt lấy nàng, truyền nhiệt và sức mạnh cho nàng, hướng về phía nàng thực hiện cam kết của hắn với nàng.

Chỉ sợ ngươi không trông coi được ta a! Ở trong nội tâm của Đình Kiềm Thư gần như kêu khóc nói.

"Ôm chặt ta, Nghêu, nói ngươi yêu ta." Đinh Kiếm Thư bắt lực mà tìm kiếm sự bảo vệ của trượng phu, nàng ôm chặt lấy hắn, rất sợ ngay sau đó nàng liền không giải thích được mà biến mất.

"Ta yêu ngươi, Thư, ta yêu ngươi....." Mạc Kế Nghêu biết ái thê sợ hãi, hắn cũng chưa từng quên những gì nàng đã từng nói——

Ta đi hay ở cũng không phải là ta có thể tự biết trước.....

Những lời này, lần đầu làm cho thân là Ứng Vương ngạo bá như hắn cũng cảm thấy một cổ bóng ma lái đi không được, và một loại khoảng cách vô hình khó mà hình dung, làm tâm của hắn không khỏi nổi lên phòng bị, trong lòng duy trì một cổ dự cảm bất thường.....

Trước lúc mặt trời lặn,片片 mây đỏ trên bầu trời kia xẹt qua một? Chừng mười con điều hâu, lượn vòng trên không ở thánh địa của Ứng Cốc, từng trận tiếng kêu hùng dũng của chim ưng truyền qua lại ở giữa cốc, dường như cổ vũ đôi phu thê này, làm cho tâm tình của Đinh Kiếm Thư không khỏi chuyển biến tốt.

"Nghêu, ngươi xem, là ưng? Oa! Cái lão ưng màu đỏ kia không phải là xích ưng sao? Oa—— trắng, màu trắng nha, còn có lão ưng màu trắng!" Đinh Kiếm Thư chỉ con ưng đang bay lượn vòng ở trên không?, ngạc nhiên nói.

Thấy tâm tình của ái thê chuyển biến tốt, lại khôi phục bản tính lẻo xẻo riu rít của nàng, tâm của Mạc Kế Nghêu cũng theo đó mà hơi nhẹ lòng, cười nói:

"Nó là bạch linh, là xích ưng tốn rất nhiều công sức 'thuần hóa' thê tử. Mạc Kế Nghêu vừa nghĩ tới tính cách của hắn với xích ưng, cũng như nhau thua bởi loại tình yêu sâu sắc này, liền muốn cười.

"Hóa ra là nó chạy tới truy lão bà a! Chẳng trách nhiều ngày không thấy bộ dáng phục phịch ra vẻ như Ba lạp của nó, cũng không còn ra oai với ta, a—— hay thật, còn phải 'thuần phục' lấy cái lão bà kia? Vừa nhìn liền biết nó cường bức bạch linh phải phục tùng, cái 'áp phách vương' này quả thực là phiên bản của ngươi nha!"

"Đúng vậy a, cũng không còn cách nào khác, ai kêu tính tình của bạch linh cùng nương tử của ta khó trị như nhau, không dùng chút sức quyền rũ là không làm được." Mạc Kế Nghêu hay thật giống như hắn hy sinh nhan sắc mới dụ dỗ được thê tử.

"Aiz! Ai kêu bạch linh cũng giống như ta 'Thiên sinh lệ chất nan tự khí', bọn ta có tư cách chọn tốt nhất!" Bản lãnh của Đinh Kiếm Thư cũng không phải là cần rờ nói khoác, tự mình thổi phồng một chút cũng không tồi.

Thiên chi lệ chất nan tự khí: trời sinh vẻ đẹp tự nhiên rất khó để từ bỏ chính mình.

"Đúng rồi! bạch linh cũng thật biết chọn, chọn được xích ưng anh tuấn có quyền, có tiền, có địa vị giống ta như vậy làm trượng phu, sau khi cưới nhất định là rất hạnh phúc."

"Này....." Đinh Kiếm Thư nực cười nói: "Quá thái quá rồi, có thể nói xích ưng có quyền, có địa vị, thế nhưng ta nhìn không ra nó anh tuấn chỗ nào có tiền chỗ nào a?"

"Nước tiền bất đồng, có đúng hay không? Lão ưng dùng gì đó, chúng biết là đủ rồi. Hơn nữa, khiếu thẩm mỹ và quan điểm của ưng cùng người là không giống nhau." Từ khi nào thì hắn trở nên biết đùa ghẹo như vậy? Để cho những thần tử kia nghe thấy được nhất định không thể tin được.

"Phải không? Xích ưng là vua trong các vị vua, cũng có tài sản a! Nhưng bộ dáng chưa hẳn đẹp nha!"

"Mà đoán chừng, dựa vào xích ưng là một con chim quý hiếm có, lại kiệt xuất và bắt mắt giống ta, chắc chắn cũng anh tuấn giống ta."

Aiz, có lẽ hắn bị thê tử dẫn lạc lối rồi, vì thế trong lời nói không biết khiêm tốn, nói xong hắn lại không đỏ mặt, hơi thở không gấp, da mặt thật dày. "Cho nên, xích ưng cũng giống như ta bạch linh không bị tài mạo song toàn, và sủng ái thê tử thuần phục là không thể nào."

"Ta nghĩ, bạch linh cũng là một con chim quý hiếm có, lại cũng giống như ta ra nước bùn mà không nhiễm bẩn mà hấp dẫn người, trên đời khó tìm thứ hai! Khó trách xích ưng cũng giống như ngươi lại theo đuổi không bỏ, bảo bối giống như ta và như bạch linh, rốt cuộc 'bọn ta' bị 'các ngươi' truy đuổi."

"Tất cả đều vui vẻ, thật tốt oa! Phải không?" Mạc Kế Nghêu ôn nhu nói.

"Đúng nha!" Đinh Kiếm Thư trả lời ngọt ngào.

Hai người yêu nhau mà đem cánh môi áp vào nhau, nhiệt tình ôm hôn.

Ở dưới mảnh hoàng hôn toàn ưng? Điều quay về, trên bầu trời chỉ có xích ưng và bạch linh còn phu xướng phụ tùy mà lưu luyến ở lại thánh địa của Ứng Cốc, xướng dương từng tiếng một, từng tiếng một tiếng kêu của chim ưng. Thật ra thì, xích ưng và bạch linh đang kháng nghị!

Kháng nghị——

Tại sao hai người trên đất liền kia khen tới khen lui, đều là đang khen chính bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Đang nói chuyện ngày xưa sau khi Hoa Lạc Vân bị Ứng Vương tặng cho Ô Lỗ quốc vương, Hoa Lạc Vân liền lập nhiều thề độc, năng không báo thù không được!

Dựa vào dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Hoa Lạc Vân, lại thêm tâm cơ sắc sảo kín đáo, rất nhanh mà tận dụng tất cả những gì có thể để trèo lên ngai vàng Vương Phi của Ô Lỗ quốc, dùng vẻ đẹp của nàng mê hoặc toàn thể nam tử của Ô Lỗ quốc.

Mà mặt khác lại thông đồng với cha con của quan đại thần bị 'đi đầy biên cương', chuẩn bị diệt trừ phá hủy cái mộng đẹp của bọn tiện nữ nhân.

~~~~~

Ngày hôm đó, Ô Lỗ quốc vương? Cùng Hoa Lạc Vân, mang theo đại đội nhân mã trùng trùng điệp điệp không mời mà tự đến. Mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà kêu ở liền tới ở lại. Ứng Vương dẫn lại tính khí, niệm đối phương dầu gì cũng là vua của một nước, không thể làm gì khác hơn là vui vẻ cho bọn họ trụ lại.

Há lại đoán, đột nhiên Ô Lỗ quốc vương trở nên rất khách khí, và lần đầu tiên thấy Hoa Lạc Vân an phận, lại rất thành khẩn mà đưa ra đề nghị đi giao du Ứng cốc, mà Đình Kiếm Thư vừa nghe đến cảm dỗ mời ra khỏi thành chơi, thay vì nàng phải chán ghét đôi nam nữ đối trá đối diện kia, nhưng mà lại ở một bên dốc sức hát diêm thuyết phục ra khỏi thành Ứng Cốc để chơi.

Thử nghĩ xem Ô Lỗ quốc vương và Đình Kiếm Thư đều là nổi danh 'miệng lưỡi có tiếng', Mạc Kế Nghêu không lai chuyển được thê từ nhắc đi nhắc lại, bức bách với bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng đi chơi.

Nhưng, điều mà họ gọi là chó không đòi được ăn phân! Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân 'giả mù sa mưa' cũng vẫn hiện ra nguyên hình, 'Bất lương hành ác' gì đó đều lộ ra từng cái.

Vì phối hợp lại sự sắp xếp, sĩ diện của Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân, lần này đi ra ngoài quang, hộ vệ, tùy tùng, phía trước phía sau thêm thêm giảm giảm thì có chừng năm mươi người. Sở Kế Nghêu chỉ chỉ định có sáu gã hộ vệ trong Thiên Ứng Thập Nhị Kiệt đi theo mà thôi, cộng với hai người tỷ nữ Thủy Hương và tiểu Thu thì chỉ có tám người hầu, mà Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân lại dẫn theo một nhóm lớn hộ vệ, tỷ nữ, Mạc Kế Nghêu thờ ơ phản ứng đến nhóm của hắn, không đưa ra bình luận. Mà Đình Kiếm Thư thấy phô trương này, cũng là khinh bỉ, khinh bỉ, lại khinh bỉ; khinh thường, khinh thường, lại khinh thường! Đi với hai cái người lè mề kia, không lịch sự lại quá lãng phí nhân lực tài nguyên người.

Xuất phát thì Đình Kiếm Thư chẳng thèm ngồi cùng xe ngựa với Hoa Lạc Vân, bởi vì Đình Kiếm Thư không nể mặt của Hoa Lạc Vân làm cho khuôn mặt của nàng xanh mét. Mạc Kế Nghêu biết thê từ và Hoa Lạc Vân bốc đồng là thủy hỏa bất dung, vì tránh cho Đình Kiếm Thư và Hoa Lạc Vân ở bên trong xe ngựa đánh nhau hoặc hủy đi xe ngựa, lần này hắn cũng hết sức vui vẻ cho thê từ cười ngựa cùng hắn.

Ô Lỗ quốc vương kia bày ra cái miệng ác độc, cũng bởi vì Đình Kiếm Thư không an phận ngồi xe ngựa, lại trắng trợn khiêu khích, Đình Kiếm Thư là người ra sao cũng? Sẽ im lặng không lên tiếng?

"A—— đường đường là Ứng Phi chi hậu địa vị cao quý của triều Thiên Ứng Vương, nhưng lại học nam nhân cười ngựa? Không sợ người ta chê cười sao? Cũng may mà Ứng Phi người có Ứng Vương sủng nịch dung túng như thế! Giống như ái phi của bốn vương, đoan trang hiền thực lại cao thượng tao nhã mà ngồi xe ngựa, làm bốn vương thật có thể diện.

Mạc Kế Nghêu lạnh lùng mà liếc nhìn Ô Lỗ quốc vương tiêu chí của một con chó không đòi được ăn phân, thờ ơ không chấp nhặt cùng hắn, để tránh suy đồi đến thấp hèn giống như hắn, mà kiều thê đang dựa vào trong ngực hắn luôn luôn khinh thường Ô Lỗ quốc vương, kẻ không muốn người khác được tốt, muốn nàng im hơi lặng tiếng là mò trắng dưới nước!

"Đúng vậy, không có biện pháp, Ứng Vương là cung chủ ta như vậy, ta cũng thật sợ Ô Lỗ Vương Phi nhìn mà ghen tị, Ứng Phi ta là không học được dáng vẻ yếu điệu thực nữ bộ quy tắc bó tay buộc chân kia, không có cách nào giống như Vương Phi chỉ vụng về ngồi ở bên trong rương xe, trời sinh ta thẳng tính không học được bộ này." Trên Mặt của Đình Kiếm Thư treo một nụ cười thiên sứ mê người, nhưng lại tản ra một hơi thở ác ma tà ác, là một người khác hoàn toàn đáng sợ; không dính nổi vừa ngoan độc vừa âm hiểm, ngược lại trăm phần trăm làm người ta chống đỡ không được quý tính linh, xảo quyết.

"Thư." Mạc Kế Nghêu dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói, có một tia ám chỉ nàng nên ý tứ mà dừng lại đúng lúc. Đình Kiếm Thư nhận được tin tức từ phía sau, nháy mắt mấy cái với hắn, ở trong lòng của Mạc Kế Nghêu bất đắc dĩ mà thở dài, aiz.....

"Rõ ràng là Ứng Phi công khai tán dương ngầm chê!" Ô Lỗ quốc vương bất mãn nói.

Hoa Lạc Vân ở bên trong xe ngựa tức giận đến xé rách một cái khăn tay.

"Là ta có lòng tốt ám chỉ người, đừng cao húng mà có ý niệm học Ứng Vương và ta cùng cười ngựa, đặc biệt là thân thể cảnh vàng lá ngọc của Ô Lỗ

Vương Phi chịu không nổi, chỉ sợ....." Đinh Kiếm Thư đồng cảm thương xót với Ô Lỗ quốc vương kia đơn độc mà cười ngửa. "Nhìn con tuấn mã của ngươi vốn nó rất hăng hái, bây giờ đã bị ngươi ngồi làm cho suy sụp rồi, nếu như lại thêm một Ô Lỗ Vương Phi, không hề bệch nó mới lạ, chắc chắn, thật uống phí một con ngựa tốt." Đề tài Đinh Kiếm Thư vừa chuyển, lại tổn hại được Ô Lỗ quốc vương làm hắn tức giận đến giận sôi máu.

"Ngươi! Ngươi! Ngươi....."

"Ai da! Nhìn ta, nhất thời thẳng thắn lại không cẩn thận giẫm lên miệng vết thương đau của ngươi, Ô Lỗ quốc vương có phong độ lại độ lượng như thế, sẽ không so đo với ta, phải không?"

Hắc hắc! Ngày trước thua ở ngươi chiều này, ngày hôm nay ta đây lấy 'kỳ nhân chi đạo, trị lại kỳ nhân chi thân' tuyệt chiêu khá tốt chứ? Nói về kỹ xảo, vẫn còn cao hơn một bậc so với Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân, ha ha ha..... Ta thật là thiên tài nha! Đinh Kiếm Thư hết sức vui mừng mà nghĩ.

".....Đừng!" Ô Lỗ quốc vương không cam tâm, không muốn nói chuyện.

"Được rồi, xuất phát đi."

Mạc Kế Nghêu lên tiếng chấm dứt cuộc chiến của thê tử và Ô Lỗ quốc vương. Dứt lời, hắn coi Ô Lỗ quốc vương còn muốn lằng nhằng nài đến khi nào, theo không kịp coi như xong, hắn đá vào phía bụng ngựa, con ngựa hí một tiếng liền nghênh ngang rời đi, sáu gã Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt đi theo bảo vệ, xe ngựa chở Thúy Hương và tiểu Thu cũng theo sát phía sau.

Ô Lỗ quốc vương đành phải oán hận mà xuất phát!

Aiz! Thật ngược đãi một con ngựa tốt rồi, nhìn nó chạy cũng ít năng động.

~~~~~

Đoàn người trùng trùng điệp điệp mà đi đến ngọn núi cốc thứ tư của Ung Cốc.

Dẫn đầu đến là Mạc Kế Nghêu và Đinh Kiếm Thư, cũng không theo kế hoạch của lộ trình đến hành cung để nghỉ ngơi, liền thúc ngựa chạy thẳng vào nơi có nước chảy róc rách, tiếng chim kêu riu rít chuyển hợp trở lên trong rừng rậm rạp.

"Oa — là thác nước nha!" Đinh Kiếm Thư hưng phấn giống như một đứa trẻ.

Sau khi dời thành đi bộ bọn họ đang đi tới một khối đá lộ bờ bên suối, thêm đá bằng tự nhiên nhiều ẩm ướt có chút trơn, cho nên, Đinh Kiếm Thư được cánh tay mạnh mẽ của trượng phu ôm lấy eo nhỏ nhắn, nhẹ nhàng mà dựa vào ở trong khủy tay ôn nhu của trượng phu.

Ước chừng đi một hai khắc đồng hồ sẽ phát hiện một ngọn thác khí thế như cầu vồng, cao ít nhất có hai, ba mươi trượng, giống như từ phía chân trời phủ xuống một tấm lụa trắng, tác động đến vách núi đá sừng sững, kích ra bọt nước tuyệt đẹp, như thể mây trời dừng lại ở trong đó dường như là quên mất phải trở về, ngoại trừ hơi nước tràn ngập trong không khí ra, còn có hạt mưa bụi lất phất, nguyên lai là xuất từ dòng thác gây ra thủy thể, xinh đẹp, trắng lè, làm Đinh Kiếm Thư vừa xem mà vẻ mặt lại vừa say mê.

"Thế nào? Thích không?" Mạc Kế Nghêu ôn như hỏi, trong giọng nói lộ ra sự yêu thương.

"Ta quá cảm động..... Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy thác nước, cũng đã thấy qua cái lớn hơn so với nó, trắng lè hơn, nhưng, cảnh đẹp nguyên thủy của nó lại thâm sâu mà thu hút ta, cái loại cảm giác này là không từ ngữ nào có thể miêu tả được."

"Ung Cốc sơn minh thủy tú, phong cảnh đẹp vô cùng không sao kể xiết, mười tám cốc đều có các đặc tính đặc sắc nhất của nó, lần trước ta và ngươi đi đến nơi bí mật then chốt của Ung, chính là nơi tuyệt vời nhất, nó có được toàn bộ đặc sắc của mười bảy cốc."

"Oa! Mà ta không có thấy thác nước nha, cũng có một dòng suối."

"Có, chỉ là địa thế hiểm trở, tổng cộng có chừng hai mươi chỗ thác nước lớn nhỏ, không tốt nếu để cho ngươi mạo hiểm."

"A! Đó là tổn thất của ta! Lần sau nhất định ta phải đi."

"Điều này....."

"Muốn đi, muốn đi!"

"Được rồi! Hôm nào hãy nói, nếu có rãnh dẫn ngươi đi nhìn một chút."

"Được, một lời đã định, không được chối nha."

"Được —" Mạc Kế Nghêu véo cái mũi nhỏ của ái thê.

"Đáng ghét! Đừng véo a." Đinh Kiếm Thư tròn mắt làm nũng nói.

"Được, ta đổi lại một kiểu khác."

Dứt lời, Mạc Kế Nghêu cướp lấy môi đỏ mọng của Đinh Kiếm Thư, nồng tình mật ý mà cùng tới triền miên, một tay vòng ở eo thon nhỏ của nàng, một tay nhẹ vỗ về lưng của nàng, làm Đinh Kiếm Thư phiêu phiêu dục tiên, vừa say sưa lại vừa tiếc nuối, mãi cho đến hai người sắp vì vậy mà thiếu đường (thiếu oxy), mới tách nhau ra cũng vì vậy mà không muốn môi ngừng.

phiêu phiêu dục tiên: nhẹ nhàng muốn lên tiên.

Đinh Kiếm Thư dựa vào trong ngực thân yêu của trượng phu thờ gấp, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ mà có lực của hắn, thờ gấp từ từ êm dịu. Như thế này, làm nàng cảm thấy rất hạnh phúc và thật thỏa mãn, dường như mọi thứ cũng không quan trọng rồi, bất luận trời đất có đảo ngược hay không, núi biển có khác chỗ hay không, để cho giờ phút này hạnh phúc kéo dài đến mai sau. Tuy chỉ là thân thiết mà ôm nhau, nhưng lại làm nàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

"Thư, tình yêu của ta..... ta yêu ngươi." Mạc Kế Nghêu ôm bảo bối ở trong ngực thật chặt, giọng nói trầm thấp phủ từ tính trở nên khàn khàn, nhưng lại bao hòa một tình cảm vô hạn, nồng nàn sâu sắc.

"Nghêu, Nghêu của ta, ta cũng yêu ngươi, rất yêu ngươi..... Đừng xem ta ngày thường hi hi ha ha, hoặc thường cáu gắt với ngươi, ở trong lòng của ta chỉ có ngươi, cả ngày lẫn đêm, năm năm tháng tháng, ta không gọi nói những điều này, nhưng, ta biết mình rất yêu ngươi, lúc nào cũng đem ngươi khắc sâu đặt ở trong lòng, ngươi đã trở thành cuộc sống của ta, ngươi biết không?"

Không có then thùng e lệ, ánh mắt của Đinh Kiếm Thư đều là tình yêu sâu sắc không thể rút ra, khẽ run đôi môi rí rí nói ra tình yêu của nàng với Mạc Kế Nghêu. Lời nói kia tràn đầy tình cảm, từng câu từng chữ đều lay động trái tim của Mạc Kế Nghêu, làm cho hắn càng thêm hăm sâu vào trong lưới tình.

"Quả thật ngươi rất ít nói, chỉ biết một mực mà muốn ta nói yêu ngươi, thế nhưng, tình yêu của ta, bảo bối của ta a! Ta nhận được tình yêu và tình cảm của ngươi, nhưng, ta càng khát khao chính miệng của ngươi nói với ta." Hắn hôn nhẹ lên môi của ái thiếp vài cái, không nhịn được lại xâm nhập vào trong cánh môi của nàng, treu chọc lưỡi của ái thiếp, hút chất lỏng ngọt ngào của nàng.

Đinh Kiếm Thư say sưa mà vòng ở cổ của Mạc Kế Nghêu, tự nguyện rơi vào trận ngày bất tỉnh mà xoay quanh trong thế giới rực rỡ, nếu không phải là sai nơi, có lẽ lại là một cuộc kích tình triền miên. Mạc Kế Nghêu khắc chế bảo tố dục vọng tăng vọt, không đành lòng mà kết thúc vòng tình ôm hôn.

"Trời ạ! Muốn ngươi." Mạc Kế Nghêu ôm ái thiếp thật chặt, cố gắng mà đè nén dục vọng.

Nghe vậy, không thể nào không e lệ không đỏ mặt, lập tức đỏ hỏn ra khuôn mặt cà chua, vùi vào trong ngực yêu dấu của trượng phu.

Sau đó——

"Chúng ta quay về hành cung chứ!"

"Aiz! Nghĩ đến hai người phá đám kia cũng không muốn trở về, vốn là bóp chết tâm tình rất tốt của ta."

"Ủy khuất ngươi rồi, Thư." Hắn làm sao có thể không biết chứ? Ngay cả chính hắn cũng rất chán ghét đi xã giao với Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân." Quên đi, không bận tâm đề ý đến bọn họ, Nghêu mới đáng thương, lại không thể không đề ý đến bọn họ, người đáng ghét như loại này nhất định không ít? Làm Ứng Vương trọng trách thật là nặng nề, mà ta, chẳng những không thể giảm bớt gánh nặng của ngươi, còn thường chọc giận ngươi phiền lòng, để cho ngươi thu dọn cục diện rồi rắc cho ta, bận tâm vì ta..... vất vả cho ngươi rồi, Nghêu." Đinh Kiếm Thư đau lòng mà khẽ vuốt ve khuôn mặt của trượng phu, có chút ghen ngào nói, lòng tràn đầy áy náy.

Mạc Kế Nghêu nở nụ cười vừa dịu dàng lại vừa anh tuấn, hắn dùng bàn tay dày có nốt chai, bao trùm trên tay nhỏ bé mềm mại đang khẽ vuốt mặt hắn của Đinh Kiếm Thư, nói:

"Triều Thiên Ứng Vương là trách nhiệm của ta, ta có nghĩa vụ làm cho nó phồn vinh lớn mạnh, là tiếp nối giấc mộng của tổ tiên, cũng là khát vọng của ta và kỳ vọng của bản thân ta, cũng không cảm thấy quá vất vả gì. Về phần ngươi, tâm can bảo bối của ta, mặc dù vướng phải ngươi, cũng là gánh nặng ngọt ngào nhất của ta, ta vui vì ngươi đã lấy trái tim của ta."

"Thật..... Buồn nôn nha! Thế nhưng..... Ta rất cảm động..... Nghêu....." Hai mắt của Đinh Kiếm Thư tràn đầy hơi nước, tuyến nước mắt đang nhanh chóng tạo ra nước mắt, làm hai mắt của nàng 'long lanh nước'.

"Không được khóc." Hắn là yêu thương nàng.

"Được..... Nếu như ta nhịn được mà nói." Nhưng là nước mắt đã vỡ òa rồi.

"Ngươi a" Mạc Kế Nghêu hôn lên giọt nước mắt của nàng. "Thật ra thì ngươi cũng nên khóc hết."

"Nào có? Chẳng qua là để rơi nước mắt mà thôi." Nàng phản bác lại.

"Đúng— — chớ mau rơi nước mắt, àn?"

"Àn!"

"Đi thôi, chạy nửa ngày đường, sớm qua thời gian ăn trưa."

"Sai rồi, nhìn sắc trời, không còn lâu nữa thì ăn cơm tối rồi, mà ta đã bỏ lỡ tổng cộng bốn bữa điểm tâm và một bữa trưa, nếu không phải là tới chỗ này chơi, ta cũng sẽ tới hành cung ăn no nê trước rồi hãy nói." Bây giờ đã đói bụng Đinh Kiếm Thư mới chú ý tới ngũ tạng đáng thương hết ỉnh ỏi, rất đau lòng nha.

"Cái gì? Hóa ra sức ăn của ngươi lớn như vậy a? Bây giờ mới biết thê tử của ta là tiểu trư tử." Mạc Kế Nghê cười trên nói. "Cái gì tiểu trư tử! Người ta chỉ thèm ăn một bữa ăn nhỏ mà thôi."

"Nói cũng đúng, ngươi quá gầy, để xem liệu có thể ăn được đầy đặn chút hay không....." Mạc Kế Nghê làm ra vẻ suy nghĩ nhìn trên dưới Đinh Kiếm Thư.

"Hóa ra là ngươi chê ta quá gầy, không đủ đầy đặn?" Lòng mày của Đinh Kiếm Thư khẽ giật giật, sắc mặt không tốt lắm.

"Ta là hi vọng ngươi sẽ đầy đặn một chút, thân thể ngươi quá gầy yếu."

"Ta đã rất khỏe mạnh, chẳng lẽ cần phải giống như trâu sao?"

"Nữ nhân nha, thân thể đầy đặn chút tốt a!"

Vẻ mặt của Đinh Kiếm Thư vốn là căng thẳng bỗng nhiên nở rộ ra làm ra vẻ ngây thơ tươi cười. "Được rồi! Vóc người của ta đây nếu đã không phù hợp với yêu cầu của ngươi, cái kia đành phải thôi a."

"Có ý gì?"

"Ta quyết định phân giường với ngươi! Mạc Kế Nghê!" Đã lâu lắm rồi ngay cả tên mang theo họ của hắc nàng cũng không có gọi.

"Như vậy sao được chứ? Hiện tại không có ôm ngươi, ta không thể ngủ được." Mạc Kế Nghê giờ trò mà ôm lấy vòng eo mảnh mai gãy dựa của Đinh Kiếm Thư.

"Vậy thì ngươi chuẩn bị mất ngủ đi!"

"Ta sợ ngươi không ngủ." A, từ lúc nào thì hắc trở nên nhiều chuyện buồn nôn như vậy a? Chẳng qua là, vì yêu tiểu thê tử, mặt mũi không là vấn đề, nói chuyện yêu đương mới là đề tài bắt buộc.

"Hừ! Mạc ngươi sống hay chết!" Đinh Kiếm Thư là vừa bực mình vừa buồn cười, thanh âm giọng nói cũng đã biến thành bộ dáng yêu kiều như của một cô gái làm nũng không chịu tuân theo mà không hề nhận ra.

"Được rồi, đừng tức giận, ta đùa ngươi, làm sao ta có thể chê vóc người của ngươi chứ? Ta yêu hết thảy mọi thứ của ngươi."

"Đáng ghét! Chỉ đùa đùa ngươi ta."

Đinh Kiếm Thư nghe được mở cò trong bụng.

"Ngươi nha! Nói lung tung đặt chuyện lại càng không thể sánh bằng ngươi đúng không? Để quản được ở ngươi, ngay cả tự tôn thể diện của đại nam nhân ta cũng không để ý."

"Đúng a — — thật sự là ủy khuất ngươi rồi." Đinh Kiếm Thư hướng về phía Mạc Kế Nghê giả trang một mặt nạ quý, trong lòng thì vui xa xả, ngọt như mật.

"Đúng vậy, tốt hơn ngươi phải hảo hảo hỏi báo ta."

"Hỏi báo thế nào? Là hôn một cái chứ? Hay là hôn hai cái?"

Đầu tiên là Mạc Kế Nghê khẽ lắc đầu, sau đó vẻ mặt vừa tà khí lại vừa mê hoặc mà thì thầm ở bên tai của thê tử:

"Đêm nay hảo hảo 'bồi' ta đi!"

Đinh Kiếm Thư đỏ lên hể ra nụ cười, xấu hổ nói: "Không đứng đắn! Ngày nào đó ngươi không có nói như vậy? Sẽ không thay đổi lời thoại, đổi mới một chút a?"

"Nói thí dụ như....."

"Ngươi sẽ không nói 'đêm nay hảo hảo yêu ta đi!'" Chặc! Lời vừa ra khỏi miệng, Đinh Kiếm Thư liền hối hận.

"Uh, không tệ, tương đối có ý nghĩa." Hắc hoàn toàn tán thành.

"Ý nghĩa gì vậy?" Chẳng lẽ nàng thật sửa đúng?

"Ám chi đủ mạnh, khá 'kích thích'." Về mặt của hắn tinh tế thương thức.

"Kích thích— —" Nàng muốn hét lên.

Trời ạ, nàng chính là một nữ nhân ngây thơ nha!

"Nếu không quay về hành cung, chính là sẽ bỏ lỡ bữa ăn tối, đi thôi!"

Mạc Kế Nghêu cởi xuống áo choàng màu đỏ sậm của mình khoác ở trên mình của Đinh Kiếm Thư.

"Ta đã có áo choàng rồi."

"Của ngươi quá mỏng, hút hơi nước cũng làm ẩm ướt một nửa khô một nửa rồi, đợi gió thổi nữa, không dám đảm bảo sẽ không cảm lạnh." Mạc Kế Nghêu ôm vòng eo của ái thiếp, đồng thời cùng nàng nện bước đi về phía đường đi đã đi.

"Nghêu, ngươi đối xử với ta thật tốt....." Dựa vào trượng phu, Đinh Kiếm Thư vừa đi vừa nói chuyện, giọng nói vừa nhẹ nhàng lại vừa mang theo chút ghen ngào, nàng thật sự rất cảm động.

"Ngươi là ái thiếp của ta, ta sẵn sàng dùng hết khả năng ta có mà thương ngươi a, bảo vệ ngươi." Mạc Kế Nghêu thâm tình nói.

"Ta cũng sẽ hào hào thương ngươi....." Đinh Kiếm Thư cảm động nói.

Mạc Kế Nghêu nở một nụ cười tỏa sáng với Đinh Kiếm Thư, trong tâm linh đang vô hình trao đổi lẫn nhau. Yêu, lần lượt thay đổi ở trong hai trái tim chân thành, sâu hơn, sâu hơn, lại sâu hơn.....

~~~~~

"Ứng Vương, ngươi nói tốt không?" Sắc mặt của Ô Lỗ quốc vương xanh mét nói. Bởi vì nhìn thấy Ứng Vương và Ứng Phi ân ái ngay trước mặt, hoàn toàn coi hấn và Hoa Lạc Vân không tồn tại.

"Điều này....."

Mạc Kế Nghêu tùy tiện hư đáp lại một tiếng, lại tập trung chú ý thiếp từ ở bên cạnh, quan tâm mà gấp thức ăn cho người yêu, thức giục nàng ăn nhiều một chút; mà Đinh Kiếm Thư cũng thân mật mà rót rượu cho trượng phu, một bộ dáng ân ái ta ngươi - ngươi ta.

Đôi mắt kia của Hoa Lạc Vân tràn đầy lòng đỏ kị, các đóm nhỏ giống như tia lửa có thể tạo ra đám cháy, nhìn thấy Mạc Kế Nghêu kia chưa bao giờ vì ai thể hiện quan tâm và đầm ấm, còn có rơi vào trong tình yêu cuồng nhiệt của Đinh Kiếm Thư, nữ nhân đáng chết kia phá hủy giấc mộng đẹp của nàng. Làm cho Hoa Lạc Vân thật hận! Thật hận!

Chờ xem! Tiện nữ nhân, ta sẽ không để cho ngươi được như ý nguyện, Ứng Vương là của ta, người có thể được hưởng tất cả tình yêu và thương yêu của Ứng Vương, chỉ có một mình Hoa Lạc Vân ta, chỉ có ta! Ở trong lòng của Hoa Lạc Vân cuồng hô, căm phẫn, căm hận.....

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của Đinh Kiếm Thư, Hoa Lạc Vân hận không thể lập tức xông về phía trước xé rách mặt của nàng, bắt Hoa kia bày ra vẻ mặt vui vẻ làm nàng oán hận, thế nhưng, Hoa Lạc Vân chịu đựng, chịu đựng— chờ phá hủy đại cuộc.....

"Aiz..... Trong mắt Ứng Vương chỉ có một mình Ứng Phi, mà quên mất tiếp bốn vương rồi hay sao?" Ô Lỗ quốc vương cam chịu mùi vị mà nói, nhìn người ta ân ái, thật làm cho hắn rất hâm mộ.

"Bên cạnh Ô Lỗ quốc vương cũng không có một phi tử tuyệt thế mỹ nữ sao?" Đinh Kiếm Thư hào tâm mà nhắc nhở, lúc này tâm tình của nàng rất tốt, cũng không làm thế nào chán ghét hắn.

"Ha ha ha..... Đúng vậy, nói đến ái phi của bốn vương a, thật sự là không chê vào đâu được....."

Ô Lỗ quốc vương lạnh lạnh mà cười, ôm ôm Hoa Lạc Vân bên cạnh, hiếm thấy bản chất dâm đẳng của hắn lộ ra mê luyến, Đinh Kiếm Thư lui một bước ngấm lại.

Kỳ thật, hành động của Ô Lỗ quốc vương như thế lại làm người ta không dám tùy tiện; tuy là khinh thường đối với nhân cách của hắn, nói cho cùng hắn cũng là một người nam nhân, khi hắn gặp phải đôi mắt của nữ nhân thì cuối cùng cũng sẽ nảy sinh phản ứng hóa học của ái tình!

Hoa Lạc Vân chỉ cười duyên, khuôn mặt tươi cười dịu dàng, dịu dàng dị thường làm Đinh Kiếm Thư không quen, một cổ dự cảm xấu từ từ tấn công lên não.....

"Ứng Vương, ngươi chưa trả lời đề nghị của bốn vương a!"

"Đề nghị?" Mạc Kế Nghêu nhàn nhạt mà đưa mắt nhìn Ô Lỗ quốc vương, nhớ tới chuyện đề nghị muốn đi săn của hắn. Không thích hợp, còn có Ứng Phi và Ô Lỗ vương phi cùng đi, nếu như phải thúc ngựa chạy khắp nơi, có chút không thích hợp."

"Không sao, ta muốn đi xung quanh nhìn một chút, đang muốn mời Vương Phi cùng đi a! Nếu như bỏ qua cảnh sơn thủy đẹp ở đây, cũng sẽ làm ta tiếc

không thôi a!" Hoa Lạc Vân thuyết phục, bộ dáng trông rất thân thiện.

"Đúng vậy, đã lâu bốn vương không đi săn rồi, hôm nay có may mắn đi tới Ứng Cốc làm khách, càng muốn được tìm tòi một chút, vừa được đi săn lại vừa được đi du ngoạn sơn thủy, có sao mà không làm chứ? Ứng Vương sẽ không làm cho bốn vương thất vọng chứ?"

Mạc Kế Nghê không nói gì, lạnh lùng mà quan sát Ô Lỗ quốc vương.

"Nghe nói Ứng Vương là vị võ học kỳ tài, lẽ ra là cao thủ đi săn, tại sao không để cho bốn vương mở mang tầm mắt?"

Mạc Kế Nghê hoài nghi dụng ý của Ô Lỗ quốc vương.

Đình Kiếm Thư là không có ý thức gì về mối nguy của người, cho nên, đầu óc của nàng vẫn như thường lệ đối với lời nói của Ô Lỗ quốc vương hầu như bỏ lại phía sau, cũng chỉ chú ý tới 'Mạc Kế Nghê là võ học kỳ tài', cộng thêm nàng vẫn tò mò, trượng phu của nàng đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại a?

Trong đầu của Đình Kiếm Thư lập tức hiện lên kịch võ hiệp của thế kỷ 20.....

Oa! Quá đẹp trai. Cho nên, để thỏa mãn tò mò cùng trí tưởng tượng của mình, nàng không hề nghĩ ngợi, liền đem trượng phu yêu dấu— — Mạc Kế Nghê của nàng 'bán với giá rẻ'.

"Được! Được!" Đình Kiếm Thư ở một bên nhảy nhót không thôi mà nói xen vào.

Mạc Kế Nghê cau mày, hỏi: "Người đang ở đây háng hái cao hứng cái gì?"

Đánh sập tốt! Đi săn tốt! Ta cũng muốn mở mang tầm mắt." Đình Kiếm Thư hưng phấn mà lắc lắc tay của Mạc Kế Nghê.

Trẻ con! Đây là lời bình mà Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân đối với hành động này của Đình Kiếm Thư.

"Thì ra người cũng muốn đi theo?" Mạc Kế Nghê hỏi.

"Có gì không thể? Đây cũng không phải là chuyện nguy hiểm gì."

Mạc Kế Nghê cân nhắc.

"Ta cũng nói cho người biết a, một là ta không có yếu đuối, hai là không nhát gan, quan trọng nhất là ta cũng có chút võ, cho nên....." Đình Kiếm Thư nửa khoác lác nửa thuyết phục nói.

"Thực phục người..... Được rồi!" Hắn là bất đắc dĩ, là bị người yêu bắt buộc, không gạt đầu cũng không được, nếu không, ở một chỗ như thế này thì nhất định Kiếm Thư sẽ lại dùng đến ba tác lược tới ý đồ phiến chết hắn, nếu không thì, chính là la hét, nàng muốn phản phòng! Hắn không thương nàng, nàng không muốn ở chung với hắn, vừa tùy hứng lại vừa trẻ con dọa dẫm, làm hắn dở khóc dở cười.

"Quá tuyệt vời! Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy."

"Ứng Vương, lúc này chính là chính miệng người đồng ý rồi, cũng đừng làm cho bốn vương thất vọng."

"Chờ xem! Ta đang chờ xem bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của người." Đình Kiếm Thư tràn đầy tự tin nói, thật ra thì, nàng là tương đối muốn dùng 'tự ti mặc cảm' đến ví dụ a!

"Bốn vương liền môi mắt mong chờ....."

Nhìn thế tử và Ô Lỗ quốc vương lại muốn đấu nhau, Mạc Kế Nghê chỉ có thở dài mà phân chia. Chẳng qua là, hắn thực khâm phục nung tử của hắn rất cao công bài chuyện phiếm võ văn; có thể làm cho Ô Lỗ quốc vương á khẩu không trả lời được, ngoại trừ bản thân Mạc Kế Nghê, thì không có ai hơn nàng.

~~~~~

Ở đêm khuya vắng người, ban đêm không trăng không gió, một thị nữ một trong bốn yêu ti của Hoa Lạc Vân, lén lút, lén lút mà chuồn ra hành cung, dọc theo đường mòn không dễ bị phát hiện, mò mẫm đi vào cánh rừng phía nam của hành cung, cho đến đi vào một nơi bí ẩn phía sau, mơ hồ có nghe được tiếng nói chuyện rài rác nho nhỏ với nhau...

~~~~~

Aiz! Thật sự là thông minh bị thông minh hại.

Nhân tiện để xem tư thế hào hùng đánh sập của Mạc Kế Nghê; nhân tiện tìm một cơ hội để xem võ công cái thể của Mạc Kế Nghê, cho nên, cuối cùng Đình Kiếm Thư cũng không lay chuyển được 'cố chấp' của trượng phu, không thể làm gì khác hơn là thật ủy khuất mà ngồi 'tù rương', loại ủy khuất nho nhỏ này nhin một chút cũng trôi qua, Nhưng..... Nhưng..... Chính là muốn nàng ngồi chung với Hoa Lạc Vân, quả thực là làm cho nàng sống không bằng chết.

Ai kêu Đinh Kiếm Thư 'mặt ác tâm thiện' lại dễ dàng bị làm rung động, mà Hoa Lạc Vân lại làm ra vẻ người tốt, tùy tiện thể hiện một bộ dáng hết sức ủy khuất, cộng thêm một hai giọt nước mắt tùy ý rơi xuống. Đinh Kiếm Thư nàng không thành kẻ địch của Ô Lỗ quốc được không? Ngoại trừ miệng Ô Lỗ quốc vương kia xem ra giỏi nhất là bề cong sự thật thối tháo phảo kích nàng ra, bốn nữ tì phách lối của Hoa Lạc Vân kia,? Đội ngũ của Ô Lỗ quốc, hết thảy không phân tốt xấu mà dùng ánh mắt bắn chết nàng, làm cho Đinh Kiếm Thư thiếu chút nữa tưởng rằng nàng thực sự là nơi mà Hoa Lạc Vân đến bắt nạt..... Aiz! Vì dàn xếp ổn thỏa ở đây, Đinh Kiếm Thư đành phải tự mình hy sinh.

Ngẫm lại, Đinh Kiếm Thư cảm thấy mình thật sự là quá — vĩ đại, nếu không, thiếu chút nữa cùng đội ngũ trung thành và tận tâm của Đức quốc lại xốc lên khẩu chiến với đối phương a!

May mà, dọc theo đường đi Hoa Lạc Vân vẫn chưa mở kim khẩu nhiều, một bộ dáng an phận thủ thường khác thường, làm cho Đinh Kiếm Thư cũng không tiện tìm nàng tra, chỉ có nạt to trừng đôi mắt nhỏ mà ngó nhìn nhau. Đôi mắt Hoa Lạc Vân thế này, làm cho thói quen đầu cùng nàng của Đinh Kiếm Thư mà nói thật là có chút đứng ngồi không yên.....

Chợt thấy trong bụng cuộn cuộn, làm Đinh Kiếm Thư buồn nôn muốn ói.....

"Nôn— —" Đinh Kiếm Thư khổ sở đến sắc mặt trở nên trắng bệch, một tay nhấn ở bụng, một tay che miệng liên tiếp nôn, thật sự sợ cho nôn ra mọi thứ.

Đột nhiên đôi mắt của Hoa Lạc Vân díp lại trở nên âm trầm quan sát Đinh Kiếm Thư đang khó chịu, lại bất thường mà không nói một câu.

Trời ạ! Đinh Kiếm Thư sắp chịu không nổi rồi, thật là khó chịu..... Sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi, càng lúc càng phờ phạc, nàng liên tục buồn nôn, lại nôn không ra một chút gì, ngược lại bụng kia đang không e dè tác quái, thật giống như sắp bị Đinh Kiếm Thư nôn ra hình dạng, Thúy Hương theo hầu ở bên cạnh cũng sợ gần chết rồi, tình thế đang trong lúc bất lực không thể làm gì khác hơn là kêu người. "Dừng xe! Ưng Phi nàng....."

"Láo xược! Lúc nào thì đến phiên tiện tì người ra lệnh?"

Hoa Lạc Vân lạnh lùng nói, khó có thể che dấu hơi thở đang tàn phát ra âm hiểm.

"Thế nhưng, Vương Phi của chúng tôi....."

"Hừ! Chú ý thân phận của người, còn dám lăm mồm tuyệt đối không khinh xuất tha thứ."

"Nôn— — Thúy Hương, kêu, kêu xe ngựa..... Nôn— — kêu xe ngựa dừng lại....." Đinh Kiếm Thư ói đến sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đời này còn chưa có thống khổ qua như vậy, hiện tại, nàng mới cảm nhận được sâu sắc thân thể có được khỏe mạnh mà bách bệnh bất xâm.

Vì chủ tử, bằng bất cứ giá nào Thúy Hương cũng mở họng lớn tiếng la hét:

"Dừng xe! Dừng xe! Mau dừng xe!"

"Không được dừng, ra roi thúc ngựa chạy cho ra!" Hoa Lạc Vân hét lớn, rốt cuộc cũng lộ ra nguyên hình.

"Người....." Thúy Hương đã không phải người nhát gan như ngày trước, nàng trừng mắt nhìn chết vào Hoa Lạc Vân, chuẩn bị tùy thời đánh về phía trước.....

Ách..... Hét lên.

"Thúy..... Thúy Hương..... Ta, nôn— — ta rất khó chịu....."

"Vương Phi, người cố lên chút, Thúy Hương....."

"Hoa Lạc Vân chết..... Dừng— — Nôn— — nặc kệ nàng, ta..... Ta muốn xuống xe....." Đinh Kiếm Thư nhích người muốn nhảy xuống xe ngựa đang chạy mạnh mẽ.

"Rất nguy hiểm! Vương Phi!" Thúy Hương vội vã ngăn lại.

"Hừ..... Kéo Hoa Lạc Vân..... Nôn— —" "Vương Phi." Thúy Hương ôm Đinh Kiếm Thư yếu ớt sắp ngã đi. Hoa Lạc Vân cười lạnh.....

"Người..... Người đừng đắc ý, muốn nhảy xe cũng cần phải kéo người..... Kéo người làm đệm lưng....." Đinh Kiếm Thư nói.

Nói xong, chẳng biết ở đâu mà Đinh Kiếm Thư sinh ra sức mạnh, mà lại cùng Hoa Lạc Vân lôi kéo, tỳ nữ hai bên cũng đã đánh nhau, huyền não lung lay xe ngựa.

Thấy điều bất thường xảy ra, Lưu Phong và Nham Lỗi phụng mệnh bảo vệ Đinh Kiếm Thư, tính cả hai gã Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt khác, lập tức ngăn lại xe ngựa, cùng hộ vệ của Ô Lỗ quốc đồng thời hướng về phía trước, tất cả đồng thanh mà gọi chủ tử của mình.....

"Vương Phi! Xảy ra chuyện gì?"

"Lưu Phong..... Mau..... Để cho..... Ta..... Xuống..... Xe....."

Đình Kiểm Thư không chịu thua kém, rút cuộc hao hết sức lực mà ngã đi ngay tại chỗ làm Thúy Hương thất thanh thét lên, vội vàng mà đỡ lấy Ứng Phi suýt nữa rơi xuống đất.

"Vương Phi!" Về mặt của bọn người Lưu Phong luôn luôn bình tĩnh, lúc này vô cùng hoảng hốt, đang muốn hướng về phía trước ôm Ứng Phi ra thì hộ vệ của Ô Lỗ quốc lại rút ra lưỡi dao.....

"Ô Lỗ Vương Phi, đây là ý gì?" Lưu Phong đã đoán ra 7 - 8 phần tình huống, có lẽ.....

"Không có ý gì, muốn Ứng Phi chết mà thôi!"

~~~~~

Có cái gì đó không ổn, càng lúc càng có cái gì đó không ổn!

Đột nhiên Mạc Kế Nghê ghim cương ngựa dừng lại.

"Làm sao vậy?" Ô Lỗ quốc vương cũng dừng lại theo.

"Rốt cuộc người có mục đích gì?" Mạc Kế Nghê lạnh lùng hỏi, ánh mắt sắc nhọn không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào của Ô Lỗ quốc vương, ánh mắt biến hóa.

"Không dối gạt Ứng Vương, vì đề ái phi của bốn vương có thể như mong muốn mà cùng Ứng Phi xóa hết hiềm khích trước kia, bốn vương mới lại một mực mà yêu cầu Ứng Vương cùng bốn vương tiên phong mà đi trước, để cho ái phi của bốn vương có cơ hội ở cùng một chỗ với Ứng Phi, được làm sáng tỏ mọi hiểu lầm trước đây," Ngươi rồi! Đây là cái bẫy Hoa Lạc Vân sắp đặt! Nàng làm sao có thể tốt bụng như vậy? Mặc dù, Kiểm Thư thật sự có tài công phu quyền cước, cũng có bốn gã Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt một trong những người xuất sắc nhất bảo vệ, nhưng, luồng dự cảm bất thường kia lại càng lúc càng nặng nề.....

Nhất định hẳn phải tận mắt thấy ái thê không có việc gì mới được!

"Quay đầu lại! Hôm nay không đánh sập."

Nói xong, Mạc Kế Nghê lên thúc ngựa chạy như điên, nóng lòng muốn quay trở lại hội họp cùng thê tử đi theo không xa phía sau.

"Cái gì! Sao tạm thời trở về rồi?"

Bất kể Ô Lỗ quốc vương hẳn đang dong dài gì đó, hai gã Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt theo Ứng Vương tiên phong xung phong, cũng chạy gấp đi theo phía sau Mạc Kế Nghê, mà Ô Lỗ quốc vương và hộ vệ của hắn bị leo cây, đành phải tự nhận xui xẻo mà sờ sờ cái mũi theo trở về, cũng không biết đến tột cùng Ứng Vương đang gặp cái gì!

~~~~~

Ngoại trừ đội nhân mã của Ô Lỗ quốc ra, Lưu Phong có thể cảm giác được bốn phía trong rừng có thích khách mai phục, kẻ địch? Ta ít, đối với bọn mà nói có chút bất lợi, nếu là chỉ có bốn người đại nam nhân bọn họ, đây không phải là vấn đề, nhưng, Ứng Phi lại bị bắt tình ở trong xe ngựa, nếu như có một lỗi nhỏ, bọn họ phải ăn nói như thế nào với Ứng Vương?

"Ô Lỗ Vương Phi! Người dám sắp đặt dùng cạm bẫy muốn hại Ứng Phi của chúng tôi?"

Thúy Hương liếc chết ôm Đình Kiểm Thư đã bất tỉnh, vô cùng tức giận mà trách cứ Hoa Lạc Vân, hôm nay cho dù muốn nàng vì Ứng Phi mà chết, nàng cũng sẽ không chần chờ.

Lưu Phong kinh ngạc tỳ nữ này vốn là nhất gan yếu thế, ngày hôm nay vì Ứng Phi, nàng dũng cảm đứng ra, thực làm cho hắn 'cảm động'!

"Đừng trách ta thủ đoạn độc ác, đây đều là Ứng Phi gieo gió gặt bão, dù thế nào chăng nữa nàng cũng không nên cướp đi Ứng Vương, không nên cướp đi ngai vàng Ứng Phi vốn thuộc về ta, một tay nàng đập tan mộng đẹp của ta, đây là nàng tự chuốc lấy!"

Hoa Lạc Vân đến gần Thúy Hương ôm Đình Kiểm Thư, về mặt dữ tợn làm người ta không rét mà run, giọng nói của nàng từ trước đến nay có thể nói là giống như thiên âm, trở nên vô cùng âm trầm, làm người không thể xem nhẹ giọng nói oán hận cùng thù hận của nàng! "Ô Lỗ Vương Phi! Xin người nghĩ lại rồi sau đó tiến hành, cho dù người sát hại Ứng Phi như mong muốn, Ứng Vương cũng sẽ không bỏ qua cho người, người đã từng có thể tưởng tượng giá trị lớn phải trả về điều này chưa?"

Ý đồ của Lưu Phong vén lên sợ hãi của Hoa Lạc Vân, mà ba gã đồng hành khác cũng vận sức chờ phát động, chuẩn bị nắm bắt cơ hội liền nghĩ cách cứu nguy cho Ứng Phi.

"Ha ha ha....." Hoa Lạc Vân cười như điên, tiếng cười bén nhọn hết sức chói tai. "Ha ha ha..... Ngươi cho rằng ta là người vậy sao? Ta sẽ kéo luôn chính mình vào? Chắc hẳn ngươi cũng phát hiện bốn phía có mai phục rồi, dựa vào thân phận Ô Lỗ Vương Phi của ta, nói chuyện tất nhiên là tương đối có trọng lượng, muốn đẩy một khô hai sạch cũng không phải việc khó. Hoa Lạc Vân tràn đầy tự tin nói. "Người nghĩ chúng tôi sẽ cho người thực hiện được?" Lưu Phong cùng ba người Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt khác cùng đồng thanh nói, ánh mắt của bọn họ lộ ra đằng đằng sát khí.

"Hoa Lạc Vân ta không bao giờ đánh mà không có nắm bắt được trận chiến, trách thì trách ở các người ủng hộ lầm người, ngàn không nên vạn không nên mà ủng hộ nữ nhân đáng chết kia, làm cho ta sẽ làm thế nào thưởng thức các người, cũng phải nhịn đau hy sinh, ngày hôm nay cũng chỉ thuận tiện cho các người cùng đi xuống hoàng tuyền với nữ nhân chết tiệt kia!"

Hoa Lạc Vân rút cây chùy thủ sáng lạnh lẽo ra từ chuỗi cây quạt, khẽ chiếu ánh sáng màu xanh, chiếu rọi gương mặt mỹ lệ lại âm độc của nàng.

"Người....." Thúy Hương ôm Đinh Kiếm Thư vẫn còn trong tình trạng hôn mê, vừa thấy dấu hiệu bất thường, vội vàng di chuyển đến góc cách Hoa Lạc Vân, bắt đầu đi xe ngựa này có thể lớn đến chạy đi nơi nào? Bỗng chốc nàng cùng Đinh Kiếm Thư liền không còn đường lui chỉ có thể lui vào một góc.

"Ô Lỗ Vương Phi!" Đám người Lưu Phong muốn hướng về phía trước, nhưng lại bị hộ vệ của Ô Lỗ quốc ngăn chặn đường đi.

"Cút ngay!"

Nhân mã hai bên chiến đấu kịch liệt, bên thích khách mai phục ở bốn phía khác cũng một mạch mà ồ lên giao chiến, tình cảnh là một mảnh hỗn loạn, bốn người Lưu Phong bọn họ đao kiếm cực nhanh làm người ta kinh ngạc, nhưng, chẳng thể đề phòng ám khí làm bọn họ không thể nào tới gần xe ngựa, chỉ sợ chờ sau khi bọn họ xử lý hết nhóm người cận kề này, Ứng Phi đã.....

Thấy Hoa Lạc Vân từ từ đến gần, dưới tình thế cấp bách, Thúy Hương không chút do dự hung hăng đập Hoa Lạc Vân một cước.

"A——" Thành linh Hoa Lạc Vân bị một cước này đá ra ngoài xe ngựa, 'đồng' ngã xuống xe, hai tỷ nữ 'yêu đi theo Lạc' cực kỳ sợ hãi liền xuống xe, muốn đỡ toàn thân chặt vật của Hoa Lạc Vân.

"Ai nha! Vương Phi, người không sao chứ? Ngã có đau chỗ nào không? Ai nha, tay của Vương Phi trầy da rồi!" Hai nữ tỷ quý kêu, vừa đỡ Hoa Lạc Vân dậy vừa la hét long trời lở đất.

"Đáng ghét..... Đáng ghét kia....." Hoa Lạc Vân tức giận mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Thúy Hương bắt được cơ hội liền ôm Đinh Kiếm Thư xuống xe ngựa, Lưu Phong lập tức thoát khỏi dây dưa chạy như bay đến, Nham Lỗi thủ tiêu từng kẻ ám sát đề phòng tránh được ý đồ mưu hại Ứng Phi của bọn họ.

Cảnh vẫn còn rất hỗn loạn, dưới cảnh tàn sát khốc liệt là máu bắn tung tóe, tàn sát đầm máu cả vùng đất là một mảnh bùn đất, cỏ cây, ám khí từ bốn phương tám hướng mà bắn ra, chặn đánh giữa Lưu Phong bọn họ là việc khó, nhưng, giờ trò tập kích người thiếu nữ tay trái gà không chặt có gì quá khó khăn? Cho nên, Thúy Hương liều mình bảo vệ chủ nhân đã trúng một cái phi tiêu ở cánh tay mảnh mai gầy yếu.

"A..." Thúy Hương đau đến muốn gào khóc lớn tiếng, hoặc là lại ngắt xiu xong hết mọi chuyện, nhưng, nàng không có, vì bảo vệ Ứng Phi hôn mê bất tỉnh trong ngực của nàng, nàng phải kiềm chế, nhất định phải chống đỡ.....

"Vương Phi không có trúng tiêu chứ?" Lưu Phong chắn một cái lãnh tiễn rơi xuống, dùng thân thể to lớn của hắn ngăn cản những thứ rừng đao mưa kiếm kia, vừa ứng phó tập kích phía trước không ngừng nghỉ, vừa dò hỏi người phía sau.

"Không có..... Không có....."

"..... Người chịu đựng một chút." Lưu Phong chú ý tới Thúy Hương trúng tiêu.

"..... Ân!" Thúy Hương vừa xấu hổ, vừa chú ý đến gió thổi cỏ lay xung quanh.

"Các người này? Đồ ăn hại! Mau giết tiện nữ nhân kia cho ta! Giết nàng cho ta." Hoa Lạc Vân tức giận đến thân thể phát run.

"Ha ha..... Người cũng nên chết nha!" Có một số thích khách cầm đầu chỉ về phía Hoa Lạc Vân.

"Cái gì? Chết tiệt! Ta muốn các người giết nữ nhân đó cho ta!"

"Nàng là nên chết, chỉ có điều..... Ha ha ha..... Có người cũng ra giá cao mua mạng của nàng đấy! Chắc! Thật đáng tiếc, nữ nhân đẹp như vậy....."

"Phi! Nữ nhân ác độc như vậy nếu như làm kỹ nữ, bổn đại gia cũng sẽ không đi trêu chọc, chết tốt hơn."

"Người..... Các người..... Chẳng lẽ là lão tặc quan đại thần kia bán đứng ta?"

"Tùy người nói đi."

"Ít dong dài với nàng ấy, giết nàng ấy!"

"Oa—— cứu mạng a! Cứu mạng a——" Hoa Lạc Vân đâu còn chú ý được sống chết của Đinh Kiếm Thư? Cái mạng nhỏ của nàng cũng khó bảo toàn rồi.

Mà Lưu Phong gặp phải đối thủ khó chơi, ba người khác cũng bị nhìn chòng chọc, thật bất hạnh, 4 - 5 lãnh tiễn phát ra bắn một lượt nhắm ngay Đinh Kiếm Thư và Thúy Hương, trực tiếp mà hướng mục tiêu vọt tới, nếu nói không trúng mục tiêu..... Khó khăn!

Cũng tại thời điểm đó, ở thời điểm ngàn quân nguy kịch, 4 – 5 mũi tên đoạt mạng 'bốp bốp' bị ám khí đột nhiên tới làm cho bắn đoạn rơi xuống, thủ pháp cao siêu làm người ta kinh ngạc!

"Hồng bát! Là Ứng Vương! Mau." Cầm đầu bọn thích khách hét lớn.

"Cứu mạng a! Cứu mạng a!" Hoa Lạc Vân lớn tiếng kêu cứu.

"Là Ứng Vương đến." Trong mắt Thúy Hương lóe lên hi vọng, nhìn thấy Ứng Vương xuyên qua trùng trùng điệp điệp vây quanh, kiếm lên kiếm xuống ra sức giết thích khách, thúc ngựa chạy như điên mà đến.

Hộ vệ của Ô Lỗ quốc biết rõ tình hình nghiêm trọng? Có thể tránh thì tránh, tránh được nên tránh, ai dám đụng đến con thịnh nộ của Ứng Vương?! Ánh sáng kia dọc đường giết đến khiếp người, khiến bọn họ không rét mà run, lạnh thẳng đến trong xương cốt, mà bọn họ còn bị Hoa Lạc Vân sai khiến muốn hại Ứng Phi, trời ạ..... Thật sự là hồi hận a!

Chưa bao giờ Mạc Kế Nghê tức giận như thế, sợ qua như thế!

Hắn nhìn thấy ái thiếp gặp phải nguy hiểm thế nào? Lúc hắn xa xa mà chỉ nghe đến tiếng đánh nhau kịch liệt, xa xa mà đã trông thấy bụi đất bay đầy trời ít nhất có hai, ba trăm người thích khách, làm cho lòng tin luôn luôn ôm trọn hắn, cảm thấy kinh hãi nhất chính là — Ái thiếp bất tỉnh ở trong ngực nha hoàn đang bất tỉnh, và mũi tên lạnh lẽo vô tình từng bước thúc giục hồn phách.

Không — — Thử, người không có việc gì, người không có việc gì! Ở trong lòng Mạc Kế Nghê cuồng hô, dường như tim của hắn nổi treo ở giữa không trung, là kinh hoàng, là bất lực, thỉnh thoảng trong đầu hiện ra cảnh tượng ái thiếp bỏ mình, hắn không cho phép! Không cho phép nàng chết..... Hắn là như thế mà yêu thương nàng a! Yêu đến tim của hắn cũng đau. Những người này..... Hết thầy đáng chết, đáng chết! Ai dám làm thiệt hại một cọng tóc Thử của hắn, nhất định Mạc Kế Nghê đem bọn họ băm thây vạn đoạn.

"Hồng bát! Ứng Vương giết tiến vào, mau ra tay." Thích khách đầu lĩnh nói.

"Hừ! Hắn giết huynh đệ chúng ta nhiều như vậy, làm giảm hắn!"

"Mạc Kế Nghê hành động theo cảm tính, chúng ta muốn thắng hắn là không có khả năng, theo ta thấy..... Trước tiên bảo toàn tính mạng rồi hãy nói, bắt Ứng Phi làm con tin." Đại đầu lĩnh nói.

"Vậy Hoa Lạc Vân....."

"Đều mang đi, nàng cũng là đầu dê béo."

Thảo luận xong xuôi, thích khách đầu lĩnh dẫn theo một? Cao thủ, đi cướp đoạt bắt người, Lưu Phong không để ý bị hãm chân, Đinh Kiếm Thử đã bị bắt, Thúy Hương bị một cước đá văng, đụng phải tảng đá rồi ngã đi.

"Thử — —" Mạc Kế Nghê chậm một bước, trở mắt nhìn ái thiếp bị bắt, cuồng nộ mãnh liệt của hắn sóng lớn chìm ngập lý trí của hắn, phản xạ động tác nhanh mà lấy thanh kiếm vấy máu trong tay bắn ra, theo ở sát na ngay lập tức lạt vào vai phải thích khách đầu lĩnh, mà Mạc Kế Nghê lại lấy tốc độ nhanh như chớp từ trên ngựa cưỡi nhún người nhảy lên, sử dụng khinh công này liền bay qua xa hơn mười trượng, trước khi người chưa rơi xuống đất lại dùng dăm khi bắn trúng ót của thích khách đầu lĩnh, người Mạc Kế Nghê vừa chạm đất, liền nhanh chóng đoạt lại Đinh Kiếm Thử, mà đại đầu lĩnh kia cũng ứng tiếng ngã xuống đất.

"Đại..... Đại..... Đại đương gia....." Toàn bộ đoàn người sợ ngây người, hết thảy phát sinh này, đột nhiên như vậy, như vậy mà làm người ta không thể tin được, ở trong khoảnh khắc, đại đương gia của bọn họ cũng đã dễ dàng như vậy mà bị xử lý rồi.....

Sau đột biến, là một sự yên lặng tĩnh đến mức dị thường, không người nào dám lên tiếng hoặc đi đi lại lại, có lẽ là ngây ngẩn cả người, có lẽ là sợ tới mức bản thân bất lực.

Mà Mạc Kế Nghê chỉ gất gao mà ôm lấy ái thiếp, thận trọng mà cảm nhận mỗi một nhịp tim của nàng, chỉ có xác định nàng không có gì đáng ngại, trái tim cuồng loạn không trật tự của hắn mới có thể thờ bình thường, mắt thấy người trong lòng vừa suy yếu vừa hôn mê bất tỉnh, trái tim của Mạc Kế Nghê giống như châm? Giống như, cái loại tim bị nện đau nhức máu chảy đầm đìa, đã làm cho hắn không cách nào hình dung.

Hoa Lạc Vân không dám lên tiếng lần nữa, nàng biết mình đoán sai một chuyện: vì sao nàng không nghĩ tới Ứng Vương lại yêu thương Ứng Phi như thế? Xem thế này, nếu như có thể nàng thật mong muốn thoát ra khỏi?

Rốt cuộc Hoa Lạc Vân cũng cảm nhận được mùi vị sợ hãi! Ô Lỗ quốc vương dẫn theo một đội nhân mã lớn vội vàng chạy tới, liền hỏi ngay: "Ai Phi, người không sao chứ? A!

Tâm can bảo bối thế nào....." Hắn đỡ Hoa Lạc Vân té ngã ở trên mặt đất dậy, thấy nàng vô duyên vô cớ mà làm cho toàn thân tả tơi, không khỏi hồ nghi, lúc này, hắn mới chú ý tới một số lượng lớn nhân vật không rõ. "Các người là người phương nào? Thật to gan, dám tập kích ái phi của bản vương!"

"Ô Lỗ quốc vương, tốt nhất người cho Ứng Vương chúng tôi một cái công đạo, phi tử của người lại vạch kế hoạch mưu sát Ứng Phi, tính cùng với hộ vệ và thích khách nội ứng ngoại hợp, chỉ sợ hai chữ 'hiếu lễ' không phải có thể dễ dàng đã nói trước đây." Lưu Phong lạnh lùng thốt, là thuật lại chân tướng chuyện này cho Mạc Kế Nghê biết, cũng là để cho Ô Lỗ quốc vương biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, sau khi trải qua chuyện này hai nước đã ở trong tình trạng đối nghịch rồi.

"Điều này..... Điều này sao có thể!" Căn bản Ô Lỗ quốc vương không thể tin.

"Vương thượng— — thần thiếp bị oan a!" Hoa Lạc Vân khóc lóc kể lể với Ô Lỗ quốc vương, đối mặt với đám người Lưu Phong con mắt lạnh nhạt tràn đầy sát khí, Hoa Lạc Vân hoảng hốt, ngoan độc mạnh mẽ cùng quyết đoán lúc trước sớm trốn chạy mất tích.

"Hoa— — Lạc— — Vân!" Lời nói của Mạc Kế Nghê tràn đầy khí thế và đàng đàng sát khí, làm cho Hoa Lạc Vân sợ hãi chân mềm nhũn ngay tại chỗ, ngồi sững trên đất. "Chết tiệt nguoi....."

"A! Vương thượng! Cứu mạng a, thần..... thần thiếp là bị oan." Hoa Lạc Vân hoảng hốt lúng túng mà bất tỉnh nhân sự, nàng cũng chỉ có thể dựa vào hần!

"Này..... Này....." Trong khoảng thời gian ngắn Ô Lỗ quốc vương cũng luống cuống, Mạc Kế Nghê đáng sợ cũng không phải là chuyện hôm nay mới biết. "Ít dong dài! Bất luận nhóm các nguoi là chó má quốc vương gì đó, ngày hôm nay không thể không thay đại đương gia của chúng tôi báo thù! Các huynh đệ!

Lấy ra bản lãnh sát thủ chuyên nghiệp đích thực của chúng ta cho bọn họ xem một chút cho biết tay! Mọi người lên!" Nhị đầu lĩnh bọn thích khách hét lớn.

"Giết a! Giết a... ha ha....."

Đám sát thủ kia gần hơn trăm người liều mạng, điên cuồng mà cùng tướng sĩ của Ô Lỗ quốc và Đức Quốc chém giết? Về hung ác mạnh mẽ này đủ để ngang hàng những dũng tướng trong cung, muốn dồn phục bọn họ thật đúng là phải dùng chút thời gian, tâm sức.

Ô Lỗ quốc vương và Hoa Lạc Vân quá sợ hãi mà liên tiếp kêu cứu hộ giá, liền lại là một cảnh hỗn loạn đầm máu kinh khủng, hộ vệ của Ô Lỗ quốc và Đức quốc đều là tinh anh, mà một ít? Sát thủ thích khách cũng không phải hạng nguoi bình thường, cho nên, hai bên chiến đấu đến mưa gió phai màu, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không chiếm được lợi. Trái lại, Mạc Kế Nghê vừa ra tay liền không cho đối phương có cơ hội sống sót, đều là một chiêu bị mất mạng, xuất thủ cực nhanh, làm nguoi ta không thể phản ứng kịp thời, luôn làm cho đối phương chết như thế nào cũng không biết, thực ra, đây là lần đầu tiên hần đại khai sát giới a!

Cuối cùng, tất nhiên là? Bọn sát thủ bại trận mà chạy đi, phía bên Ô Lỗ quốc vương thương vong cũng không ít, phía bên Đức quốc lại không có gì trở ngại.

Xích Ưng loài chim yêu quý của Mạc Kế Nghê dẫn đầu một? Chim điều đột nhiên bay vút qua trên hiện trường, hướng về phía bọn sát thủ chạy trốn mà đuổi theo, bọn Lưu Phong đoán được đến là có thể Ưng Vương cho phép cùng xích ưng thông linh.

"Ô Lỗ quốc vương, tốt nhất nguoi cho bốn vương một cái công đạo, bằng không..... Hậu quả tự mình chịu trách nhiệm!" Mạc Kế Nghê đề nén cuồng nộ trong lòng, vô tình nói.

"Nguoi yên tâm, bốn vương tự sẽ cho nguoi một cái công đạo, tuyệt đối công bằng xử lý."

Công bằng xử lý..... "Vương thượng a!" Hoa Lạc Vân kinh hãi.

Mạc Kế Nghê cảm hận mà nhìn chăm chăm vào Hoa Lạc Vân, hần sẽ không khinh xuất tha thứ cho nàng!

Người suy yếu trong ngực thân ngâm một tiếng, thân thể mềm mại khẽ nhúc nhích, ngọc ngạo cố gắng mở hai mắt ra, Mạc Kế Nghê quá đau lòng, hần nhìn người trong lòng chịu mọi thương tổn? Thân thể yếu ớt như thế, sao chịu được hành hạ đáng sợ này?

"Thư, Thư của ta a..."

Cảm giác được mình bị ôm chặt, a đau, bảo vệ, vừa an toàn thiết thực lại vừa ấm áp hương thơm ngọt ngào lan tỏa, nàng biết, biết tình yêu thâm sâu ôm người của nàng, cũng biết là hần— — Mạc Kế Nghê, người nàng yêu nhất.

Cho nên, Đinh Kiềm Thư ra sức ngọc ngạo sốt ruột muốn mở mắt ra, xem xem nam nhân yêu mến nhất của nàng, muốn nói cho hần biết, nàng tốt lắm, bảo hần đừng lo lắng nữa.

Thấy thê từ từ từ mở hai mắt ra, trái tim kia của Mạc Kế Nghê treo ở giữa không trung mới bình thân mà hạ xuống, ôn nhu mà gọi tên của nàng.

"Thư....."

"Nghê..... Ta biết nhất định nguoi sẽ tới cứu ta....." Đinh Kiềm Thư hơi thở mong manh nói, hơi có chút huyết sắc trên khuôn mặt để lộ ra một nụ cười uất ức.

"Cũng đã qua..... Ta tuyệt sẽ không lại cho nguoi rời khỏi phạm vi tầm nhìn của ta..... Tuyệt sẽ không cho nguoi gặp lại đáng sợ này..... Thư của ta a..." Mạc Kế Nghê cam kết, trong lòng hết sức kích động.

"Aiz..... Nguoi cũng rất chuyên chế độc tài nha....." Đinh Kiềm Thư yếu ớt mà cười nói, trong lòng lại hết sức ngọt ngào.

"Được, chớ nhiều lời, nhìn người yếu ớt thành bộ dáng này, chúng ta về hành cung trước, ta mời ngự y xem cho người, an dưỡng điều dưỡng."

"Những người đó....." Đinh Kiềm Thư ngạc nhiên toàn thân tất cả tướng sĩ trông rất tả tơi? "Xây ra chiến tranh rồi sao?"

Rõ ràng, nàng bỏ qua vở kịch hay một cuộc quyết đấu đặc sắc của cao thủ. Phun! Thật đáng tiếc.

Nhìn thấu ý nghĩ của thê tử, Mạc Kế Nghêu thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, hóa ra Thư của hắn không biết đó là tình huống nguy hiểm liên quan đến sự sống chết?

"Đừng nghĩ ngợi lung tung, đi thôi!"

Mạc Kế Nghêu ôm Đinh Kiềm Thư đến xe ngựa, cũng không liếc mắt nhìn Hoa Lạc Vân đang bận rộn khóc lóc kẻ lẻ. Tất nhiên Ô Lỗ quốc vương lại rất có khả năng dỗ nằng, làm Mạc Kế Nghêu vô cùng chán ghét bọn họ.

"Thúy Hương đâu?"

"Yên tâm, có Lư Phong chăm sóc."

"Đợi một chút!" Mạc Kế Nghêu đang muốn ôm nàng đem vào xe ngựa, Đinh Kiềm Thư vội vàng kêu dừng. "Ta..... Ta không muốn ngồi xe....." Nha! Thật là đáng sợ.

"Làm sao vậy? Người thế này không thích hợp cưỡi ngựa."

"Ta..... Ta....."

"Ân?"

"Ta sẽ say xe a!" Đinh Kiềm Thư ngượng ngùng đỏ mặt..... Sai, là xấu hổ nói. "Say xe?" Không thể nào? Đây cũng là lần đầu tiên Mạc Kế Nghêu nghe được có người ngồi xe ngựa sẽ choáng váng không say xe gì đó.

"Ta biến thành thế này, đều là cái 'tù rương' kia làm hại....." Đinh Kiềm Thư hết sức ủy khuất nói, vừa nghĩ tới cái loại đó thiếu chút nữa đem dạ dày cho nôn ra, còn nôn không ra mùi 'bát bánh ngọt' gì đó, nàng sẽ không rét mà run.

"..... Được rồi! Vậy không ngồi."

~~~~~

Ở thư phòng hành cung——

Mạc Kế Nghêu vỗ bàn, trong ánh mắt bùng cháy hai cây lửa giận.

"Hoa Lạc Vân lại dám cùng quan đại thần cầu kết lập mưu?"

"Đúng vậy, theo tin tức tể tướng truyền đến, quả thật như vậy, há lại đoán vẫn là chậm một bước, may mà Vương thượng kịp thời chạy về cứu Ứng Phi, nếu không thì....." Lư Phong không dám nói tiếp nữa.

Mạc Kế Nghêu suy nghĩ đến chuyện này, hai mắt không khỏi nắm chặt. "Tình hình quan đại thần bên kia như thế nào?"

"Bởi vì chưa nắm được chứng cứ, cho nên, trước mắt phải người nghiêm mật theo dõi."

"Lư Phong, hạ lệnh áp cha con quan đại thần quay về Ứng Cốc xử phạt!"

"Thuộc hạ tuân lệnh."

Chợt——

"Hóng hét! Đáng ghét!" Về mặt của Mạc Kế Nghêu khác thường mà lao ra thư phòng.

Lư Phong biết tình trạng nghiêm trọng, vội vàng đi theo sau.

Xích Ứng có thể cùng Mạc Kế Nghêu tâm linh tương thông, vừa truyền lại tin tức gì đó?

~~~~~

Trong không khí tản ra nhàn nhạt mùi thơm dị thường, đó là một loại dược mê hồn hương công dụng đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần ngửi được một chút hương vị, không hôn mê hai hoặc ba canh giờ là không thể, nếu quá lượng, sẽ hôn mê tới chết, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Đương nhiên hai bên, dọc theo đường đi Mạc Kế Nghêu chạy đến chỗ Đinh Kiềm Thư, tất cả đều hôn mê bất tỉnh, thị vệ và thị nữ ngã lạng lộn, mãi đến

hắn chạy vội tới cửa phòng, trông thấy Nham Lỗi cũng vừa giãy giụa mà té trên mặt đất, trái tim của Mạc Kế Nghêu nhảy roi rớt vài nhịp!

Cửa phòng mở rộng ra, không phải là ý nói.....

"Vương..... Vương..... Ứng Phi..... Bị người bắt..... Bắt đi rồi!" Nham Lỗi khó khăn nói, ý thức của hắn bắt đầu hỗn loạn mơ hồ.

Nhất định hắn phải tỉnh táo..... Tỉnh táo một chút, nhất định không thể để thuộc hạ trúng mê hồn hương tổn hại. "Lư Phong, người lập tức đến mặt thất lấy giải được giải vậy."

Dứt lời, Mạc Kế Nghêu theo xích ung đang bay lượn vòng ở không trung mà chạy đi, nó chính là một đôi 'reda mắt' khác của hắn!

~~~~~

Dọc đường đuổi theo, Mạc Kế Nghêu dùng khinh công bay trên cỏ, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, ước chừng một khắc đồng hồ liền bị hắn đuổi theo, nhưng lại đuổi tới dãy núi nhìn — một nơi ít nhất có sáu, bảy mươi trượng đoạn nhai thâm sâu.

Phải chạy đến cái chỗ bất lợi này thật đúng là xúi quẩy! Là tên chết tiệt nào phân biệt chuyện không tốn sức đem bản đồ vẽ sai rồi?

"A! Ứng Vương lại đuổi tới, sớm biết trước giết hết hai nữ nhân này rồi, quan địa thần chết tiệt khăng khăng lại thay đổi chủ ý muốn bắt sống!"

"Con mẹ nó! Thỏa thuận làm ăn tính toán thế nào cũng lỗ vốn, giết Ứng Phi và Hoa Lạc Vân, thì nói rõ rồi, trở thành kẻ thù chung của hai nước Ứng - Ô, chỉ một mình Ứng Vương thì muôn vạn người không ai địch rồi, càng huống chi còn có thiên ung thập nhị kiệt danh tiếng lan xa, đội tinh binh Ô Lỗ? Quan đại thần vàng kếp xù chỉ sợ chúng ta có mạng kiếm, không có mạng xài!" Nhị đầu lĩnh nói.

"Theo ta thấy, chúng ta thả hai nữ nhân này mới có cơ hội để sống."

"Đừng do dự nữa, Ứng Vương hắn....."

"Lập tức thả Ứng Phi!" Mạc Kế Nghêu ngăn cản đám kia vốn là chạy trốn chết, bọn sát thủ lại lớn mật lên vào hành cung bắt đi thê tử. "Nếu dám dẫm thương một cọng tóc của nàng, Ứng Vương ta muốn các người sống không bằng chết!"

"Thả..... Yên tâm! Chẳng qua là hai người họ ngất đi mà thôi, cũng không còn bao nhiêu mê hồn hương..... Chúng tôi sẽ thả các nàng, thế nhưng, người phải đáp ứng cho đi." Nhị sát thủ đầu lĩnh đàm phán điều kiện với Mạc Kế Nghêu.

"Người cho rằng người có tư cách nói điều kiện với ta?" Mạc Kế Nghêu mang theo vẻ mặt lạnh lùng bí hiểm, từng bước một mà tiếp cận phía trước.

"Người không có sự lựa chọn! Phía sau chúng tôi chính là đoạn nhai, nếu như người muốn giết hết chúng tôi, vậy trước tiên người sẽ thấy được Ứng Phi rơi xuống vách núi....." Sát thủ cũng không phải là làm giả, so với tàn nhẫn? Nhưng còn có phải liều mạng!

Mạc Kế Nghêu thấp nguyên rửa mặt tiếng, nắm chặt hai nắm đấm có nổi gân xanh.....

"Mỗi bên nhường một bước đối với ai cũng đều có lợi, mà ta có thể nói cho người biết người sai khiến phía sau là ai." Nhị sát thủ đầu lĩnh quyết định bán đứng quan đại thần và Hoa Lạc Vân.

~~~~~

Ý chí, thực sự là một loại biến mục nát thành thần kì hiếm thấy? Kiểu này nọ.

Đình Kiếm Thư, nàng không cam nguyện mình bị tổn hại đầu thất bại khắp nơi, hoặc hai ba lần đã bị người đối phó; không cam nguyện bất cứ cái gì không hiểu nguyên nhân đến chia rẽ nàng cùng trượng phu yêu dấu; lại càng không cam nguyện vì vậy liền bị người xấu 'bán đi'. Đùa phải không! Nếu như nàng là dễ dàng bị người giải quyết như vậy, nàng sẽ đem tên đao lại đọc! Và lại trong lòng một cổ đau đớn không rõ đang lan tràn, giống như một loại gặm cắn xương máu của nàng..... Cảm giác dị thường như vậy, suy nghĩ trong đầu của nàng, lại chỉ có yêu thương sâu sắc trượng phu Mạc Kế Nghêu; nàng nên sợ hãi, vì dự cảm xấu này cho nên nàng phải tỉnh lại, tỉnh lại cảm nhận tình yêu chân thật của trượng phu, nàng rất sợ bị bỏ lỡ.

Mà Hoa Lạc Vân, thức tỉnh vì oán hận và ghen ghét nàng, vì tiêu diệt tình địch, cũng vì chỗ chi phí hy sinh của nàng, không cam lòng mộng đẹp hóa thành bọt nước, càng hận hơn là Đình Kiếm Thư phá hủy mọi thứ của nàng, nàng từng thề thốt muốn Đình Kiếm Thư càng đau khổ hơn so với nàng..... Không có lý do tại sao Hoa Lạc Vân nàng dám đánh cuộc mạng với Mạc Kế Nghêu mà mưu hại Đình Kiếm Thư, lại nhất định phải thua! Không có đạo lý! Lại càng không công bằng! Cho nên, nàng không tỉnh lại tự tay kết liễu Đình Kiếm Thư là không thể nào.

Hai nữ nhân này tỉnh lại, nhất định là bị kịch bắt đầu.....

"Nhị..... Nhị đương gia, các nàng làm sao tỉnh? Hút a! Nữ nhân chết tiệt nàng cắn ta." Một gã sát thủ vốn là đỡ lấy Hoa Lạc Vân hôn mê bị nàng cắn một cái, hung hăng mà đem Hoa Lạc Vân vứt trên mặt đất. Hoa Lạc Vân có khí cốt khác thường, cổ họng cũng không thốt ra một tiếng mà ngao ngễ bò dậy.

"Oa — — Nàng! Nàng đánh ta!" Một tên khác tất bị Đình Kiếm Thư tỉnh lại hung hăng mà đánh một quyền, một mắt trở thành gấu mèo. "Nghêu!" Đình Kiếm Thư giãy giụa trốn buồm muốn chạy về phía Mạc Kế Nghêu, lại bị sát thủ sắp hàng mà thành một bức tường bên trong làm chặn lại lối đi. "Cút ngay, đồ khốn này."

"Các ngươi lập tức thả người!"

"Ngươi không hứa sẽ giải thoát cho chúng tôi? Người vừa chết." Nhị đầu lĩnh nói.

"Được." Mạc Kế Nghêu không hề do dự mà trả lời.

"Được, trước tiên ngươi lui ra nơi này mười trượng, đợi chúng tôi rời đi, ngươi lại tới đón thể tử của ngươi và Hoa Lạc Vân quay về."

Đáng ghét! Không ai có thể ra lệnh cho hắn, đe dọa hắn, nhưng, vì ái thể, hắn chỉ phá lệ một lần.

"Tốt nhất các ngươi đừng giờ trò bịp bợm!"

"Nghêu!" Trái tim của Đinh Kiếm Thư đã bị chìm ngập trong nỗi sợ hãi sâu không lường được.

"Không sau đâu, tự mình phải cẩn thận chút, tình hình không bình thường thì là lên." Mạc Kế Nghêu không cam lòng, chuyện không muốn miễn cưỡng mà từ từ lui đi về phía sau, mỗi một bước lui, tim của hắn liền càng nặng nề.....

"Nhanh lên một chút!" Bọn sát thủ la ó.

Không..... Không..... Hắn không nên lui về phía sau! Ít lại nhai! Phải đi mau đi, chỉ cần các ngươi không động Ứng Phi, ta đảm bảo các ngươi an toàn."

Thấy đáng về kiên quyết của Mạc Kế Nghêu, bọn sát thủ lại do dự, nhưng vào lúc này.....

"Chết tiệt ngươi....." Chẳng biết lúc nào thì Hoa Lạc Vân đã đi đến bên cạnh Đinh Kiếm Thư, mà các nàng cách vách đá chỉ có năm bước lớn mà thôi. "Bây giờ ngươi đang giờ trò gì?" Đinh Kiếm Thư không rõ tình hình cho lắm.

"Ha ha ha..... Ha ha ha..... Đi tìm chết đi!" Đột nhiên Hoa Lạc Vân dùng sức mà đánh tới. Đinh Kiếm Thư vội vàng lui về sau mấy bước, hoàn toàn quên thân ở mép đoạn nhai rồi, kết quả.....

"A! Nghêu— —" Đinh Kiếm Thư trượt chân rơi xuống đoạn nhai.

"Không— —" Mạc Kế Nghêu điên cuồng gào thét thảm thiết, dường như điên vậy hướng về phía đoạn nhai chạy đi, không chút do dự vươm người nhảy xuống.

"Vương! Ứng Vương a— —" Lưu Phong dẫn theo một số lượng lớn người - ngựa vội vàng chạy tới đó, nhưng lại chỉ tới kịp nhìn thấy cảnh tượng oanh liệt Mạc Kế Nghêu nhảy xuống vực.

Bọn sát thủ xung quanh vội vàng chạy trốn chết, mà Hoa Lạc Vân chỉ biết điên cuồng mà cười như điên, miệng hô lớn:

"Ứng Vương là của ta..... Ha ha ha..... Ta mới là Ứng Phi! Rốt cuộc ta không cần lại lãng phí bản thân đi hầu hạ tên Ô Lỗ quốc vương heo kia..... Ha ha ha..... Rốt cuộc ta giải quyết nữ nhân chết tiệt kia xong rồi..... Hết rồi! Thật tốt quá! Ha ha..."

Ô Lỗ quốc vương yên lặng nhìn nhất cử nhất động của Hoa Lạc Vân, từ sau khi hắn mang theo đội tinh binh của Ô Lỗ quốc chạy tới theo sau, nhìn thấy chính là Hoa Lạc Vân điên cuồng nói ngôn ngữ điên cuồng, cùng lần lượt Thiên Ứng Thập Nhị Kiệt và Lưu Phong nhảy xuống đoạn nhai.....

Sương mù buổi hoàng hôn dần dần nhuộm đỏ những đám mây ở phía chân trời, từ nam đến bắc hai mặt đầu hồi của sơn cốc chia nhau quét qua nửa bên vầng óng ánh, đám điều hâu ở trên bầu trời không chịu rời đi, trong tiếng chim ưng hùng dũng lại có bi thương cùng cuồng nộ khó mà che dấu.

Dường như xích ung điên vậy bay điên cuồng xung quanh, lúc cao lúc thấp, lúc trên không trung lúc dưới đất, cuối cùng xuyên qua tầng mây, bay về phía ngoài bầu trời, kỳ diệu mà biến mất ở trong trời đất.....

~~~~~

"A— —" Đinh Kiếm Thư vô vùng sợ hãi mà hô.

Thân thể của Đinh Kiếm Thư liên tục sa xuống, sa xuống, lỗ tai của nàng bởi vì ù tai nghiêm trọng mà đau nhứt không thôi, trên ngực dường như bị tảng đá ép tới nàng không thở nổi. Luồng áp lực cực lớn này liên tục hồi hải tăng lên, xương cốt giống như bị một loại phanh thây đau đớn, trong đầu ngoại trừ không cách nào hình dung sợ hãi ra, vẫn là sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là dùng tiếng hét chói tai để trút ra nỗi sợ hãi và đau đớn của người sắp chết.

Càng gần với mùi vị của cái chết, càng làm người ta cảm thấy sợ hãi, tự thể nghiệm kinh hoàng làm Đinh Kiếm Thư lạnh đến tận xương. Chẳng lẽ, nàng sẽ thế này chẳng biết tại sao mà một mạch rơi vào hoàng tuyền?

Ý thức, dường như dần dần mà bay xa, tất cả những đau đớn và sợ hãi dường như là cũng chậm chậm mà chết lặng rồi, cuối cùng ở trong một tia ý niệm mỏng manh của Đinh Kiếm Thư, nàng chỉ còn kịp hỏi mình: "Ta..... Sắp chết sao?"

Một khắc cuối cùng trước khi chết, trong lòng lại bình thản như vậy? Bởi vì ù tai nghiêm trọng, Đinh Kiếm Thư bỏ lỡ điên cuồng gào thét bị thương của

Mạc Kế Nghê; bởi vì sợ hãi mà nhắm chặt hai mắt, bỏ lỡ một màn Mạc Kế Nghê nhảy theo xuống vách núi thẳng đuối theo mà đến.

Mà Mạc Kế Nghê, còn chưa kịp đuối theo Đinh Kiếm Thư, nàng cũng đã theo một luồng ánh sáng hiện ra, chợt lóe rồi biến mất mà biến mất.....

"Không— —"

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Mau mau mau! Tìm kỹ a!"

Chỗ vui chơi hoàng kim cốc một mặt phong tỏa tin tức, một mặt phái ra rất nhiều nhân viên an ninh toàn bộ giải cứu cô nữ sinh trung học rơi xuống vách núi. "Xem thế này vừa khéo, nghe nói người gặp nạn chính là người nhà của nhân vật nổi tiếng nha! Các nhân viên an ninh vừa tìm người vừa trò chuyện.

"Đúng vậy a! Nghe nói là con cưng của tổng giám đốc tập đoàn Đinh Thị nha, nha! Sai rồi, trước đó không lâu vị trí tổng giám đốc tập đoàn Đinh Thị mới do Đinh Kiếm Thư đảm nhận, vậy tính ra là người anh cả gặp nạn."

"Ôi mẹ nó! Xem thế này là phong tỏa không được tin tức này rồi, cô gái gặp nạn này là thiên kim đại tiểu thư nha!"

"Đúng vậy! Nếu như cô ấy có một chút sơ xuất....." Một nhân viên an ninh không khỏi rung mình.

"Thế nào a?"

"Tôi thấy chúng ta mau chăm chỉ tìm, nếu không thì..... Nếu như Đinh Kiếm Bác phá hủy chỗ vui chơi hoàng kim cốc, chúng ta phải ăn không khí rồi."

"Nói rất đúng, mau!"

Về phương diện khác, bạn học của Đinh Kiếm Thư và các thầy cô giáo toàn bộ cũng gia nhập vào hàng ngũ cứu viện.

"Hu..... Làm sao bây giờ, Kiếm Thư từ một nơi cao như vậy ngã xuống..... Không chết cũng còn lại nửa cái mạng....." Bạn học của Đinh Kiếm Thư vừa khóc vừa tìm.

"Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Cũng đừng gây ra mạng người mới tốt....." Một giáo viên trách móc.

Ở đây vực, có một dòng suối, có bụi cây cỏ dại nơi ấy, muốn từ trong bụi cỏ cao hơn so với người thực sự là không dễ dàng để tìm thấy bóng dáng một ai đó, hơn nữa sắc trời càng lúc càng tối sẫm, âm u u ám cũng hết sức kỳ quái.

Lúc này——

"Này—— mọi người mau tới a! Tìm được rồi, tìm được rồi!" Trong một góc xa xa ở đây vực nào đấy, có người kêu.

"Thật không?"

Một đại? Toàn bộ người tuôn đến cái góc có phát ra tiếng kia, bảy miệng tám lời hỏi:

"Thế nào? Sống hay chết?"

"Bị thương thế nào? Còn có cứu được hay không a?"

Lúc mọi người đến thì tất cả đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thấy Đinh Kiếm Thư an toàn nằm ở trên giường cỏ, đã quên trước tiên nên xác nhận thử xem sống chết, chỉ xô đẩy đoán:

Đây là chuyện gì xảy ra? Cô ấy thực sự chính là cô gái rơi xuống vách núi? Không thể nào? Cô gái trước mặt này rất giống mỹ nữ từ trong bức họa thời cổ đi ra, từ đầu đến chân tất cả đều là trang phục quý tộc thời cổ đại!

"Phải..... Đúng là Kiếm Thư! Sẽ không sai! Thật sự là bạn ấy!" Giang Lệ Linh bạn học của Đinh Kiếm Thư mất một lúc lâu mới nhận ra được.

"Đúng..... Đúng vậy, là Đinh Kiếm Thư! Mọi người đừng ngăn ra a, mau cứu người, mau cứu người!" Giáo viên của Đinh Kiếm Thư cũng nhận ra được. "Mau! Cô ấy còn sống....." Nhân viên an ninh vội vàng cứu giúp.

~~~~~

"Uhm....." Đinh Kiếm Thư thân ngẫm, từ từ tỉnh lại.

"Kiếm Thư! Con không sao chứ? Có chỗ nào khó chịu hay không?" Bà Đinh lo lắng hỏi, bà ngồi ở mép giường của con gái, căng thẳng mà nắm tay con gái.

"..... Mẹ?" Về mặt của Đinh Kiếm Thư chùng chát nghi hoặc, trong đầu hỗn loạn về địa lý không có một chút đầu mối, đầu đau thối, cảm giác vô lực cuốn lấy cô, cô vừa mệt lại vừa chán nản cũng không muốn ngủ. "Làm sao con....."

Đinh Kiếm Thư nhìn chung quanh bốn phía, đập vào trong mắt chính là màu tím nhạt gắn liền với căn phòng, đây—— đây là căn phòng của cô sao? Không phải là cô ở chỗ vui chơi hoàng kim cốc sao? Về đến nhà khi nào vậy? Kỳ lạ.....

Thấy vẻ mặt ngờ ngàng không tin của con gái, bà Đinh quan tâm nói:

"Nha đầu này, sao lơ là không cẩn thận như thế? Lại rơi xuống vách núi, may mà kỳ? mà không có gì đáng ngại, bằng không, nếu như có một chuyện không hay xảy ra, con bảo cha, mẹ nên làm thế nào cho phải?"

Bà Đinh lập tức chặn lại nước mũi chặn lại nước mắt nói, nhớ lại lúc vừa mới nhận được tin tức con gái rơi xuống vách núi thì lại làm cho bà té xỉu ngay tại chỗ, cho đến khi con gái yêu được đưa về an toàn, bà vẫn còn vô cùng lo sợ.

A! Đinh Kiếm Thư nghĩ tới, đích xác là cô trượt chân rơi xuống vách núi, thế nhưng, không phải là cô an toàn mà về nhà rồi sao?

"Mẹ! Con không sao rồi, đừng lo lắng, là con không tốt được chưa, mẹ đừng khóc a, như thế này cha trông thấy lại sẽ chuyện bé xé to, cho các anh thấy lại càng không được!"

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến! Cha và các anh trai của Đinh Kiếm Thư toàn bộ chen chút đi vào, lần lượt gọi:

"Kiếm Thư tỉnh chưa?"

Căn phòng vốn là im lặng liền náo nhiệt lên.

Xong rồi! Toàn bộ đến đông đủ rồi.

Vừa nghĩ tới việc bảo vệ và quan tâm quá mức của người nhà, Đinh Kiếm Thư liền than thở, bên tai của cô dường như có được một khắc yên lặng. Aiz! Những người này....." Cha, các anh, các người không đi làm việc, toàn bộ ngăm mình ở đây với con mà được sao? Coi chừng công ty đóng cửa."

"Hắc! Nhóc con, mới có chút tinh thần liền bắt đầu làm tổn thương người a! Anh mở một trăm hai mươi trung tâm, muốn tập đoàn Đinh Thị sụp đổ cũng không dễ dàng như vậy." Anh cả của Đinh Kiếm Thư - Đinh Kiếm Bắc nói.

"Đúng vậy, trước tiên lo lắng chính mình rồi nói sau, thiếu chút nữa làm cho cả nhà bị hù chết!"

Đinh Kiếm Thư le le lưỡi. "Cũng không phải là em cố tình a! Em là người bị hại nha!"

"Nói rất đúng, chúng ta dứt khoát phá hủy chỗ vui chơi hoàng kim cốc thế nào? Ông Đinh nói. Con gái bảo bối của ông lại bị rơi xuống vách núi gặp phải đáng sợ này, tất cả đều là chỗ vui chơi hoàng kim cốc làm hại.

"Cha, quá nghiêm trọng phải không?" Đinh Kiếm Thư không dám gạt bừa.

"Anh còn cho rằng quá nhẹ chứ!" Anh ba nói.

Đinh Kiếm Thư trầm tư một hồi, đột nhiên đưa ra một yêu cầu. "Cha, chúng ta mua lại chỗ vui chơi hoàng kim cốc có được không?"

"Mua nó? Tại sao?" Tất cả mọi người đều tràn đầy nghi hoặc đồng thanh hỏi.

Nhất thời Đinh Kiếm Thư á khẩu không trả lời được, nhưng, ánh mắt của cô là kiên định như vậy.

Đinh Kiếm Bắc cảm thấy em gái khác thường, anh trầm tư một hồi, nói: "Cha, chúng ta có thể mua lại nó."

Đinh Kiếm Thư cười cười biết ơn đối với anh cả.

"Được rồi, chỉ cần Kiếm Thư vui vẻ, có cái gì không được, huống chi chỗ vui chơi hoàng kim cốc rất có triển vọng, đáng giá đầu tư."

"Tại sao em muốn mua lại chỗ vui chơi hoàng kim cốc?" Đinh Kiếm Bắc hỏi.

"..... Tại sao? Em cũng không biết, chỉ cảm thấy nếu đã bị các anh phá hủy, chi bằng mua lại, em thích sông núi nơi ấy." Đinh Kiếm Thư như nghĩ tới cái gì đó nói.

Tất cả mọi người nhìn nhau, một lòng lưỡng lự bất an, là lạ ở chỗ nào nhỉ? Bọn họ có nên hỏi bộ trang phục trước đó Đinh Kiềm Thư mặc là thế nào?

Nhìn thấy Kiềm Thư bởi vì một môi mà lại đi vào mộng đẹp, vẻ mặt u sầu và không giải thích được đau khổ thực làm cho bọn họ đau lòng. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chỉ đơn thuần là rơi xuống vách núi, làm cho một người có một sự thay đổi lớn như vậy? Kiềm Thư cười mở là đi đến nơi nào rồi?

Còn có một bức tranh cổ được một người tên là Tư Mã Văn Khúc phai người đưa tới, thì có dính dáng gì chứ? Trong một ngày ngắn ngủn lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đinh gia bị sự nghi ngờ bao phủ gạt bỏ không đi.....

~~~~~

"Ứng..... Ứng Vương..... Tha mạng a! Vì thân là bị oan a!"

"Vương..... Vương Thượng..... Xin tha mạng....."

Cha con quan đại thần sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân run cầm cập mà quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thượng triều? Ánh mắt của tất cả quan lại lạnh đến băng chết cho con bọn họ, nhất là Thiên Ứng Thập Nhị Kiết bên cạnh Mạc Kế Nghê, vẻ mặt lãnh huyết vô tình đáng sợ rất là làm người ta sợ hãi.

Nhưng, có ai so được với bị phần lẫn lộn của Mạc Kế Nghê? Môi mím chặt, đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm cha con người chuyên làm chuyện xấu quỳ ở dưới đất xin tha thứ, tản ra đáng sợ sát khí, giống như một tử thần ngồi ở trên cao, thường thức nỗi sợ hãi của con người sợ chết và lo sợ.

Mạc Kế Nghê dùng tay ra hiệu, lập tức có hai người thị vệ mang Hoa Lạc Vân điên điên khùng khùng lên điện.

Mà Ô Lỗ quốc vương sớm đã nhẫn tâm mà phân rõ ranh giới cùng nàng, bỏ chạy về nước tránh đầu gió, mỹ nữ so với tánh mạng, tất nhiên là Hoa Lạc Vân bị hy sinh rồi! Chỉ trách nàng sinh ra nhiều loạn này, nói đùa! Mưu sát ái phi của Ứng Vương, hơn nữa bởi vì Hoa Lạc Vân bị điên, vậy hẳn còn muốn nàng để làm gì?

Hoa Lạc Vân vừa thấy được hai cha con quan đại thần, liền bắt đầu hét lên la hét:

"A—— lão tặc chết tiệt nhà ngươi! Bán đứng ta, muốn đem ta diệt khẩu! Tiện nhân đáng ghét, cũng không cần nhắc hai căn của chính mình, hừ! Mà lại vọng tưởng cùng ta cướp đoạt ngai vàng Ứng Phi..... Ha ha ha..... Ha ha ha..... Cười chết người rồi! Lão đầu chết tiệt ngươi đây còn ý đồ mưu phản! Muốn làm Ứng Vương? Kiếp sau cũng đừng vọng tưởng! Hừ! Chết tiệt! Hai người các ngươi toàn bộ đáng chết! Không được cùng ta cướp....." Trước cung điện Hoa Lạc Vân chỉ vào cha con quan đại thần chửi ầm lên một phen, lại chạy về phía trước liều mạng mà kéo sống kéo chết kiềm cầu hai cha con bọn họ, lúc thì thất kinh chĩa vào quan đại thần; lúc thì hét lên sẽ lấy mạng Kiều Kiều, ba người nháo thành một cục, cũng mau chóng đánh thành một cục.

Về mặt của Mạc Kế Nghê cũng không có thay đổi thêm một chút biến hóa nào, chỉ thủ thế, ba người đánh thành một cục lập tức bị dẫn đi—— xử quyết!

"Không..... Không, A—— ta không muốn chết! Ta bị oan——"

Ngoại trừ Hoa Lạc Vân bị điên vẫn còn không cam chịu mà đánh đá, hai cha con quan đại thần sợ hãi hét lên.

Mà Mạc Kế Nghê ngay cả chau mày cũng không có, lạnh lẽo hờ hững nói: "Thừa tướng, bốn vương lệnh cho ngươi phong tỏa toàn bộ kinh tế, giao thông của Ô Lỗ quốc ba tháng."

"Thần, tuân chỉ."

~~~~~

Mạc Kế Nghê đứng ở vách đá xem mặt trời mọc, nhìn chăm chú chăm chăm vào đáy vực, trong đầu hiện lên cảnh ái ân biến mất ở trước mắt của hắn, dường như từ một khắc nàng bắt đầu biến mất, tim của hắn liền mất theo đó, mà ngay cả tính mạng của hắn cũng giống như bị hút hết sinh lực.

Hóa ra, hắn yêu Đinh Kiềm Thư tình yêu sâu sắc tựa như biển vậy, thậm chí còn hơn tính mạng của hắn! Chỉ cần có thể làm cho nàng bình an mà trở lại bên cạnh hắn, cho dù muốn hắn giờ kiềm tự vẫn cũng tuyệt không chần chờ!

Nhưng, Mạc Kế Nghê tuyệt đối không bỏ cuộc.

Hắn từng nói qua với Đinh Kiềm Thư, cho dù nàng đến chân trời góc biển, hắn cũng sẽ tìm nàng về.

Mạc Kế Nghê ngửa đầu nhìn trời, thì thảo tự nói với mình:

"Có lẽ thật sự có quý thần tồn tại, hoặc giả Thư thật sự là đến từ thiên giới..... Cũng có lẽ là nàng đến từ cái gọi là 'trương lai', bất kể như thế nào, ta không thể không tìm Thư về."

Trời xanh khoác tàn hà, một? Điều hâu đang bay lượn trên bầu trời, tiếng chim ung hùng dũng vừa bị phần lại vừa ngao bá, giống như ứng tiếng với Mạc Kế Nghêu đang đứng lặng im ở vách đá. "Người có nghe thấy không? Dem Thu trả lại cho ta—— trả lại cho ta!" Mạc Kế Nghêu hướng về phía bầu trời vùng mạnh không quyền, trút ra đau xót trong lòng khó mà kiềm nén. "Cho dù người không trả lại cho ta, ta sẽ tự mình đi tìm nàng về! Thần kia! Thần kia——"

Ta sẵn lòng tin tưởng quý thần tồn tại, xin người giúp ta đi! Giúp ta bay qua khoảng cách thời không huyền bí kia.....

Mạc Kế Nghêu khẩn cầu, hân nguyện ý lấy tính mạng đi đánh cuộc một cuộc.

~~~~~

Đinh Kiếm Thu chảy nước mắt tỉnh lại.

Trong mộng trải qua một cảnh vừa hôn phản phát dường như của chính mình, sâu sắc như vậy, rõ ràng như vậy, còn có cô và người chồng thật lòng yêu nhau—— Mạc Kế Nghêu.

Cô có thể nói rằng đây không phải là một giấc mộng sao? Trong mộng, tại nơi cô đại trong thời không sinh hoạt hơn nửa năm, nhưng, lại chỉ là cô ngủ mê man gần một ngày một giấc mộng mà thôi a! Bây giờ ở Đài Loan chính là mùa đông, mà ở cô đại cũng đã mùa hạ rồi, ở cô đại có thể có được hết thấy, trong cuộc sống hiện thực của cô cái gì cũng không có, cho dù Đinh Kiếm Thu không muốn thừa nhận nhiều hơn nữa thì nó chỉ là giấc mộng Nam Kha cũng không còn biện pháp, bước đi của cô vẫn theo sự thật cuộc sống mà đi, hoàn cảnh trong một ngày nhưng trong trí nhớ lại có được hơn nửa năm. Là mộng sao? Nếu mà nói không phải trong mộng, nên giải thích gặp gỡ hư hư thật thật như thế nào đây chứ? Nhưng, lòng của cô, linh hồn của cô lại thâm sâu mà chân hăm sâu vào bùn, sa vào ở trong mộng kia vào trong cuộc tình khắc cốt ghi tâm.

Đinh Kiếm Thu xuống giường, đi đến phía trước cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra vốn là cách ly khung cảnh trong ngoài, ngoài cửa sổ mưa phùn đang bay lất phất, bầu trời màu xám tro có vẻ như không khí trầm lặng, mưa bụi kia là giống như trong lòng của cô gát không đi phiền muộn cùng đau lòng, lại thêm hai hàng lệ trong suốt như buông xuống ở trên má.

"Cái gì đây? Tại sao tôi phải chịu loại dần dặt này? Tại sao phải vì thần tình yêu đã thương khóc? Mộng là thật? Mộng là thật sao? Chẳng lẽ nhất định tôi phải khổ sở cả đời? Ai tôi nói cho tôi biết a?" Đinh Kiếm Thu thất vọng mà té ngồi ở trên thảm, hết thấy chân thật như thế, cô không thể cho rằng nó chỉ là một giấc mộng.

Vì muốn làm dịu tâm tình, Đinh Kiếm Thu dùng điều khiển từ xa mở âm hưởng, giọng hát vừa tươi đẹp lại vừa thương cảm tuôn ra, há lại đoán lại là một bài chạm nỗi đau của cô, ca khúc——

Ah~~~ Em mơ người mơ màng ở mây núi

Mơ anh nhẹ nhàng ôm em như xưa

Cho dù trăng tròn trăng khuyết

Cho dù lòng em đã vào thu

Đối với em vĩnh viễn nhớ không bao giờ quên. ....

.....bài hát này quả thực là đem tất cả tâm sự của cô tất cả đều tiết lộ ra ngoài rồi, hại cô ngoại trừ che mặt khóc nức nở ra, phản ứng gì cũng trở thành dư thừa.

"Nghêu..... Nghêu..... Nghêu a..."

Đinh Kiếm Thu khóc không thành tiếng mà gọi, dường như trong mộng khẽ gọi tên một người đàn ông. Nhưng, hiện tại cho dù cô xé vỡ cổ họng mà điên cuồng gào thét, Mạc Kế Nghêu cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt của cô.

Nói nó là mộng, Đinh Kiếm Thu không tin, cô vốn là như thế mà yêu Ưng Vương của cô, Mạc Kế Nghêu của cô. Cùng hẳn từ biệt, lòng của cô cũng theo đó mất rồi; nếu không phải mộng, vậy hết thấy lại nên giải thích như thế nào đây? Trong lịch sử không có Ưng Cốc, cũng không có triều Thiên Ưng Vương a!

"Kiếm Thu, sao khóc thành ra thế này? Sắc mặt tái nhợt như thế....." Bà Đinh vừa vào phòng thì nhìn thấy con gái Đinh Kiếm Thu khóc ngất xuống đất ở trên thảm, quá đau lòng mà đỡ cô ấy đến nằm trên giường.

"Mẹ..... Con cho mẹ biết một chuyện....."

Đinh Kiếm Thu cô ấy đem cuộc sống nửa năm ở Ưng Cốc từng chút từng chút toàn bộ nói cho mẹ. Nói với mẹ là cô ấy yêu một người đàn ông như thế nào, và người đàn ông kia lại yêu cô ấy ra sao.

Thấy biểu hiện cảm xúc của con gái đang nói ra một đoạn này tựa như ảo mộng tình yêu, có yêu kiều giận dữ, ngọt ngào, có tình cảm nồng nàn, chân thực, tất cả trông có vẻ tất hạnh phúc mỹ mãn; song, câu chuyện kết thúc, con gái và người chồng yêu thương nhất chia lìa trên mặt của cô là một bộ đau lòng bị thương muốn chết, nước mắt cũng bỏ nhào mà trượt xuống. Thân là người mẹ, thấy con gái đau khổ như vậy, cả trái tim của bà Đinh cũng bị nhéo đau đớn, Đinh Kiếm Thu chính là da thịt trong tim của bà a.

Bà Đình thật sự không thể chịu nổi cô con gái tuyệt vọng như vậy, như thể cuộc sống đã mất đi ký thác, bà thực sự sợ cuộc sống sau này của Kiếm Thư phải trải qua như cái xác không hồn, Kiếm Thư mới mười tám tuổi mà thôi, đời người còn có một chặng đường thật dài phải đi, cũng không thể để cho Kiếm Thư suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt mà trải qua quãng đời còn lại chứ? Con gái gặp phải loại sự tình này, làm mẹ nên an ủi thế nào cho phải đây? Mà ngay cả bà cũng bán tính bán nghi, nếu như không có tự mình trải qua một cuộc chân tình, đã kích về sinh lý tử biệt há có thể lại bị tổn thương sâu như vậy, nặng như vậy?

Bà Đình liên tưởng đến bộ hoa phục trang phục cổ bà cất dấu cẩn thận.

Chẳng lẽ cái này lại ám chỉ gì đó sao? Chẳng lẽ Kiếm Thư——

Xuyên qua thời không? Nhưng, có thể sao? Ở trong một ngày ngắn ngủi? Làm sao có thể?

Thế nhưng lại nên giải thích như thế nào về phản ứng của Kiếm Thư và bộ hoa phục, bức cổ họa huyền bí?

Bà Đình cũng theo đó sinh lòng nghi vấn, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một nhân vật —— Tư Mã Văn Khúc.

Có lẽ người này biết cái gì đó!

"Kiếm Thư, con có biết một người tên Tư Mã Văn Khúc?" Bà Đình đột nhiên nói.

"Tư Mã Văn Khúc....." Đình Kiếm Thư hồi tưởng từ từ nhớ lại nhân vật thần bí Tư Mã Văn Khúc này, còn có bữa nói chuyện mẩu chốt kia của ông." Đứng rồi, nhất định ông ta có thể giải thích hết thầy chuyện này, ông ta nhất định có khả năng! Mẹ, mau phái người đi tìm ông ta." Đình Kiếm Thư kích động mà kéo tay của bà Đình.

"Được..... Được, đừng nóng vội, mẹ lập tức phái người đi tìm."

Há lại biết, gần như lục lọi khắp mọi góc ngách của Đài Loan, cũng tìm không thấy người này.

~~~~~

Thời gian qua mau, chớp mắt một cái một tháng đã trôi qua rồi.....

Đình Kiếm Thư bất chấp sự phản đối của người nhà, tới trường học đi học như thường lệ, bên ngoài là một cuộc sống bận rộn của học sinh cấp ba, vì lên đại học mà suốt ngày ôm theo sách vở dồn sức gặm, mà tìm của cô?

Có lẽ là trống rỗng, có lẽ là đã chết, nếu không phải ép buộc bản thân dốc sức học tìm kiếm một công việc để làm, Đình Kiếm Thư đã sớm sụp đổ rồi.

Có lẽ là đem mình ép quá chặt, đè nén là quá sức, lại thêm sự khác biệt lớn trong cơ thể của cô hơn một tháng qua, trước đây cơ thể của Đình Kiếm Thư khỏe như trâu, nghị lực tràn đầy, càng khó phải nói cô còn có võ; mà nay, Đình Kiếm Thư rất dễ dàng mệt mỏi, lưng biếng, sức lực cạn sạch, tham ngủ, còn có liên tục trút bỏ không đi cảm giác buồn nôn và muốn ói tóa ra. Ở ăn uống cũng có thay đổi một chút gì đó, Đình Kiếm Thư đều không thể chạm vào, bằng không thể nào cũng phải ôm bồn cầu không thể không dồn sức nôn.

Bữa tối hôm nay, bà Đình đau lòng bởi do cơ thể của cô con gái càng ngày càng suy yếu, sợ kỳ thi tuyển sinh của cô còn chưa có bắt đầu kiểm tra thì cơ thể chống đỡ không nổi mà ngã, vẫn cứ vừa dấm vừa xoa mà muốn cô uống hết ít canh cá, Đình Kiếm Thư không lay chuyển được mẹ, không đếm xỉa đến mà "ừng ực ừng ực" nuốt xuống bụng, kết quả trôn vào toilet "thò lộ" một trận, trải qua ép buộc này, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên dưới Đình gia sợ hãi, vội vàng mời bác sĩ gia đình đến khám bệnh.

"Bác sĩ Hoàng, tình hình của con gái tôi thế nào?" Bà Đình sốt ruột hỏi, nhưng trong lòng vẫn đang có một suy đoán vô lý.....

"Đúng vậy a! Thế nào? Bác sĩ Hoàng." Người khác của Đình gia đi theo hỏi.

Trái lại Đình Kiếm Thư nằm ở trên giường không có phản ứng gì, dính vào giường cô cũng chỉ muốn ngủ.

"Điều này....." Bác sĩ Hoàng liếc mắt nhìn Đình Kiếm Thư mệt mỏi phải chợp mắt buồn ngủ, ông tin rằng mình không thể nào chẩn đoán sai, thế nhưng..... Làm sao có thể xảy ra chuyện này chứ?

"Bác sĩ Hoàng, tôi và ông coi như là mấy đời thân nhau rồi, cũng đừng giấu diếm gia đình chúng tôi." Ông Đình nói với bác sĩ Hoàng gần năm mươi tuổi, ông phát hiện bác sĩ Hoàng bán khoán. "Nếu Kiếm Thư có ốm đau gì nên nói cho chúng tôi biết."

"Chẳng lẽ Kiếm Thư mắc bệnh gì sao?" Bà Đình sợ hãi hỏi.

"Bác Hoàng....." Anh bảy của Đình gia dậm đưng hỏi.

"Đó là..... Được rồi, Kiếm Thư cháu ấy đang mang thai."

"Mang thai?" Mọi người khó tin mà kéo cao giọng điều âm lượng.

Tại? Rất nhiều người kinh ngạc, lúc Đinh Kiếm Thư chợt nghe "Chuyện có thai", bỗng chớp mở hai mắt ra, suýt nữa là bật dậy mà ngồi ở trên giường, bất kể như thế nào cô cũng không ngờ tới mình lại.....

"Mang thai?"

Bà Đinh tay chân luống cuống vội vàng sang bên cạnh trấn an Đinh Kiếm Thư. "Kiếm Thư đừng hoảng sợ."

Quả nhiên, bà Đinh đoán trúng.

"Điều này có thể? Kiếm Thư em ấy..... Không thể nào!" Đinh Kiếm Bác không tin.

"Đúng vậy a! Bác sĩ Hoàng đừng nói giỡn." Cha của Đinh Kiếm Thư không vui nói. "Không thể nào sai, quả thực Kiếm Thư mang thai, nhưng, tốt nhất các vị đưa cháu ấy đến khoa phụ sản kiểm tra kỹ hơn tính ra là ổn thỏa."

Nếu không phải là tình bạn cũ, bác sĩ Hoàng hết sức bất mãn có người hoài nghi y thuật của ông.

"Làm sao có thể xảy ra chuyện này?"

Tất cả mọi người tập trung nhìn vào Đinh Kiếm Thư đang ngu ngơ ở trên giường, bọn họ tin rằng cô ấy không thể nào làm càn. Nhưng, từ sau khi Đinh Kiếm Thư tới trường học đi học, mỗi ngày đều có tài xế đưa đón, cũng chưa từng một mình ra ngoài đi lung tung, đến tốt cùng là làm thế nào Đinh Kiếm Thư gặp phải chuyện như thế này chứ? Trời ạ! Tiểu bảo bối của Đinh gia bọn họ mới bao lớn a? Quá tàn nhẫn rồi!

Mà Đinh Kiếm Thư lại nở nụ cười, như thể cả một vùng đất hồi xuân mà ở trên mặt của cô lại có sức sống rồi, ánh mắt kia của cô đã tràn đầy hi vọng.

Mọi người nhìn thấy Đinh Kiếm Thư 'bất thường', vội vàng vây đến hỏi:

"Kiếm Thư, đừng sợ, các anh và cha, mẹ sẽ bảo vệ em, hết thầy có chúng ta."

Mà Đinh Kiếm Thư chính là rất phấn khởi và xúc động mà nhìn lại? mỗi người, rất vui vẻ nói: "Đây không phải là mộng! Đây không phải là mộng! Tôi biết tất cả những điều này là sự thật! Tôi..... Tôi..... Tôi còn mang thai đứa con của Nghêu, tôi cùng đứa con của anh ấy....."

Đinh Kiếm Thư khóc, nhưng, niềm vui trên mặt của cô là không cần hoài nghi, tay của cô nhẹ vỗ về bụng dưới bằng phẳng, đều là lòng tràn đầy yêu thương, trong bụng của cô chính là cốt nhục kết tinh tình yêu kia của cô và Mạc Kế Nghêu!

"Điều này..... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tại sao nó không đau lòng đến chết đi sống lại, mà là vui mừng đến muốn chết chứ? Ngoại trừ bà Đinh, tất cả mọi người lúng túng sờ không ra đầu mối, đến tốt cùng bọn họ bỏ lỡ một đoạn rồi?

"Tôi nói!"

Bà Đinh quyết tâm nói ra cuộc gặp gỡ của Đinh Kiếm Thư.

Cuối cùng chuyện phải giải quyết, cũng không có bí mật nào được che dấu mãi mãi, đem hết thầy đều nói ra rõ ràng mà nói a! Cuối cùng vẫn phải đối mặt với sự thật.

~~~~~

Gần đây chỗ vui chơi hoàng kim cốc truyền đi có người ở trong cốc phát hiện dấu vết của hồng ưng?, trong tuyên thuyết, đó là một con hồng ưng quý hiếm hiếm có, dẫn đầu lấy vốn là một con ưng đơn độc bay lượn du ngoạn xung quanh, thường xuyên xuất hiện ở u cốc thâm sâu thống suốt ở bên trong, tiếng chim ưng hùng dũng thường thấp thoáng mà bay bổng ở mọi góc ngách của hoàng kim cốc, xung quanh chỗ vui chơi hoàng kim cốc thuộc về địa hình của sơn cốc có thể nghe tiếng chim ưng truyền về, lúc thì bi phẫn, lúc thì thê lương, ưng bay lượn có lòng dò dẫm tâm linh sâu sắc của người thường vì thế mà lòng tràn đầy xúc cảm, nhất là con hồng ưng bay lượn kia, dường như vì mất người yêu, điên cuồng tìm kiếm.....

~~~~~

Cuối cùng, bắt đầu nghỉ đông, bước chân của tết âm lịch càng lúc càng gần.

Theo sau đến nghỉ đông, cục cưng trong bụng của Đinh Kiếm Thư cũng đã có năm tháng rồi! Trên người cô mặc chính là quần áo bầu dễ thương, sách trong tay từ sách giáo khoa đổi thành sách nuôi dạy con, bà Đinh còn lại mỗi ngày truyền thụ chính xác cho cô trải qua việc nuôi dạy con của một bà mẹ, những người đàn ông của Đinh gia đối với cô lại càng che chở nhiều hơn, suốt ngày căng thẳng như vậy, tan việc cũng đều không đi xã giao, toàn bộ đều chạy đi về nhà, bây giờ Đinh gia là quan trọng nhất, người vĩ đại nhất, không phải Đinh Kiếm Thư thì là ai.

Thật ra thì, tỉ mỉ tính thời gian, đứa nhỏ của Đinh Kiếm Thư làm sao có thể có được năm tháng tuổi chứ? Nhiều lắm tính từ ngày bắt đầu mất tích ấy cũng chỉ hơn hai tháng, nhưng, đứa nhỏ quả thực đã lớn năm tháng a! Đinh Kiếm Thư nhô lên chính là một quả cầu thịt nha.

Nguyên nhân là nằm ở sự khác biệt của thời gian trong thời cổ đại và thời gian ở hiện đại, nếu như ở cổ đại mà nói, Đinh Kiếm Thư có thể sống ở đó hơn nửa năm, há lại đoán vừa quay về thời hiện đại, bất quá chỉ kém một ngày ngắn ngủi, bất kể xa cách hán bao lâu, Đinh Kiếm Thư chắc chắn mình quả

thật sống ở thời cổ đại nửa năm, mặc dù làm người ta khó mà tin được, nhưng, nó lại chân thực xảy ra ở trên người của Đinh Kiếm Thư.

Hơn nữa, để an tâm dưỡng thai, Đinh Kiếm Thư bỏ học. Nhưng nói cái gì thì nói, cô cũng muốn lấy được bằng tốt nghiệp trung học, ở trường tất nhiên là dẫn tới rất nhiều tranh luận và dư luận. Nhưng, lấy bối cảnh sáng ngời của tập đoàn Đinh Thị ra, trái lại trường học còn phải a dua nịnh bợ, Đinh Kiếm Thư ở trường học lại càng thu được mọi đãi ngộ, mà đối với cô càng lúc càng có 'dụng vị' lại càng bảo vệ cơ thể hơn. Aiz! Thật đúng là hiện thực, nhưng, tình cảnh của Đinh Kiếm Thư lại an ổn hơn nhiều.

Dụng vị: nôm na chắc là bị ghen.

Ngày hôm đó, trong lúc Đinh Kiếm Thư rảnh rỗi, liền bắt tay vào việc sửa sang dọn dẹp phòng ốc của mình một chút, mặc dù chuyện gì người nhà cũng xử lý tốt lắm, nhưng, cô vẫn muốn làm chút chuyện.

Cô nhớ tới tủ áo.

Trong tủ áo tất cả đều là quần áo bầu, mọi thứ hình dễ thương, hình phụ nữ đã có chồng, sang trọng hình..... đủ kiểu mà treo ở bên trong tủ quần áo, vừa nghĩ tới người nhà dốc sức mở rộng quần áo bầu này đến lấy lòng cô thì vẻ mặt của Đinh Kiếm Thư bắt gặp mỉm cười.

Cô không thể ngờ là hạnh phúc, nhưng, lòng của cô vĩnh viễn cũng khuyết một miếng lớn, cho dù ai cũng không có cách bổ khuyết, ngoại trừ hấn ra.

Mạc Kế Nghêu..... Đinh Kiếm Thư lại muốn đọc lên tên người con trai yêu quý của cô, nỗi khổ trong lòng là không thể nói ra, hóa ra sinh lý tử biệt là chuyện tàn nhẫn như vậy, thế giới của cô thiếu chút nữa vì vậy mà bị phá hủy sụp đổ, nếu không phải vì cục cưng trong bụng, có lẽ Đinh Kiếm Thư chịu đựng không được.

Sức mạnh của tình mẫu tử thật sự là vĩ đại a! Nhớ tới cục cưng trong bụng, Đinh Kiếm Thư nở nụ cười hiền hậu, hài lòng mà dùng tay vuốt ve cái bụng tròn tròn, cảm nhận được thai nhi hơi chuyển động, cái gọi là mẫu tử liên tâm!

Cô bắt đầu sửa sang lại một bộ lại một bộ quần áo, đột nhiên phát hiện bên trong tủ quần áo có cái ám cách.

"Oa? Sao trước đây chưa từng chú ý tới còn có một cái ám cách?"

Đinh Kiếm Thư tò mò kéo ra ngăn ám cách, thoáng chốc, cô ngu ngơ dừng lại, lập tức cô vừa hưng phấn vừa khần trương, thật cẩn thận mà chậm rãi cảm lấy chiết hoa y xinh đẹp chính tề ra.

Một bộ quần áo cổ đại thêu khéo léo tinh xảo——

Tay của Đinh Kiếm Thư run run, cảm nước mắt lại nhìn lại ám cách kia, châu sai điển ngọc, băng gấm trăm cài, còn có trang sức cùng trang phục.....

Hết thấy đây đều là chỗ quen thuộc của Đinh Kiếm Thư, đây là ngày đó cô mặc khi đi du ngoạn a... Hóa ra, cô cùng thời đại triều Thiên Ưng Vương cũng không phải là hoàn toàn mất đi liên hệ, cho dù nó không tồn tại cho người biết trong dòng lịch sử, nhưng, nó đúng là vẫn còn tồn tại.

Một giọt nước mắt, hai giọt nước mắt..... từng giọt xâu thành chuỗi mà trượt xuống trên mặt của Đinh Kiếm Thư, tích tích rơi xuống in ở trên bộ quần áo kia, nhuộm đậm thành một mảnh ẩm ướt, một mảnh biển tình sâu sắc không thể đo lường.

Cửa phòng, tình cờ bà Đinh nhìn thấy cảnh này, xua tan ý niệm đi vào, lặng lẽ mà khép lại cửa phòng lui ra. Bà nghĩ, Kiếm Thư, rốt cuộc con cũng đã phát hiện.

~~~~~

Cuối cùng Mạc Kế Nghêu không chịu được mà lấy tay siết chặt ấn đường, ý thức của hấn vô cùng kiên nghị bất khuất, nhưng, bề ngoài tiêu tụy và mệt mỏi cũng là không thể che dấu, mà hấn còn gầy, vì vậy mà Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt lo lắng cho hấn không thôi.

"Vương Thượng a, trước tiên người nên nghỉ ngơi một chút đi, gần hơn hai tháng qua, cả ngày lẫn đêm người liên tục mà dùng bí kỹ, như vậy thân thể sẽ không chịu nổi."

Lưu Phong nhìn thấy Ưng Vương tự hành hạ mình như vậy, bất chấp hậu quả làm Ưng Vương tức giận mà góp lời.

Đúng vậy, dùng chiêu tâm linh phụ thể này là rất nguy hiểm, ngoại trừ tinh thần nghị lực cường đại của bản thân làm kẻ phụ thân bên ngoài, vẫn còn có căn cơ thâm hậu, nếu không sẽ không chịu đựng được tâm linh tương xích đau đớn mà hồn phi phách tán, mặc dù Mạc Kế Nghêu hoàn toàn có thể nắm chắc điều khiển không chế xích ứng, nhưng, thời gian phụ hồn càng dài, tinh thần của Mạc Kế Nghêu càng dễ tan rã, cũng càng nguy hiểm, làm cho bọn người Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt lo lắng cho hấn không thôi.

"Đừng nói nữa, ta biết." Mạc Kế Nghêu chấm dứt động tác dần ra giải trừ mệt mỏi, trong thanh âm chứa đựng một tia hờ hững không vui." Các người đều đi xuống hết đi.

"Dạ, thuộc hạ xin cáo lui."

Thiên Ưng Thập Nhị Kiệt rời khỏi tầm cung Ưng Vương, Mạc Kế Nghêu cô độc ngồi ở bên trong tấm cung to như vậy. Thoáng chốc, hết thấy vắng vẻ lạnh lùng toàn bộ này lên trong lòng, chỉ trong bao lâu? Vì sợ thấy cảnh thương tình, từ sau khi Đinh Kiếm Thư rời đi, Mạc Kế từng bước từng bước ít

vào lại tấm cung.

Ở trong trí nhớ của hắn, tất cả đều là một cái nhẩn mày nụ cười của ái thiếp, ở trong tấm cung này xung quanh đều có thể hiện lên bóng dáng ngày xưa của Đình Kiếm Thư, thiếu đi nàng, giá trị gì tấm cung cũng không có.

Hắn cô độc lâu lắm rồi, không dễ dàng gì có thể có được người yêu làm bạn đời, ông trời lại nhẩn tâm mà chia rẽ bọn họ.

Người quá tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn a!

"Thư..... Lòng ta yêu Thư a! Đến tận cùng là nàng ở phương nào? Ở phương nào? Tại sao không trở về đến bên cạnh ta?"

Ý thức của Mạc Kế Nghê dần dần bay xa rồi, có lẽ hắn thật sự mệt mỏi, mệt đến mức hắn không ý thức mà dính vào giường liền muốn ngủ, trước khi ngủ vẫn còn không ngừng ní non, từng tiếng một, từng tiếng một mà gọi:

"Thư..... Thư..... Thư của ta a..."

Yếu ớt của hắn lúc này nhìn một cái không sót gì. Có lẽ, ở trong tiềm thức của Mạc Kế Nghê hi vọng mình đi vào giấc ngủ, như thế mới có thể mơ thấy người trong lòng của hắn!

Là mộng cũng tốt, là tốt rồi an ủi được nỗi khổ tương tư của Mạc Kế Nghê——

~~~~~

Mạc Kế Nghê kí gởi hồn cho xích ưng, coi như bay qua thiên sơn vạn thủy, dường như bay vùn vụt qua một khoảng cách thời không vậy, dường như mộng giống như thật, hắn không quản được nhiều như vậy, chỉ chuyên tâm mà tìm kiếm, vào lúc xế chiều hoàng hôn thì mặt trời mọc ở đông sơn thì một ngày lại một ngày, một ngày lại một ngày.....

Cuối cùng, hắn nhìn thấy! Cuối cùng hắn tìm được ái thiếp rồi! Hắn hóa thân làm ưng, hỡi hỡi lao vùn vụt, bay về phía bên cạnh người yêu mà.....

Nhưng! Bị kịch tái diễn, Thư yêu dấu của hắn bị người ngăn ra đẩy từ chỗ cao rơi xuống, mà hắn lại bỏ lỡ một bước.....

"Không——"

Mạc Kế Nghê giật mình tỉnh giấc, hắn nhanh chóng thở hỗn hển, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chưa bao giờ hắn sợ hãi qua như thế, nhưng, mộng này, dường như nó xảy ra ở trước mắt của hắn giống như một con ác mộng thật sự, làm hắn không thở nổi.

"Quá..... Quá chân thực rồi! Chẳng lẽ..... Điều này ám chỉ cái gì sao?" Mạc Kế Nghê từ từ bình tĩnh tự hỏi.

"..... Là mộng cũng được! Ta tuyệt đối không cho phép có người ở trước mắt của ta đoạt đi yêu nhất của ta!" Mạc Kế Nghê tự mình thề lập.

"Mà cảnh tượng trong mộng dị thường làm hắn sinh nghi, bản năng của hắn dự đoán được nơi ấy nhất định là theo lời của Đình Kiếm Thư, nơi đó tên là 'Thế kỷ hai mươi. Đài Loan'. Nhưng, tại sao một nửa cảnh tượng kia giống như Ung Cốc chứ? Chẳng lẽ.....

Có thể sao? Ung Cốc lại cùng cái nơi gọi là "Thế kỷ hai mươi. Đài Loan" có liên hệ? Nhưng, linh khí của Ung Cốc vừa sâu nặng lại vừa thiên kỳ bách quái, gần đây có nhiều năng lực kỳ diệu cùng nguồn tài nguyên..... Truyền thuyết cũng được, chuyện hoang đường cũng được!

Thực giác của Mạc Kế Nghê nói cho hắn biết, thế nào cũng phải không thể không đặt cược đánh cược một lần.

Kiếm Thư từng xuất hiện oanh oanh liệt liệt như vậy lại tràn đầy thần bí, ai có thể đảm bảo nàng không xuất hiện một lần như vậy nữa?

Tâm động không bằng hành động. Ở trong lòng hắn lại lần nữa dấy lên hi vọng.

"Truyền Lưu Phong." Mạc Kế Nghê hướng ra ngoài phía tấm cung hạ lệnh cho thị vệ. "Dạ."

~~~~~

Mấy ngày đầu năm của năm, Đình Kiếm Thư cùng người nhà đi đến chỗ vui chơi hoàng kim cốc; mà nay, tập đoàn Đình Thị đã là cỗ đông lớn nhất của chỗ vui chơi hoàng kim cốc.

Cả nhà bọn họ phân công nhau đi nghỉ ở tạm trong nhà gỗ nhỏ ở chỗ vui chơi hoàng kim cốc, bởi vì bà Đình cùng Đình Kiếm Thư ngụ ở cùng một tòa để dễ dàng chăm sóc.

Đình Kiếm Thư thừa dịp mẹ đến nhà gỗ bên cạnh tìm các anh trai thì du du chuồn đi ra ngoài tản bộ, bởi vì bọn họ luôn luôn đem cô bảo vệ đến quá mức, giờ đây cô lại mang thai đứa nhỏ, người Đình gia quả thực là gần như hai mươi bốn tiếng đồng hồ mà toàn bộ "Nhìn chồng chọc trạm canh gác" rồi, nhất là mấy ngày gần đây, muốn ra cửa cho khuấy khuấy bọn họ cũng không cho đi, nếu không phải qua năm mới, mà Đình Kiếm Thư lại khẳng khái muốn tới chỗ vui chơi hoàng kim cốc, nếu không lúc này cô vẫn còn buồn bực ở nhà.

Nếu không phải người nhà tất cả đều là xuất từ quan tâm, cô sẽ cho rằng mình bị giam lỏng rồi, cũng không biết người Đình gia đến tận cùng đang khăn

trương cái gì.

Cho nên, Đinh Kiếm Thư không thoát khỏi người nhà cứ nhìn chòng chọc vào hành động, cô sẽ thần kinh suy nhược.

Đạo bước ở trong rừng rậm rạp, cảm thụ được hơi thở trong lành của thiên nhiên nguyên thủy vây quanh cảm giác, bên tay có thể nghe tiếng chim hót côn trùng kêu vang, còn có tiếng nước chảy xa xa truyền đến lạnh lạnh, hai tháng hạ tuần ở nam Đài Loan vốn là ẩm áp, nhưng, dưới bóng râm trong rừng, gió nhẹ thổi qua cũng cảm thấy một chút ớn lạnh.

Thăm lại chốn xưa, tâm tình của Đinh Kiếm Thư lại bình tĩnh ngoài dự đoán, mà suy nghĩ lại mệnh mong, cô bước ra từng bước, cảnh chuyển đi tốt nghiệp ngày trước, như một nguồn suối tuôn ra ở trong đầu, và so với hôm nay cảnh vật cũng có như cũ, cảm giác đã không phải là kích động.

Là cái gì ở trong lòng liên tiếp kêu gọi chứ?

Là cái gì thúc đẩy chân cô bước liên tục bước về phía trước chứ?

Cái loại cảm giác này, lung lay mỗi một cái tế bào của Đinh Kiếm Thư, không khỏi mà dẫn dắt cô đắm mình ở—— trong tiếng gọi cổ xưa.....

Sau khi trải qua ngoài ý muốn lần đó, một rừng mê cung đã phân chia xây dựng lại một lần nữa, chỗ bên đoạn nhai bỏ thêm cái song sắt, cô nhìn qua, tâm tình lại không phản ứng kích động nhiều lắm, cười nhẹ lại lặng yên rời đi. Sau đó là một tòa nhà gỗ bác vật quán cao hai tầng lầu, Đinh Kiếm Thư cảm giác mình thật giống như đang làm một cuộc tham quan cuối cùng.

"Kiếm Thư! Sao em chạy đến đây rồi? Tất cả mọi người đang tìm em khắp nơi đấy!" Đinh Kiếm Bác quở trách trong giọng nói vừa nói mang theo lo lắng, anh đi về phía trước ôm lấy bả vai của em gái.

"Hít thở một chút a! Bằng không em sẽ chết ngạt, dù sao các anh cũng đã dẫn em tới nơi này rồi hẳn không còn cấm chân em đi?"

Đinh Kiếm Bác thở dài, nếu không phải..... "Được, em muốn có thể đi ra ngoài, nhưng, ít nhất phải tìm người để đi cùng a!"

Em gái bảo bối của anh chính là một dân mù đường a!

"Anh, ngày thường các anh bận rộn công việc, về nhà lại phải chăm sóc em gái như em đây, khó có được qua năm mới, các anh nên tìm bạn gái đi để thư giãn một chút, bằng không cẩn thận không lấy được vợ nha!" Đinh Kiếm Thư tinh nghịch nói.

"Đây không cần em quan tâm, em mới là đối tượng mọi người tranh nhau thương yêu." Đinh Kiếm Bác cười cười nói. "Huống chi còn có đứa cháu gái a!"

"Ai nói nhất định là con gái? Em cảm thấy cục cưng là một đứa con trai." Đinh Kiếm Thư không phục nói.

"Con gái mới tốt, đáng yêu hơn nhiều."

"Con trai không có đáng yêu sao? Nói cho anh biết, ông anh, đáng đáp chồng của em còn anh tuần hơn so với tứ đại thiên vương, sinh con trai nhất định là giống như phụ thân của nó....." Nói xong lời cuối, giọng nói vốn là dí dỏm của Đinh Kiếm Thư bắt đầu đi hóa thành thương cảm, vẻ mặt cũng theo đó ảm đạm xuống.

Phụ thân? Kiếm Thư lại sớm dùng từ cổ vị này xưng hô? Nhớ tới cuộc gặp gỡ kỳ diệu này của em gái vốn là quá mức khó tin, nhưng, lại không thể không tin, ngay cả con cũng có rồi. Đinh Kiếm Bác cảm thán.

"Xem em! Đừng thương tâm nữa, nếu như đã định trước tốt, cho dù ai cũng không cách nào chạy trốn, bất kể cách nhau rất xa, cuối cùng cũng sum họp."

"Đúng a" Đinh Kiếm Thư và anh trai đi ra rừng cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thắm dần dần khoác lên đám mây hồng, thấy nó dần dần bị nhuộm đậm thành màu da cam, ngay tại phía bên kia của bầu trời dường như có một? Con chim bay xẹt qua phía chân trời, bên tai mơ hồ chợt nghe tiếng chim hót, là..... tiếng chim ư? "Đến tốt cùng ông trời đã định trước tôi nên như thế nào chứ? Là mở ra một trò đùa trên cột trời? Hay là thử thách tình yêu chứ? Quá nhiều biến đổi không biết rồi....."

Đinh Kiếm Bác không nói, anh không phản bác được. Vốn là, anh hết lòng tin tưởng con người nhất định thắng thiên, chính mình mới là người điều khiển số mạng và nắm giữ cuộc sống của mình, nhưng, sau khi em gái phát sinh cái chuyện tình vượt thời không này, anh lại không thể không tin tưởng rằng cuộc sống của người khác chính là ông trời sở định bàn quay, thắng và thua tuyệt không phải là định số, cũng tuyệt không phải là xuất từ trong tay mình. Nhưng, kết quả của nó lại không hẳn không phải là một loại vận mệnh khác an bài chứ? Rốt cuộc, con người vẫn là tuân hoàn theo quỹ đạo vận mệnh đi tới, chẳng qua là giải thích bởi việc đời mà khác thôi a!

"Đừng suy nghĩ, đi, đến khu trò chơi đi dạo một chút đi."

"Khu trò chơi?" Đinh Kiếm Thư nhú mày, nhưng sau đó vẻ mặt lại mong đợi nói: "Anh, chúng ta đi ngồi đu quay một chút có được không? Nghe nói có ba mươi tầng cao nha! Có thể xem toàn cảnh hoàng kim cốc."

"Có gì không thể? Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi." Đinh Kiếm Bác nheo cái mắt của Đinh Kiếm Thư, cười nói.

"Oa! Thật tốt qua, chúng ta đi mau! Đi mau!" Đinh Kiếm Thư giống như đứa trẻ lôi kéo tay của anh trai, không thể chờ đợi được mà muốn đi khu trò

chơi.

"Sắp làm mẹ rồi, còn tính trẻ con như vậy?" Đinh Kiếm Bắc trêu chọc nói.

"Ai nói, em mang con trai đi chơi không được sao?"

"Kiếm Thư, anh chàng nhỏ bé kia còn chưa sinh ra mà! Nó làm thế nào biết chơi?"

"Đó là anh không biết, anh trai, mẫu tử của bọn em liền tâm mà!" Đinh Kiếm Thư rất tự hào nói.

Chợt, giọng nói của 7, 8 người vang lên:

"Đúng vậy, toàn bộ trái tim của bọn họ đều ở trên người của cô!"

Hóa ra, ảnh gia đình Đinh gia lại đã đủ cả rồi, bao quanh vây bọc ở Kiếm Thư, liên tiếp quan tâm quá mức mà hỏi đông hỏi tây.

"Sao tất cả đều đến đây? Thật là đúng lúc."

"Tại sao đi mà không nói. Muốn đi ngồi đu quay? Không tốt lắm đâu? Nó rất cao a!" Bà Đinh nói.

"Mẹ——"

Lại nữa rồi! Khó tránh khỏi lại là một trận khuyên bảo, không phải là ngồi đu quay một chút thôi sao, điều này cũng lo lắng, nếu không phải Đinh Kiếm Bắc ra mặt, thực sự là cô lại bị 'giám cầm' rồi!

"Vậy..... Ồn sao? Ngộ nhớ..... Ngộ nhớ nữa đường trục trặc, hoặc là sụp đổ, như thế rất nguy?"

Anh hai nói.

"Anh hai, anh có hơi khoa trương không có cơ sở rồi!" Đinh Kiếm Thư thất vọng nói, cái khác anh trai cô không có, trí tưởng tượng thật vô cùng phong phú.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a!" Anh hai hùng hồn nói.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: hiểu nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may bất ngờ xảy ra.

"Phi! Phi! Phi! Miệng quạ." Đinh Kiếm Thư giả vờ không vui nói.

"Đúng đúng đúng!" Anh hai chấp nhận nói xin lỗi.

"Được rồi, chúng ta đi mau a! Ngồi cái kia phải xếp hàng rất lâu đấy!" Ông Đinh nói.

Một? Người thì như một 'Tình cùng nguyệt' ôm lấy Đinh Kiếm Thư đi ngồi đu quay.

Tình cùng nguyệt: ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Lúc Đinh Kiếm Thư cùng người nhà đi ngồi trên đu quay, nó từ từ đi lên cao, tầm nhìn cũng trở nên xa hơn, rộng hơn, bát ngát hơn, ánh tà dương ảm áp kia lau xuống mà bao phủ cả vùng đất, vách núi chỗ vui chơi hoàng kim cốc bởi vì liên quan nhau mà bị ánh tà dương chia thành hai nửa; nửa phần trên là màu vàng xanh ôn nhu, nửa phần dưới là màu xanh thẫm, có lẽ không có gì đặc biệt, thế nhưng—— một mảnh màu sắc tương phản này, thật sự cảm thấy 'rất là đẹp'.

Cuối cùng Đinh Kiếm Thư cũng bình thường trở lại, khó trách từ lúc bắt đầu thăm nơi đây thì lại có một luồng cảm giác nói không nên lời giống như đã từng quen biết, bởi vì——

Cảnh sơn thủy của hoàng kim cốc và Ứng Cốc có quá nhiều chỗ giống hệt nhau!

Tại sao có nhiều trùng hợp như vậy chứ? Thiên nhiên lại ẩn dấu bao nhiêu kỳ diệu khiến người ta kinh ngạc chứ? Lại có bao nhiêu lực lượng huyền bí tồn tại mà không muốn người biết đây?

Mơ màng rất nhiều, Đinh Kiếm Thư vẫn chuyên chú nhìn xuống hoàng kim cốc, chợt kích động mà từ chỗ ngồi đứng lên, nóng lòng muốn mở cánh cửa hòm cáp đi ra ngoài——

Nói giỡn! Đoán chừng theo độ cao này, ít nhất cũng đã có hai mươi tầng lầu cao, càng khỏi phải nói bọn họ còn chưa đến điểm cao nhất chứ!

"Kiếm Thư! Em ở đây làm gì?" Cả nhà cùng tiến lên, chính là kéo Đinh Kiếm Thư tiến hành mở cánh cửa trở về, một so với một vẫn còn khản trương.

Mà hòm cáp cũng vì bọn họ chuyển động quá lớn mà lung la lung lay, mọi người sợ tới mức toát ra không ít mồ hôi lạnh, mãi đến hòm dây cáp dần dần ngừng lay động.

"Hù chết mọi người rồi..... Kiếm Thư, em không biết mới vừa như thế rất nguy hiểm?" Đinh Kiếm Bắc mở miệng khiển trách em gái.

"Đúng a... Nghịch ngợm muốn nhìn nơi....." Anh hai nói.

"Em gái a! Nhưng mà nhìn thấy cái gì rồi?" Anh tư hỏi.

"Kiếm Thư?"

Mọi người gọi một câu Đinh Kiếm Thư cũng không trả lời, mắt của cô chăm chú mà đuổi theo con chim ngao du bay lượn ở đây cấp ngoài cửa sổ kia?

"A! Kỳ lạ? Đây? Là con ung nha! Nhìn thấy không? Con chim kia là màu đỏ! Không biết là gây giống hay là đột biến? Thậm chí chim ung có màu đỏ, khá hay, cũng rất anh tuấn lại tính cách, khó trách em gái kinh ngạc thất thường như vậy." Anh năm tự cho là hải hươc nói, ý đồ làm dịu không khí khẩn trương.

Quả thực Đinh Kiếm Thư kinh ngạc đến không tự kiểm chế, trên đời này lại có trùng hợp như vậy sao?

"Ta nghe nói con này? Với hồng ung cầm đầu ung? Gần đây tạo thành chấn động khá lớn, lại thay hoàng kim cốc đưa tới một số lượng lớn biến người. Nhìn! Từ nơi này nhìn xuống, tất cả đều là đầu người đông nghịt, giống như người của một nước nhỏ, không ngờ kế hoạch tuyên truyền của quản lý nơi này thành công như vậy....." Ông Đinh cũng tò mò mà nhìn kia? Bóng dáng ung bay lượn.

Đinh Kiếm Bắc không nói. Nhưng, tổng giám đốc anh đây có thể khẳng định, báo cáo như núi cao cũng không nhắc tới trường hợp này.

Chợt, kia? Con chim ung với hồng ung dẫn đầu, chúng nó bay đến gần hòm cấp, chúng nó lượn quanh ở phía trước không đi, con hồng ung lại hành động ý đồ bay vào, khiến đoàn người rất kinh ngạc.

"..... Xích..... Ung?" Bất tri bất giác, Đinh Kiếm Thư nói ra hai chữ này.

Đúng vậy, cái loại cảm giác này..... Tên kia vĩnh viễn là như vậy tỏ vẻ ba lạp lại thích cùng cô đối đầu. Nhưng, hiện tại, gặp lại xích ung, cảm thấy cái con hay tỏ vẻ này đúng là mà đáng yêu như thế! "Xích ung?" Về mặt của toàn bộ người ở Đinh Gia nghi ngờ.

"Đúng, nhất định là xích ung! Là loài vật cung của Nghê." Đinh Kiếm Thư lại duỗi tay muốn mở cánh cửa.

Đinh Kiếm Bắc lập tức ngăn lại, nói: "Dừng tay, nguy hiểm a!"

"Không, xích ung..... Nó có cái gì đó không bình thường..... Dường như rất cuồng loạn hoảng hốt, không thể nào a! Nó luôn luôn cùng Nghê một bộ dáng tự phụ....."

Anh tư của Đinh gia nghe vậy, cẩn thận mà nhìn ở bên cửa sổ, kêu sợ hãi:

"Không tốt rồi! Chúng ta bị nhốt ở....."

"Cái gì? Có ý gì?" Toàn bộ mọi người kinh ngạc hỏi.

Chợt, cửa hòm cấp bị từ bên ngoài mở ra.

"Có ý gì? Hiện tại cả nhà tập đoàn Đinh Thị mười nhân khẩu đều bị vây ở đỉnh cao nhất của đu quay, mà ba người sát thủ chuyên nghiệp bọn chúng ra tay muốn đưa bọn họ xuống hoàng tuyền."

Ba người đàn ông đeo mắt kính từ hòm cấp khác chia nhau đi vào, mỗi người mang theo hai khẩu súng lục giảm thanh, lạnh lùng nói, đột nhiên bọn họ xuất hiện, thành công mà nắm chắc tình huống ngay tại chỗ.

Bà Đinh Kinh hô một tiếng, muốn kéo con gái cách rất gần ba người bọn họ trở về, há lại đoán chậm một bước, Đinh Kiếm Thư bị đối phương nhanh tay lẹ mắt mà bắt đi trước, ở vào cạnh cửa cực nguy hiểm, mà cánh cửa đang mở ra rộng rãi.

"Thả tôi ra!" Đinh Kiếm Thư giãy giụa hô.

Đối phương vốn là sát thủ chuyên nghiệp, Đinh Kiếm Thư hoàn toàn bị chế trụ động tác giãy giụa là dư thừa.

"Kiếm Thư!" Người Đinh gia khẩn trương mà kêu.

"Thả em gái tôi ra!" Đinh Kiếm Bắc quát.

"E rằng không được, hơn nữa toàn bộ các người phải chết, ai kêu các người thu mua thôn tính xí nghiệp Vương Thị?" Hóa ra là như vậy a! "Thương trường như chiến trường, không oán người được! Vương đồng có phần quá tiểu nhân rồi!" Đinh Kiếm Bắc tức giận nói.

"Dài dòng!"

Lúc ba tên sát thủ chuẩn bị nhắm vào bắn chết người của Đình gia, kia? Chim ưng lại xông tới, phát động người ưng đại chiến, khung cảnh là một mảnh rất hỗn loạn, đội ngũ hai bên thêm kẻ thứ ba—— Lão ưng—— vùng tay, hóa ra tất cả Đình gia đều là người luyện võ, ngay cả bà Đình điềm đạm cũng có chút tài năng a! Trước đó án binh bất động, là vì Đình Kiếm Thứ ở trong tay đối phương, sau đó? Chim ưng trợ giúp, bọn họ mới có thể phản kích.

Nhưng, sát thủ cũng không phải là giang hồ nổi danh, bản lĩnh tất nhiên là rất cao, muốn xử bọn họ cũng không phải chuyện dễ, huống chi bọn họ lại có súng a!

Ngay lúc 'người đẩy ta chen' dưới tình huống hỗn loạn, Đình Kiếm Thứ không cần thận, cả người lui về phía sau về phía cửa hòm cấp.....

"A —— cha, mẹ —— anh ——"

"Kiếm Thứ!"

Người Đình gia trở mắt nhìn Đình Kiếm Thứ từ ba mươi tầng lầu cao nơi này rơi xuống, bà Đình chịu không nổi kích động mà té xỉu ngay tại chỗ. "Mẹ! Mẹ!"

Mọi người vừa vội vàng chăm coi bà Đình đã bất tỉnh, một mặt lại vừa chân tay luống cuống mà chú ý Đình Kiếm Thứ.

Mà sát thủ thấy tình huống bất lợi, liền nhưn người nhảy ra ngoài, bọn họ chính là có chuẩn bị mà đến, vác dù trên lưng nhảy xuống

Nhưng, bọn sát thủ vừa nhảy ra hòm cấp liền gặp kia? Chim ưng tập kích, e rằng lạnh ít dữ nhiều.....

Người Đình gia đang đau buồn tuyệt vọng mà liên tiếp gào thét, bọn họ tận mắt thấy một màn huyền thoại kia.....

Là ảo giác sao? Đình Kiếm Thứ đang liên tục sa xuống ở giữa không trung tại thời điểm đó bọn họ từ trên cao nhìn xuống, không phải là thiết bị chơi trò chơi mới mẻ độc đáo của chỗ vui chơi hoàng kim cốc; mà là một cảnh sơn minh thủy tú, tồn tại ở khu vực hoàng thành thời cổ mới có.

Nào có cái gì 'hiện đại' gì đó tồn tại? Quan trọng là, bọn họ nhìn thấy ——

Con xích ưng kia bay về phía Đình Kiếm Thứ rơi xuống, giống như một loại pháp thuật thần tiên, ở trong nháy mắt biến thành một người đàn ông anh dũng rất cao, vững vàng chân thực thật sự tiếp được cô ấy! Hình ảnh người đàn ông kia giống như là giữa không trung xuất hiện, anh ta xuất hiện cùng một lúc với xích ưng nhưng kèm theo một con bạch ưng từ một phương hướng khác xuất hiện, đang cùng với người đàn ông kia ôm Đình Kiếm Thứ từ từ chạm đất.....

A? Không đúng nha! Bên ngoài là cảnh cổ đại? Vậy..... Cả nhà Đình gia ngồi là vật gì? Cổ đại cũng không có trò chơi 'đu quay' này a!

Mọi người hồi thần, nhìn lẫn nhau, nhìn nhìn lại bốn phía.

Đúng vậy a! Cả nhà bọn họ ngoại trừ Đình Kiếm Thứ ra, toàn bộ còn ở trong hòm cấp đu quay a! Nhưng! Cũng không đúng a!

Bên ngoài rõ ràng là cảnh vật cổ đại nha, không tin? Tất cả mọi người cùng tới phía ngoài nhìn một cái!

"Oa!"

Mọi người kinh hô một tiếng, hóa ra muốn dò đầu ra bên ngoài, bị hai con ưng hồng bạch đến 'tập kích đường không' mà hù dọa, bất giác tầm mắt nhìn chăm chăm dung mạo ung của chúng nó, nhìn thấy hai con ưng hồng bạch thẳng tắp mà bay về phía mặt trời chiều, vô cùng kỳ diệu mà chột lóe rồi biến mất, lưu lại rất nhiều dấu chấm than ——

Người Đình gia trợn mắt há hốc mồm mà liếc mắt nhìn nhau, nhìn nhìn lại hiện vật dây cáp ngoài cửa sổ.

"Đây..... Tại sao lại biến trở lại chỗ vui chơi hoàng kim cốc rồi? Bên ngoài tất cả đều là thiết bị chơi trò chơi mới mẻ, nào có bóng dáng 'cổ đại'?" Mọi người khó tin mà thảo luận, hơn nữa, bọn họ ngồi hết một vòng đu quay, lại về tới điểm bắt đầu.

Người Đình gia vốn không biết mình là đi như thế nào ra khỏi cửa, bọn họ hoàn toàn rơi vào trong những việc thần kỳ đã trải qua kia, thật lâu bản thân không thể.....

Dĩ nhiên, bọn họ không có chú ý tới tiếng động huyền ảo vọt lên, còn có sông chết của ba người đàn ông ngã trong quảng trường kia, và rất nhiều cảnh sát viên nghe tiếng chạy tới.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kết thúc

Cũng bởi vì con ác mộng kia làm cho Mạc Kế Nghê không yên lòng, cho nên, hắn chờ đợi, coi chừng, đề phòng, hắn tuyệt không để cho bị kịch tái diễn! Tuyệt đối không!

Ngày hôm đó, rốt cuộc cho hắn đợi được rồi. Lúc mặt trời chiều ngã về tây thì xích ung cùng hắn vốn là tâm linh tương thông đã truyền đến tin tức, dường như hắn nhìn thấy cảnh trong mơ đang từng bước trình diễn bên kia, vốn là hắn đang cùng Thừa Tướng bàn bạc quốc sự, không chút do dự chạy ra phòng nghị sự, đi tới tầm nhìn rộng lớn hơn trong đình, đi theo xem nào nhiệt phía sau có đại thần cùng thiên ung thập nhị kiệt như hình với bóng, mọi người đoán không ra rốt cuộc Ung Vương của bọn họ đang khăn trương cái gì? Gấp như vậy?

Ở trong chốc lát, ánh chiều tà hạ xuống đột nhiên không căn cứ xuất hiện một cái vòng tròn lớn luân phiên, mà ở chỗ cao nhất của vòng tròn lớn luân phiên rơi xuống một người, theo khoảng cách giảm bớt.? Người phát hiện người kia đúng là—— Ung Phi, Ung Phi mất tích hơn hai tháng!

Rốt cuộc cũng không biết có bao nhiêu người ở Đức Quốc kịp nhìn thấy cảnh 'thần tiên buông xuống' kia, dù sao cũng là một đại kỳ cảnh ngàn năm một thuở, trăm năm khó gặp, cứ như vậy đột nhiên mà xuất hiện ở trên bầu trời hoàng thành của Ung Cốc, hơn nữa chỉ có xuất hiện một chút chút như thế, một chút chút mà thôi nha!

Song, ở bên trong hoàng thành, chỉ cần có người nhìn thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, mãi đến sau khi Ung Vương Mạc Kế Nghê dùng kính công, nhảy lên hơn mười trượng trên không trung mà tiếp được Ung Phi an toàn rơi xuống đất, thoáng chốc tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người đều vỗ tay báo hay, si mê Ung Vương lại thêm vô cùng sùng bái cùng kính yêu.

Về phần Ung Phi vẫn không chịu thừa nhận mình là 'chi nữ thiên thần', sau khi trải qua phương thức giả lâm chấn động này, cũng không nói cũng không phản bác đi! Ngoại trừ thần tiên ra, đã không có lời giải thích hợp lý chuẩn xác khác rồi! Mà đương sự đây?

Mạc Kế Nghê gất gao mà ôm lấy thê tử rốt cuộc cũng quay trở lại trong lòng của hắn, mượn nhiệt độ cơ thể của Đinh Kiếm Thư để cảm nhận yên bình an ủi dâng trào mãnh liệt trong lòng, không che giấu được vui mừng không xiết chìm ngập sợ hãi khi mới gặp.

"Nha! Bảo bối, lòng ta yêu Thư..... Rốt cuộc ngươi đã trở lại, rốt cuộc ngươi trở lại bên cạnh ta rồi....." Mạc Kế Nghê nghẹn ngào nói.

Thành thật mà nói, hắn thật sự xúc động đến muốn khóc, mãnh liệt trong lòng đã không phải nói dăm ba câu là có thể hình dung, nhưng, hắn biết sinh mạng của mình đã sáng rõ trở lại.

"Nghê? Thật là ngươi sao? Thật là ngươi sao? Ta..... Không phải là ta đang nằm mơ chứ?"

Hai tay của Đinh Kiếm Thư khẽ run vụn ra, chậm rãi đến gần xem khuôn mặt làm nàng nhớ thương kia, cảm giác sợ hãi cùng tốc độ và áp lực gia tăng với hành hạ trên người lúc đó khó mà diễn tả bằng lời, cảm giác muốn sống muốn chết khi đó, toàn bộ bởi vì người nam nhân trước mắt này mà tìm nhưng không có một dấu vết.

"Không phải là, chúng ta thật sự ở cùng nhau sao, mà ta tuyệt sẽ không thả ngươi đi nữa, Thư....."

"Hu..... Nghê! Nghê! Ta rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi..... Nghĩ đến trái tim của ta đều đau đớn, ta rất sợ tất cả giữa chúng ta chỉ là một giấc mộng, không có ngươi, ta hoàn toàn không biết nên sống như thế nào, Nghê..... Ta rất sợ, ta chịu không nổi hành hạ như thế này....." Đinh Kiếm Thư khóc ngã vào trong ngực của Mạc Kế Nghê, đem đau khổ mấy ngày nay, xót xa trong lòng toàn bộ đến trút ra hết.

Làm sao Mạc Kế Nghê không ném trái chứ? Không có Đinh Kiếm Thư, quả thực là hắn sống không bằng chết, hai người có thể yêu nhau đến như thế, cuộc đời này không tiếc rồi.

"Thư, tình yêu của ta, tình yêu của ta a! Ta nguyện dùng tất cả của ta, tánh mạng của ta đi yêu ngươi, chỉ mong ngươi cũng có thể yêu ta đến suốt quãng đời còn lại, bầu bạn cùng ta đến suốt đời....." Trong giọng nói của Mạc Kế Nghê đều là thâm tình, kiên định như vậy, chân thành như vậy.

"Được, ta không bao giờ rời khỏi ngươi nữa, ai cũng không thể tách chúng ta ra nữa, Nghê của ta a! Ta nhất định sẽ yêu ngươi đến già, bầu bạn cùng ngươi suốt đời....." Đinh Kiếm Thư siết sao vòng ở Mạc Kế Nghê, trong lòng vô cùng xúc động. "Nghê..... Đều là ta hại ngươi khổ..... Nhìn ngươi, người tiêu tụy, cũng gầy....." Nàng vô cùng đau lòng.

"Ta không sao cả, ngược lại ngươi....." Mạc Kế Nghê vô cùng yêu thương mà nhìn vào Đinh Kiếm Thư một hồi, vừa thấy được vóc dáng của nàng biến dạng! "Ngươi..... Mang thai?"

"Ân? Ngươi sắp làm cha rồi." Đinh Kiếm Thư thẹn thùng nói.

"Thật? Ta sắp làm cha rồi?" Mạc Kế Nghê thực sự ngạc nhiên, hắn chưa từng ngờ tới Đinh Kiếm Thư sẽ mang thai.

"Chẳng lẽ lại lừa ngươi sao? Lớn năm tháng đấy! Bước đi dường như nhô lên rất giống quả cầu.

"Trời ạ! Ngươi đang mang thai, còn có người dám từ chỗ cao đẩy ngươi xuống?" Thoáng chốc, Mạc Kế Nghê cũng không biết là nên vui hay là nên giận, vui mừng là khó mà hình dung, nhưng, suy nghĩ có người dám lấy tánh mạng thê tử của hắn đùa giỡn, hắn hận không thể đem người nọ tháo thành tám mảnh! "Bị thương chỗ nào rồi? Mau đi cho ta xem!"

Mạc Kế Nghêu cẩn thận từng li từng tí mà để cho Đinh Kiếm Thư đứng vững, hão hão nhìn từ trên xuống dưới một hồi.

"Không có việc gì, đừng lo lắng."

"Là ai đẩy người rơi xuống?" Bộ dáng của Mạc Kế Nghêu muốn cùng người liều mạng nói.

"Quên đi, người nhà của ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ." Đinh Kiếm Thư buồn cười nói.

"Cái vòng tròn lớn luân phiên là vật gì vậy?" Mạc Kế Nghêu rất hiếu kỳ. "Vòng tròn lớn luân phiên? Người nói có thể là đu quay rồi!" Kỳ lạ, làm sao Nghêu có thể thấy được thế kỷ 20 gì đó?

Chẳng lẽ..... Lúc nàng từ đu quay rơi xuống thì đúng lúc này sát na hai thời không điều cùng xuất hiện. Có lẽ là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng, Nghêu thấy được, vậy những người khác..... "Bọn họ cũng nhìn thấy sao?" Đinh Kiếm Thư chỉ vào xa xa một bên quan sát? Người, ánh mắt bọn họ nhìn "sùng bái".....

"Hắn là sao! Nó hết sức kỳ lạ, dễ thấy."

Mạc Kế Nghêu bế ngang ái thể, chuẩn bị ôm trở về tẩm cung hão hão chăm sóc; để hão hão bảo vệ cùng an dưỡng ái thể yêu dấu, cũng vì đứa nhỏ chưa sinh ra.

Đứa nhỏ..... Vừa nghĩ tới sắp có một đứa trẻ nhỏ, suốt ngày gọi "Phụ thân! Phụ thân....." Cái loại cảm giác này thực sự là mới lạ, mà còn có một luồng ấm áp xuyên qua toàn thân, thật tốt! Có lòng yêu thể từ cùng thành quả? Những người con đáng yêu, thật sự là rất tốt đẹp rồi, đã bao nhiêu lâu hắn không hưởng thụ được niềm vui của mối quan hệ con người a? Thật sự là mong đợi!

Mạc Kế Nghêu say sưa mà nghĩ tới.

"Người có đang nghe hay không a?" Đinh Kiếm Thư yêu kiều trợn mắt, lực chú ý của trượng phu không biết đi đến nơi nào của cõi thần tiên rồi.

"Gì mà?" Mạc Kế Nghêu bối rối không hiểu, hắn lại chưa bao giờ đăng trí như vậy a!

"Ta nói a, hiện tại nhất định mọi người một mực chắc chắn ta là chi nữ thiên thần gì đó, nhưng làm sao bây giờ mới tốt?" Đinh Kiếm Thư quá phiền não nha!

"Theo bọn họ muốn đi, đối với bọn họ mà nói, người đúng là tiên nữ đến từ thiên giới, chớ ép buộc bọn họ phải thay đổi, bọn họ là đơn thuần, lương thiện, lại rất sùng bái kính ngưỡng quý thân, hà tất đi giải thích nhiều?"

"Thế nhưng....." Không tốt lắm đâu? Như thế dường như quá vĩ đại rồi.

"Được rồi, sau này có rất nhiều thời gian cho người nói thoải mái, hiện tại tốt nhất nên nghỉ ngơi, đừng quên, thân phận của người khác với ngày xưa, sắp làm người mẹ rồi!" Mạc Kế Nghêu vô cùng sùng nịnh nói. Đời này, hắn chỉ sợ yêu nàng chưa đủ, thương nàng chưa đủ.

"Đúng! Ứng Vương bệ hạ!" Đinh Kiếm Thư cười khê mà hưởng ứng, hiện ra nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng, tất cả khổ tận cam lai rồi.

Trước lúc đi vào tẩm cung, Đinh Kiếm Thư nhìn đến bên ngoài tẩm cung là từng con chim ưng đỏ lên trắng xuống bay vút qua trên bầu trời bao la. Kia không phải là vợ chồng xích ưng và bạch linh sao?

Cảm ơn các người!

Ở trong lòng của Đinh Kiếm Thư vô cùng cảm kích mà liên tiếp hướng về phía xích ưng và bạch linh gởi tới lời cảm ơn, cảm kích vì những gì chúng nó đã làm cho nàng ở thế kỷ 20, mặc dù không biết chúng nó làm thế nào làm được, nhưng, tâm ý này của chúng nó, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên!

Chợt, Đinh Kiếm Thư nghĩ đến cái gì đó, nói với Mạc Kế Nghêu:

"Nghêu, chờ sau khi con của chúng ta được sinh ra, tìm người vẽ cho ba người chúng ta một bức ảnh gia đình được không?"

"Có gì không thể?"

Àn! Đây thật là một ý kiến hay!

Vợ chồng Mạc Kế Nghêu chẳng biết ông trời dành cho bọn họ số mệnh là vì cái gì?

Nhưng, bọn họ thành tâm cảm tạ ông trời an bài.

Cảm ơn ngài để cho bọn họ tìm được tình yêu lẫn nhau!

Càng hy vọng, ngài cũng có thể tác thành tình yêu nồng nàn sâu sắc vượt qua thời không này của bọn họ, cho đến sông cạn đá mòn, cho đến tận cùng của thời gian.....

~~~~~

Thế kỷ 20, Đài Loan, Đình gia.

Một năm sau khi Đình Kiếm Thư biến mất kỳ lạ, đúng lúc này người ở Đình gia bất ngờ phát hiện bức cổ họa kia vốn là vừa cũ nát lại vừa ố vàng, nhưng lại vô cùng kì diệu mà rực rỡ hẳn lên.

Trong bức cổ họa, có một nam, một nữ, và một đứa bé trai, cộng thêm hai con ung.

Người nam kia đáng đáp vô cùng anh tuấn kiên nghị, người nữ xinh đẹp động lòng người, còn đứa bé trai thật sự là rất thông minh đáng yêu, hai con ung hồng bạch kia lại càng hiếm thấy!

Không sai, người Đình gia biết rõ đó là ảnh gia đình của Đình Kiếm Thư, nhìn thấy con rể ưu tú như vậy, người Đình gia cũng yên tâm, hơn nữa còn có đứa cháu ngoại nhỏ đáng yêu chứ! Chẳng qua là tiếc nuối không thể nhìn thấy toàn gia bọn họ, aiz.....

Nhưng, chỉ cần Đình Kiếm Thư vui vẻ hạnh phúc, người Đình gia còn có cái gì không yên tâm chứ?

Bọn họ cũng cảm ơn vị kỳ nhân dị sĩ bí ẩn kia—— Tư Mã Văn Khúc.

Thật sự cảm ơn ông ta đã gửi bức họa này cho bọn họ, thật sự!

Đến tốt cùng, Tư Mã Văn Khúc là một nhân vật vĩ đại nào chứ? Thần thông quảng đại như vậy?

Ở trong bức cổ họa kia, ngoại trừ Đình Kiếm Thư lưu lại tin nhắn cho người Đình gia ra, còn có một hàng chữ là lưu lại cho Tư Mã Văn Khúc.....

Tư Mã Văn Khúc, mọi sự xin nhờ.....

Có lẽ, người nhân vật bí ẩn này chính là vì làm tròn chuyện này sao!

Bạn đang đọc truyện *Dã Vương Phi Từ Trên Trời Rơi Xuống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.